

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Burnett, Frances Hodgson.; oversat fra Engelsk ved Sophus von Leunbach.

Titel | Title:

En Dame af Stand : en meget ejendommelig, hidtil ukendt Historie, saaledes som den er fortalt af Mr. Isaac Bickerstaff, men ikke fremstillet for Offentligheden gennem The Tatlers Spalter og nu for første Gang...

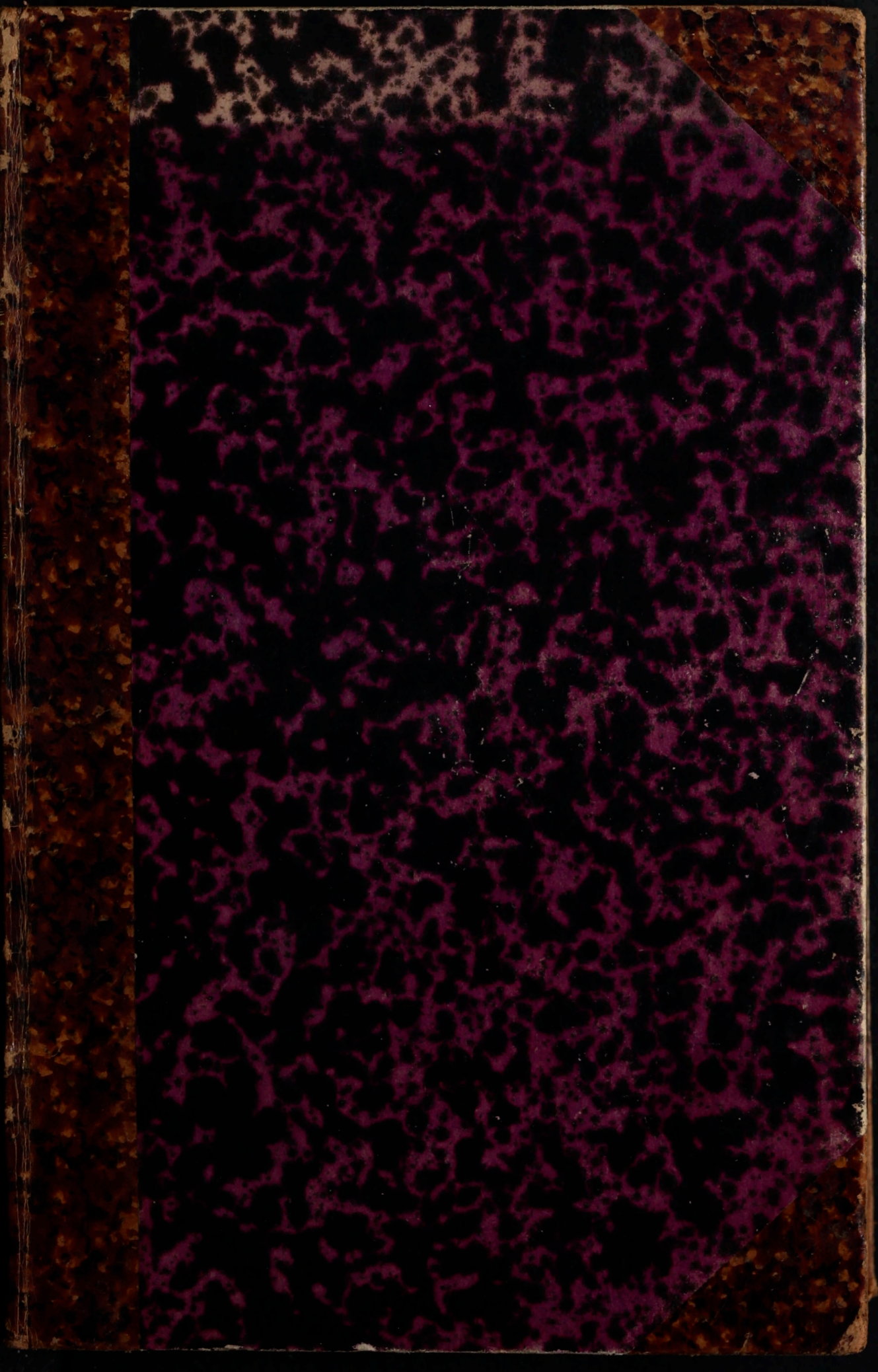
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Axel Andersens Forlag, 1900
Fysiske størrelse | Physical extent: 327 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58.40

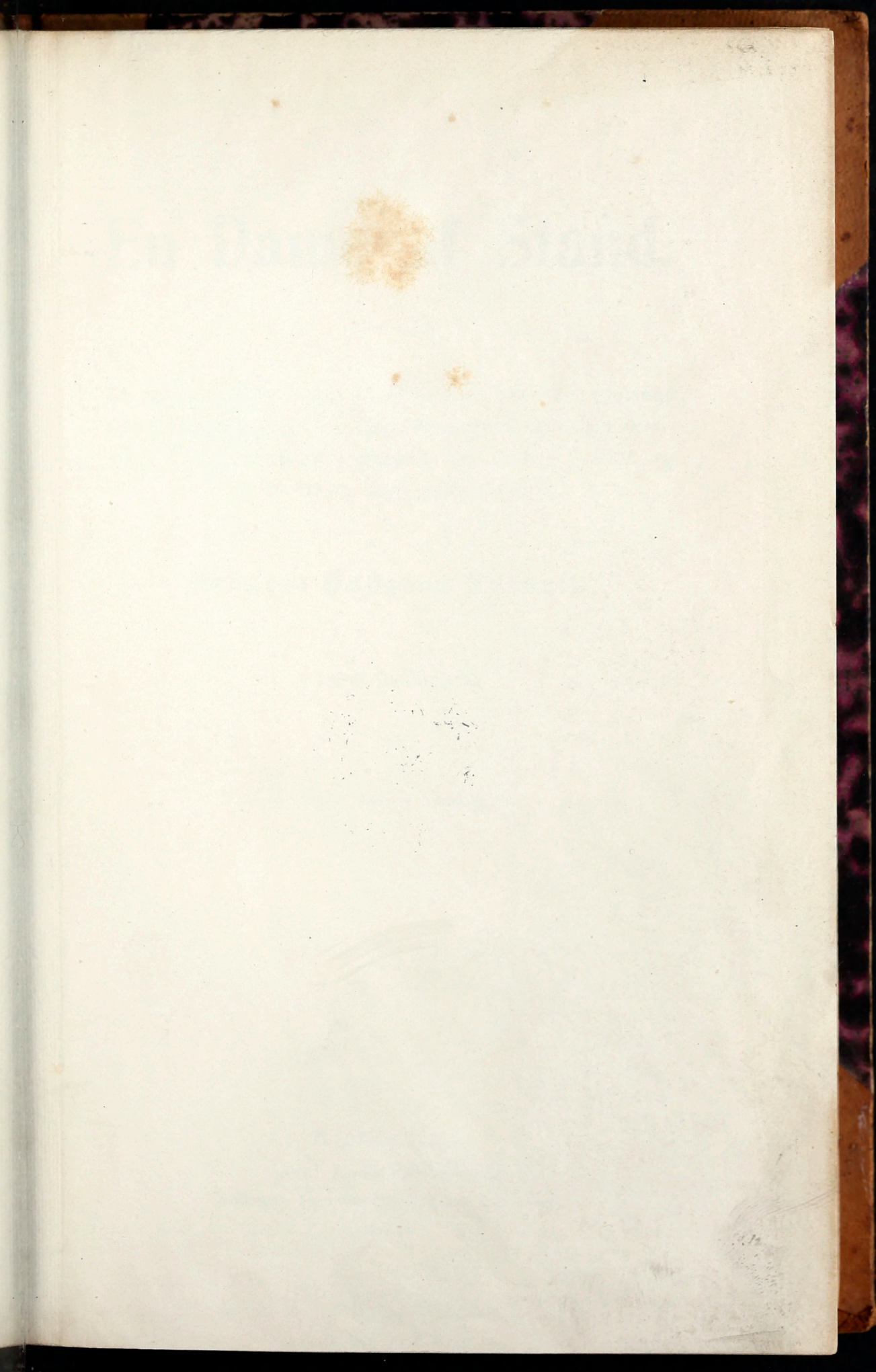
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 01410 1

+REX

En Dame af Stand.

En meget ejendommelig, hidtil ukendt Historie, saaledes som den er fortalt af Mr. Isaac Bickerstaff, men ikke fremstillet for Offentligheden gennem The Tatlers Spalter, og nu for første Gang nedskrevet af

Frances Hodgson Burnett.

Oversat fra Engelsk

ved

Sophus von Leunbach.

Kjøbenhavn.

Axel Andersens Forlag.

Hoffmanns Bogtrykkeri (S. Hoffmann & E. Lange).

1900.

FORORD.

Denne ejendommelige Bog, der er skrevet af den bekendte engelske Forfatterinde, **Mrs. Frances Hodgson Burnett**, er ikke en almindelig Roman, men er opbygget paa virkelige historiske Personers Liv og efter et gammelt Manuskript, der fandtes blandt den bekendte engelske Forfatters, **Sir Richard Steeles**, Efterladenskaber.

Sir Richard Steele blev født i 1675 i Dublin, hvor hans Fader var Sekretær hos den daværende Vicekonge over Irland, **Hertugen af Ormonde**. 17 Aar gammel kom Steele til Oxford Universitet, men uden at tage nogen Universitetsgrad forlod han snart Universitetet og indtraadte i Hestgarden, hvor han særlig ved Hertugen af Ormondes Venskab snart avancerede og tilsidst blev Kaptajn. Medens han i London førte et vildt Liv med sine Officerkammerater, begyndte han at optræde som Forfatter. Først skrev han tre Komedier, der opførtes 1702 og de to følgende Aar. Men da hans sidste Stykke fremkaldte stærk Kritik, begyndte han at skrive Essai'er og Pamphletter, og i 1709 startede han i Forbindelse med **Joseph Addison** det første engelske periodiske Tidsskrift, **The Tatler**, der tre Gange ugentlig udkom til en Pris af en Penny. Dette Tidsskrift forandrede et Par Aar senere sin Titel til **The Spectator**. I disse Tidsskrifter skrev de to Udgivere skarpe og vittige Recensioner og Kritikker over Datidens politiske Mænd og over de ledende Mænd og Kvinder i den fashionable Verden, og lagde dermed Grunden til de mange bekendte Tidsskrifter i den Retning, der endnu udkommer den Dag i Dag i England, som **The Quarterly Review**, **The Fortnightly Review**, **Blackwood's Edinburgh Magazine** o. s. v. Senere indtraadte Steele i Parlamentet som Medlem for Stockbridge, men da han under den politiske Urolighed skrev en Pamphlet, **The Crisis**, blev han udstødt af Underhuset og anklaget for Skandskrift. Ved Dronning Annas Død kom han atter ind i Parlamentet som Medlem for Boroughbridge i Yorkshire, udnævntes til Baronet, Staldmester over de kgl. Stalde ved **Hampton Court** og Direktør for det kgl. Theater. Han var en af Parlamentets bedste Talere, vedblev at skrive skarpe og vittige Artikler og gav overdaadige Fester, hvorved han paadrog sig en stor Gæld. I 1722 opførtes paa **Drury Lane Theater** et nyt Stykke af ham, **The Conscious Lover**, der

gjorde stormende Lykke og indbragte ham en stor Sum Penge. Dog maatte han tilsidst overgive sine Ejendomme og Ejendele til Kreditorerne og med et meget nedbrudt Helbred begive sig til Wales, hvor han døde 1729.

Forfatterinden Mrs. Burnett meddeler, at hun beretter denne Historie, saaledes som den er fortalt af Mr. Isaac Bickerstaff, der ikke tidligere har fortalt den i *The Tatler*. Hermed forholder det sig saaledes: **Isaac Bickerstaff** var et Pseudonym for **Sir Richard Steele**, der udgav og redigerede *The Tatler*, men Grunden til, at han ikke offentliggjorde denne Beretning i *The Tatler's* Spalter, kan let forstaaes, da Beretningen angik den irske Vicekongen, Hertugen af Ormonde, der var Steeles Velynder. — Mrs. Burnett har nu udgivet denne Fortælling efter Steeles efterladte Manuskript; og rimeligvis har hun gennemgaaende beholdt Steeles egen Stil, da hele Sproget i Fortællingen i høj Grad minder om Datidens ejendommelige og for Nutiden noget langtrukne Udtryksmaade, baade i uendelig lange Sætningsbygninger, hvor Subjekt og Prædikat ofte, ligesom i det tyske Sprog, er skilt fra hinanden ved flere lange Mellemsætninger, og i selve Sætningernes Stilling, ved mærkelige Gentagelser af Ord og Sætninger, og ved et meget blomstrende og malende Sprog, der i Nutiden let synes opstillet, svulstigt og højtravende; hvilken Stil var mere moderne for 200 Aar siden end nu, og som findes i Steeles øvrige Skrifter.

Ved at overføre dette Arbejde paa Dansk turde jeg ikke behandle den engelske Original som et Slags Materiale, for deraf at skrive en moderne Fortælling paa moderne Sprog, da den hele Fortælling derved vilde tabe sin troværdige, ældre Stil. Paa den anden Side saa jeg mig hellerikke istand til korrekt at overføre Steeles Skrivemaade og Sætningsdannelse paa tilsvarende Dansk i en Stil, der omtrent kunde svare til vore egne Forfattere kort efter Holbergs Tid; dertil besidder jeg ikke Kundskab eller Dygtighed nok, og det vilde saa let kunne blive altfor tungt og vanskeligt at forstaa. Derfor valgte jeg at beholde den ældre, engelske Stil, men dog saavidt mulig lempe den noget efter Nutiden. Dette kunde jeg kun gøre ved at følge Mrs. Burnetts engelske, gammeldags Sætningsbygning og Ordstilling saa meget som muligt; men jeg føler godt, at dette er sket paa Bekostning af mit Modersmaal, og at mange af mine Sætninger ere blevne knudrede og ofte falde tungt i Øret. Men det galdt særlig for mig at bevare Steeles ejendommelig gammeldags Form for ikke for meget at forstyrre Indtrykket af, at denne Fortælling handler om virkelige historiske Personer og blev nedskrevet for cirka 200 Aar siden.

Hvorvidt dette nu er lykkedes mig, skal jeg ikke selv vove at afgøre.

København, Januar 1900.

SOPHUS VON LEUNBACH.

Dersom Naturen var retfærdig mod Mennesket fra Menneskets første Time, da behøvede det ikke at bede om Barmhjertighed. Saa er det da os — Naturens Legetøj — der maa være baade retfærdige og barmhjertige, thi kun saaledes kan den Uret, Naturen gør, ophæves.

Første Kapitel.

Den 29. November 1690.

Paa en Vintermorgen i Slutningen af 1690, da Solen skinnede svagt og rødligt gennem en let Taage, var der en stærk Støj af gøende Hunde, høje Røster og Hestetrampen i Forgaarden til Wildairs Hall. Sir Jeffry stod i Begreb med at drage ud paa Jagt, og da han var en Mand med en hidsig Karakter og en stærk, kraftig Stemme og tilbøjelig til at sværge og larme, selv naar han var i godt Humør, saa var hans Bortriden med hans Venner altid ledsaget af støjende Larm. Denne Morgen var Larmen værre end sædvanlig, thi han havde Gæster hos sig, der vare indtrufne den foregaaende Dag og havde spist til Aften sent og drukket tæt, hvorfor Morgenen fandt nogle af dem med Tømmermænd og Kvalme og andre af dem blot i saa ondt Lune, at de bandede deres Heste, naar disse stampede uroligt, og at de udbrød i høj,

barsk Latter, naar en eller anden kom med en grov Spøg. Der var megen af den Slags raa Spøg; thi Sir Jeffry og hans gode Venner vare berygtede i hele Grevskabet for deres frie Tale og for deres skandaløse Tidsfordriv; og det var godt denne Morgen, da deres højrøstede, med Eder indflettede, grovkornede Spøg lød gennem den kolde Luft, at der ingen Damer vare tilstede for at ride ud med dem.

Sir Jeffry var den mest højrøstede af dem alle, thi han havde drukket tættest, og skønt han pralede af, at han kunde drikke en Flaske mere end nogen anden Mand og kunde drikke dem alle under Bordet, saa havde den foregaaende Nats Sviren sat ham i daarligt Humør og gjort ham støjende. Han gik omkring, bandede Hundene og skældte Tjenerne ud, og da han besteg sin store, sorte Hest, var det under en saadan Larm af Stemmer og Hundegøen, at Stedet var som et Helvede.

Sir Jeffry var en høj, kraftig Mand af et kønt og friskt Udseende med sorte Øjne, og han havde været meget bekendt i sin Ungdom for sine voldsomme Kræfter, der næsten var som en Kæmpes, og for sine Bedrifter paa Sadelryggen og ved Bordet, naar Flaskerne gik rundt. Der gik mange slemme Historier om hans Brutalitet og Skryderier, men det faldt ham ikke ind at tænke paa dem som onde, snarere som en Berømmelse for ham som Verdensmand; thi naar han hørte, at der blev snakket om dem, hilste han denne Efterretning med en høj, triumferende Latter. Han havde ægtet en ung Pige paa 15 Aar, Grevskabets skønneste Blomst, for hvem imidlertid hans Lidenskab for

længst var uddød, idet den allerede var svundet med Hvedebrødsdagene, der havde været af de allerkorteste; og siden havde han baaret Nag til hende for det, som han betragtede som hendes ulydige, pligtforglemmende Opførsel. Dette Nag grundede sig paa den Kendsgerning, at skønt hun hvert Aar siden deres Bryllup skænkede ham et Barn, saa havde efter 9 Aars Forløb endnu intet af dem været en Dreng; og da han var stærkt paa Kant med hele sin Slægt, saa ansaa han alle disse Døttre som en Fornærmelse mod sig.

Han tilbragte kun liden Tid i sin Hustrus Selskab, thi hun var en stakkels blid Skabning uden Karakterstyrke, som kun fandt liden Glæde i sin Lod, siden hendes Herre behandlede hende med saa ringe Høflighed, og fordi hendes Børn sygnede hen og døde i deres spæde Barndom, indtil der nu kun var to tilbage. Han huskede knap nok hendes Tilværelse, naar han ikke saa hende, og han tænkte ganske sikkert ikke paa hende denne Morgen, da han havde ganske andre Ting i Hovedet. Og dog hændtes det, da en af Rideknægtene var ved at gøre hans Stigbøjle kortere og blev udkældt for sin Klodsethed, at han tilfældig hævede Øjnene op mod et Vindue, der kiggede frem mellem det tykke Vedbendløv paa Muren. Idet han gjorde dette, saa han en gammel Kone trække Gardinet tilside og se ned paa ham, som om hun søgte efter ham i en bestemt Hensigt.

Han udstødte et Vredesraab.

»Fanden i Vold! Der er Mor Posset igen,« sagde han. »Hvad vil hun der, den gamle Kærling?«

Gardinet faldt til, og Konen forsvandt; men

et Par Minutter senere skete der noget uhørt — den samme gamle Kone viste sig mellem Tjenestefolkene i Forhallen og banede sig med et gnavent Ansigt Vej, idet hun hinkende gik ned ad Stentrappen og lige hen til ham, der sad paa sin sorte Hest.

»For Satan!« udbrød han — »hvad vil du her? Der kommer da vel ikke en Tøs igen deroppe?«

»Der kommer ingen,« svarede den gamle Kone skarpt, idet hun efterlignede hans Tone. »Men der er kommet en, kun en Time gammel, og min Lady —«

»Fanden i Vold med hendel« raabte Sir Jeoffry rasende. »Den niende — det er de ni for mange. Det er mere, end nogen Mand kan udholde. Hun gør det kun forat trodse mig.«

»Det er en daarlig Maade at behandle en Herre paa, der ønsker sig en Arving,« sagde den gamle Kone, der manglede ligesaamegen Respekt for hans Ægtefælle, som han selv; hun var en slesk gammel Kærling og vidste, at det kun betalte sig daarligt at kæle for Kvinder, der ikke fødte Børn efter deres Ægtemænds Ønsker. »Det burde have været en smuk Dreng, men det er det ikke, og min Lady —«

»Forbandet være hendes klynkende Narrestreger!« sagde Sir Jeoffry atter, idet han trak i Bidslet, til Hesten stejlede.

»Hun vilde ikke lade mig i Ro, før jeg kom ned til Dem,« sagde Konen harmfuld. »Hun ønskede, at jeg skulde fortælle Dem, at hun følte sig saa underlig tilpas og gerne vilde tale med Dem, før de tog bort.«

»Jeg kan ikke komme, og har ikke Lyst til det, selv om jeg kunde,« var Svaret. »Hvilke Dumheder falder der hende nu ind? Det er niende Gang, at hun har følt sig underlig tilpas, og jeg har haft ligesaamegen Kvalme, som hun — men ni, nej, det er mere, end jeg kan udholde.«

»Hun er maaske lidt forvirret,« sagde Konen. »Hun ligger sammenrullet og stirrer og mumler, og hun lod mig ikke i Ro, før jeg lovede at tale med Dem. »For lille Daphnes Skyld, hvem De sikkert kan huske.« Hun trykkede mig i Haanden og gentog det atter og atter.«

Sir Jeoffry trak i Bidslet og bandede atter.

»Hun var dengang 15 Aar og havde ikke skænket mig ni gustne Tøse,« sagde han. »Sig til hende, at jeg er redet paa Jagt, og at Du kom for sent;« og han slog sin store, sorte Hest med Ridepidsken; og den sprængte afsted med ham, idet Hundene og Jægerne galloperede bag efter, og Gæsterne, der havde forstaaet Grunden til hans Raseri, grinte indbyrdes til hverandre, idet de rede afsted.

* * *

I et stort Værelse behængt med lasede Tapeter og sparsomt udstyret med plumpe Møbler laa Lady Wildairs i en mørk Himmelseng med sit nyfødte Barn ved Siden, men hun hverken saa paa det eller rørte ved det, idet det snarere syntes, som om hun havde trukket sig bort fra Pudnen, hvorpaa det laa i sit Svøb.

Hun var kun en lille Kvinde, og nu, som hun laa der i den store Seng, Ansigtet og Skikkelsen indskrumpet og fortrukket af Lidelse, saa

hun næppe større ud end et Barn. I de korte Dage af hendes Lykke, havde de, der udbragte hendes Skaal, kaldt hende Titania paa Grund af hendes feagtige Spinkelhed og fine Skønhed, men da var hendes Haar lyse, bølgende Lokker af en Længde, der naaede Gulvet, naar hendes Kammerjomfru løste dem op, og hun havde havt den vilde Roses Farver og et lille Daadyrs blide Øjne. Sir Jeffry havde i en Maanedstid gjort stormende Kur til hende, og havde saa vundet hendes Hjerter ved sin opsigtsvækkende Maade at bejle paa og ved Rygterne om sin Dristighed, saa at hun — Barn, som hun var — havde anset sig selv som den lykkeligste i Verden, fordi hans sorte Øjne var faldet paa hende. Senere havde hun hvert Aar med Fødslen af hvert Barn mistet noget af sin Skønhed. Ved hver Fødsel mistede hun mere og mere af sit yndige Haar, hendes vilde-Rosen Farver forsvandt, og hendes Figur ødelagdes. Hun blev mager og gusten, hendes smukke Haar blev tyndere og tyndere, og hendes Øjne bleve store og indfaldne. Da hendes Ægteskab havde mishaget hendes egen Familie, og Sir Jeffry ikke holdt af at aflægge Besøg eller gøre Gæstebud, naar det da ikke var for sine egne Svirebrødre, saa havde hun ingen Venner og blev ensommere og ensommere, eftersom Aarene gik. Hun levede ganske uden Haab, og hendes Liv var saa sørgeligt. Hendes Børn vare hverken stærke eller smukke, og de døde hurtigt, saa ethvert af dem kun gav hende Fødselens og Dødens Smerte. Denne Vintermorgen laa nu det niende Barn og sov ved hendes Side; Støjen af de gøende Hunde og de larmende Mænd var død hen med den sidste Lyd af Hestenes Hove. Det

lille Lys, der faldt ind i Værelset gennem det vedbendbeklædte Vindue, var svagt gulrødt; hun var kold, thi der var kun lidt Ild i Kaminen; hun var alene — og hun vidste, at nu var Timen for hendes Død kommen. Det vidste hun altfor godt.

Hun var alene; thi da hun var saa ringeagtet og forladt af sin Ægteherre, og da hun var en frygtsom og blid Natur, kunde hun ikke herske over sin lille Tjenerflok, og ingen tjente hende, som det var deres Pligt. Den gamle Kone, hvem Sir Jeffry havde betitlet Mor Posset, havde været hendes eneste Opvartning ved saadanne Lejligheder som nu i de sidste 5 Aar, fordi hun vilde passe hende for en billigere Betaling, end en bedre Kone vilde, og Sir Jeffry havde svoret, at han vilde ikke betale for Tøse, der bragtes til Verden. Hun var en slusket, fordrunken gammel Kærling, der drak Spiritus fra Morgen til Aften og forlangte en god Levemaade i den Tid, hun udførte sine besværlige Pligter; men dem forstod hun at gøre vidunderlig lette, idet hun vidste, at der var Ingen, der kunde irettesætte hende.

»Det er en rar Nat, jeg har havt,« knurrede hun, da hun bragte Sir Jeffrys Svar tilbage til sin Frue. »Mine gamle Ben værker, som vare de knuste, og jeg kan ikke rette Ryggen. Jeg vil gaa ned i Køkkenet og faa noget Mad at spise og noget at varme mig paa; Deres Naades egen Pige kan sidde hos Dem saalænge.«

Hendes Naades »egen Pige« var ogsaa den eneste Betjening for de to smaa Piger, Barbara og Anna, hvis Barnestue var i en anden Fløj af Huset, og Lady Wildairs vidste fuldt vel, at Pigen ikke vilde komme, dersom det blev sagt til hende, og

at der hellerikke vilde blive sendt noget Bud til hende.

Hun vidste ogsaa, at Ilden var ved at gaa ud; men skønt hun rystede af Kulde under Sengklæderne, var hun for svag til at kalde Konen tilbage, da hun saa hende gaa bort uden at lægge nyt Brændsel paa Ilden.

Saa laa hun alene, stakkels Kvinde, og der var ikke en Lyd om hende, og hendes smalle, lille Mund begyndte sagte at skælve, og hendes store Øjne, der stirrede paa Tapeterne, begyndte at fyldes langsomt med kolde Taarer, thi de vare i Sandhed ikke varme, men syntes at gennemisne hendes stakkels Kinder, medens de rullede langsomt ned ad dem og efterlod en vaad Stribe, som hun var for afkræftet til at forsøge at tørre bort.

»Ni Gange ligesom denne,« stønnede hun svagt, »og for det ikke andet end Eder og haarde, bebrejdende Ord. Jeg var selv kun et Barn, og han elskede mig. Da det var »Min Daphne« og »Min dejlige, lille Daphne«, elskede han mig paa sin egen Maade. Men nu —« hun virrede svagt med Hovedet fra den ene til den anden Side. »Kvinder ere Stakler« — en kold, salt Taare gled forbi hendes Læber, og hun smagte dens Bitterhed — »kun for at blive kysset én Time, og saa ligesom dette — kun for dette og intet andet. Jeg vilde ønske, at denne Lille havde været død.«

Hendes Aandedræt blev mere og mere stønnende, og hendes Øjne stirrede mere og mere vidt opspærrede.

»Jeg var kun et Barn,« hviskede hun — »et Barn — ligesom — ligesom dette vil blive — hvis hun lever 15 Aar«

Uagtet sin Svaghed, og den tiltog stærkt og sørgeligt med hvert stønnende Aandedrag, lykkedes det hende langsomt at vende sig om imod Pudén, hvor hendes lille Barn laa; og da dette var gjort, laa hun og stirrede paa Barnet og gispede, idet hendes indfaldne Bryst hævede og sænkede sig krampagtigt. Aa, hvor hun stønnede, og hvor hun stirrede, idet Dødens Tegn langsomt stjal sig over hendes vidtaabne Øjne; og dog, halvbrustne, som de vare, saa de i det sovende Barn en underlig og mærkelig Ting — skønt det kun var et Par Timer gammelt, havde det ikke et saa rødt og rynket Ansigt, som Nyfødte sædvanlig have, dets lille Hoved var bedækket med tykt, sort Silkehaar og havde ejendommelige skarpe Træk. Hun drog sig selv nærmere for at stirre paa det.

»Hun ligner ikke de andre,« sagde hun. »De vare ikke Skønheder — og de ere i Sikkerhed. Hun — hun vil komme til at ligne Jeoffry — og mig.«

Den hendøende Ild sank sammen med en hvislende Lyd.

»Dersom hun er smuk — og kun har sin Fader og ingen Moder!« hviskede hun, idet Ordene langsomt fremstammedes, »vil kun Ondt møde hende. Fra hendes første Time — hun vil ikke kende noget andet, stakkels Barn, stakkels Barn!«

Det rallede i hendes Hals, idet hun aandede, men i hendes næsten brustne Øjne flammede der op som et Glimt af Lidenskab, og hun trak sig gispende nærmere hen til Barnet.

»Det er ikke ret,« raabte hun. »Hvis jeg — hvis jeg kunde lægge Haanden paa din Mund — og standse dit Aandedrag — du stakkels, lille Ting,

vilde det være bedre — men — jeg har ikke Kræfter dertil.«

Hun samlede al sin døende Villiekraft og lagde Haanden paa det spæde Barns Mund. Der var et vildt Blik i hendes stakkels Ansigt, hun stønnede og faldt forover paa Barnets Bryst. Barnet vaagnede, aabnede sine store, sorte Øjne, og dets nyfødte Liv kæmpede med hendes døende Svaghed. Hendes kolde Haand laa paa dets Mund, og hendes Hoved paa dets Bryst, thi hun var for langt henne i Dødskampen, til at hun kunde flytte det, dersom hun havde villet det. Men den spæde Skabnings Styrke var vidunderlig. Barnet gispede, det kæmpede, dets smaa Lemmer fægtede under hende, det vred sig, indtil hendes kolde Haand faldt bort, og saa, idet dets Barnemund blev fri, udstødte det et Skrig. Dette Skrig var ikke som et nyfødt Barns, men vildt og gennemtrængende og indeholdt i sig hele Lyden af Barnelidenskab. Det var ikke en liden Ting, der vilde lade sit Liv gaa saa let tilgrunde, det var født til at kæmpe.

Dets kraftige Skrig gennemborede maaske hendes Øre — hun drog et langt, langsomt Aandedrag, og saa ét, og endnu ét — det sidste skælvede og standsede brat, og den sidste Aske faldt sammen i den udbrændte Ild.

*

*

*

Da Konen kom gnaven tilbage, var Værelset koldt som selve Graven — der var kun udslukket Aske paa Kaminen; det nyfødte Barns Skrig fyldte hele den trøstesløse Luft, og Lady Wildairs laa

stendød med Hovedet hvilende paa sit Barns Fødder, medens de aabne, stivnede Øjne syntes at stirre paa det, som om det rettede et forfærdet Spørgsmaal til Skæbnen.

Andet Kapitel.

Hvori Sir Jeoffry møder sit Aikom.

I en afsides Fløj af Huset, i øde, daarlig vedligeholdte Værelser, havde den stakkels døde Kvindes Børn kæmpet sig gennem deres korte Liv og atter forladt det, det ene efter det andet. Sir Jeoffry havde ikke ønsket at se dem, og han havde heller ikke gjort det, undtagen ved de sjeldneste Lejligheder, og saa næsten altid ved en uventet Tilfældighed. De sex, der vare døde, havde endog næppe deres Moder grædt for; hun havde kun grædt, fordi det havde været deres Skæbne at fødes til Verden; og naar de gik bort fra den, vidste hun, at hun behøvede ikke at sørge derover. De to, der ikke vare døde, havde hun set bedrøvet paa, Dag efter Dag, da hun saa, at de ikke vare smukke. Intet uden stor Skønhed kunde have undskyldt deres Tilværelse i deres Faders Øjne, da Skønhed maaske kunde have hjulpet dem til at gøre nogle gode Partier, hvorved han vilde blive fri for dem. Men det var Skæbnens Ugunst, at Naturen havde behandlet Barbara og Anna stedmoderligt. De vare nogle blege, unge Frøkner med intetsigende Ansigter og Stumpnæser, der lig-

nede en Tante, der var død som gammel Jomfru, hvad de ogsaa syntes at maatte blive. Sir Jeoffry kunde ikke taale Synet af dem, og de flygtede ved Lyden af hans Fodtrin, dersom de ved et Tilfælde hørte det, og skjulte sig bag Dørre eller i Kroge. De havde intet Legetøj og ingen Legekammerater og ingen andre Glæder, end dem, den uskyldige Barndom selv kan finde paa.

Efter deres Moders Død var det sandelig en sørgelig og underlig Ungdom, der laa for dem. En gammel Jomfru, en fattig Slægtning af dem, var den eneste af nogenlunde Dannelse, der nogensinde kom dem nær. Forat redde sig fra en gentil Hungersdød, havde hun tilbudt sig som Lærerinde for dem, skønt hun hverken ifølge sin Opdragelse eller sin Karakter var skikket til Stillingen. Miss Margery Wimpole var en stakkels, sløv Skabning, der ikke havde noget Ondt i sig, men som hverken var begavet med Værdighed eller Vid. Hun levede i Angst for Sir Jeoffry og i Angst for Tjenestefolkene, som meget godt vidste, at hun var en stakkels, ydmyg Afhængig, og de behandlede hende derefter. Hun gemte sine Elever i det nøgne Skoleværelse i den vestlige Fløj og lærte dem der at stave, skrive og regne. Hun selv kunde ikke mere.

Det Barn, der havde kostet sin Moder Livet, havde ingen lykkeligere Fremtidsudsigt end sine Søstre. Hendes Fader ansaa endnu mere hende for et Paahæng end Søstrene, da han mente, at selv om han fødte, klædte og husede disse tre nok saa tarveligt, saa vare de dog en Byrde for hans ødelagte Pengepung. Hans Kone havde været en Skønhed uden videre Formue, og da hans Gods

ikke var stort, ejede han ikke større Indtægter, end hans Drikkegilder, Sviren og Spillelyst havde mere end Brug nok for.

Barnet blev døbt Clorinda og blev saa at sige lige fra den første Time af opfostret i Loftkamrene og i Tjenestefolkenes Værelser. Kun engang i hendes spæde Barndom saa hendes Fader hende, hvilket var ved en ren Hændelse, da han ikke havde udtalt noget Ønske om at se hende, og kun traf hende i Barnepigens Arme nogle Uger efter Modrens Død. Det var ganske tilfældigt. Barnepigen, der var ung og livlig, havde begyndt et Forhold med en af Staldkarlene, og da hun havde Lyst til at se ham, gik hun over i Stalden, bærende lille Clorinda paa Armen, netop da Sir Jeffry kom for at se til en Hest.

Pigen kom lige imod ham, idet han traadte ud af Stalden; det gav et Sæt af Skræk i hende, og hun tabte næsten Barnet, hvorfor det udstødte et gennemtrængende Skrig; og saaledes saa Sir Jeffry det og blev rasende, og gav sit Raseri Luft paa sin sædvanlige Maade og forlod Barnepigen, der rystede af Rædsel.

»Torden og tusinde Ulykker!« udraabte han, da han ilede bort efter Mødet; »det er den Styggeste endnu. En gusten Unge med store Ugleøjne og en Stemme som en Paafugl. Igen en skit Tøs, som ingen Mand vil befri mig for.«

Han saa hende ikke igen i 6 Aar. Men der behøvedes ikke meget Snille for at vide, at det var bedst at holde hende borte fra hans Øjne, ligesom hendes Søstre, og dette skete uden Vanskelighed, da han ganske undgik den Fløj af Huset, hvor Børnene levede, som om den var pestbefængt.

Det syntes, som om Barnet Clorinda var af en kraftigere Stamme end de ældre Søstre; det opdagede hendes Omgivelser snart til deres Skræk. Da Mor Posset havde trukket hende frem under Moderens Lig, var hun vedblevet med sine vilde, gennemtrængende Skrig i mere end en Time, til hele Huset genlød af dem. Den gamle Kone havde rystet hende og tumlet med hende i Haab om, at faa hende til at tie, til hun blev ganske udmattet og forfærdet. Thi Barnet vilde ikke tie, og det syntes at besidde en Styrke og Udholdenhed, som et spædt Barn vistnok aldrig før havde udvist.

»Aldrig har jeg set Mage til Unge blandt alle dem, jeg har hjulpet ind i Verden,« stammede gamle Posset. »Hun har en Stemme som en seks Maaneders Dreng. Den sprænger mine Trommehinder. Stille, tys, tys da, din lille, vilde Killing.«

Men det var kun Begyndelsen. Lige fra Fødselen trivedes hun godt, og i Løbet af nogle Maaneder var hun et kraftigt Barn med en stærk Ryg og en kraftig Stemme. Naar hun ønskede et eller andet, hylede og brølte hun saa voldsomt, at Ingen, der havde noget med hende at gøre, kunde faa Fred, før hun fik sine Ønsker opfyldte. Og da Tjenestefolkene hellere vilde lade hende faa sin Villie end opgive deres Passiar eller Kurmageri, fik hun altid sin Villie. Heri fulgte Folkene kun de Bedrestilledes Exempel, thi de føje sig i Regelen ikke efter de dydigste og klogeste, men efter dem, som, naar de blive vrede, opføre sig saaledes og ere saa ubehagelige, at Livet bliver en Byrde, hvis de ikke faa deres Villie. Dette havde det lille Barn, Clorinda, Snildhed nok til at opdage meget tidlig,

og da hun først havde opdaget det, undlod hun aldrig at benytte sig deraf. Da hun i den Tid, hvor Mad var hendes højeste Ønske, havde opdaget, at naar hun bare brølte stærkt nok, blev hendes Vælling strax sat frem for hende, saa benyttede hun ogsaa sin Brølen ved alle andre Lejligheder. Da hun var et Aar gammel, stod hun fast paa sine smaa Fødder og slog løs paa sine to Søstre, forat faa deres Legetøj, og hun pryglede Barnepigen forat faa en anden Bluse paa. Hun bragtes let i Raseri, stampede i Gulvet og raste, saa det var en hel Komædie at se hende, og Tjenestefolkene morede sig med at drille hende. En af deres Hovedfornøjelser, naar de kedede sig om Vinteraftenen, var at sætte Miss Clorinda i deres Midte og saa plage og drille hende, indtil hendes lille Ansigt blev skarlagensrødt, og hun løb fra den ene til den anden, idet hun slog dem og skreg som en lille Djævel.

»Hun ligner Sir Jeffry i sin Karakter, ligesom den ene Ært ligner den anden,« sagde Hushovmesteren en Aften. »Hun bliver ligesaa ildrød som han, og bander og sværger paa sin Maner, akkurat som han blandt sine Hunde i Stalden.«

»Og hun vil ogsaa faa hans kraftige Skikkelse,« sagde Husholdersken. »Hvilket Uheld, at hun ikke istedetfor er bleven en Dreng. Hun vilde være bleven en storartet Arving. Hun har allerede nu en smuk Drengs Laar og Skuldre, og hun er knap tre Aar gammel.«

»Sir Jeffry tog Fejl, da han kaldte hende en grim Unge,« sagde Barnepigen. »Hun vil blive en smuk Kvinde — skønt maaske temmelig stor. Hun bliver en mørk Skønhed, og hun faar Kinder og

Læber saa røde som Kristtorn, og hendes Ugleøjne ere sorte som Slaaen og har lange Frynser foran sig som Gardiner. Se, hvor hendes Haar voxer tykt og stærkt paa hendes lille Hoved, og hvor det krøller sig i store Krøller. Min Lady, hendes stakkels Moder, var engang en Skønhed, men hun var langt fra en saadan Skønhed, som denne vil blive, thi hun har sin Faders lange Lemmer og smukke Skuldre, og hun har Villie til at kunne faa enhver Mand til at se paa sig.«

»Ja,« sagde Husholdersken, der var den ældste af det kvindelige Personale, »der vil ske mange Ting — der vil ske mange Ting, naar hun bliver en moden, ung Pige. Hun vil have sin egen Villie og gaa efter sit eget Hoved, og Gud give, at hun ikke maa blive sin Fader alt for lig og følge hans Veje.«

Det var sandt, at hun aldeles ikke lignede sine tarvelige Søstre, og hun lignede dem hellerikke i Karakteren. De to ældre Børn, Barbara og Anna, vare for frygtsomme og sagtmodige til at volde nogen Ulejlighed; men under Clorindas Barndom saa Miss Margary Wimpole med Frygt og Skælven hendes hurtige Vækst. Hun turde ikke irettesætte Tjenestefolkene, der ødelagde Barnet ved deres Behandling, og hvis Opførsel og Manerer satte sit Præg paa det. Sir Jeoffrys Tjenestefolk vare ikke mere moralske end deres Herre, og da hun blev opdraget mellem dem, blev deres unge Frøken uhyggelig fortrolig med mange Ord og mange Syner, som det ikke er mange unge, velopdragne Frøkener tilskikket at se og høre. Kokkepigerne og Stupigerne havde Kæresterier med Tjenerne og Staldkarlene, og da lille Miss Clorinda havde

Forkærlighed for Heste og Hunde, tilbragte hun mange Timer i Staldene med Pigerne, som, af deres egne Grunde, havde Lyst nok til at bringe hende derhen, for at søge Fornøjelse for dem selv. Hun legede i Hundegaardene og i Staldene mellem Hestenes Ben og lærte at sværge og bande ligesaa skrækkeligt som Staldkarlene, hvis Arbejde det var at strigle Hestene. Det var virkelig underligt at høre hendes lille, røde Barnemund udslynge Eder og uanstændige Ord mod enhver, der gjorde hende vred. Hendes Raseri og Hidsighed gik ud over dem alle, og Staldkarlene morede sig meget over det Sprog, deres unge Frøken brugte i sit uskyldige Raseri. Men prøv blot ikke at føje hende i et af hendes Luner, saa vilde hun udslynge en Strøm af Ord, der hører hjemme hos en Fiskerkærling eller hos en Gadetøjte. Der var intet Menneske i hendes Nærhed, der havde Forstand eller Hjerter nok til at se det Fortærdelige i hendes Stilling, eller som forsøgte at lære hende at beherske sine Lidenskaber. Og midt i disse farlige Omgivelser voksede den lille »Rasmus« sig smukkere og stateligere for hver Time, som om den Føde, hun fik, ret fik hende til at trives og blomstre.

Saa kom der tilsidst en Dag, da hun var blevet seks Aar gammel, hvor hendes Skæbnes Hjul ved et Tilfælde drejede sig.

Hun var endnu ikke fyldt tre Aar, da en Staldkarl første Gang satte hende op paa en Hesteryg og førte hende rundt i Staldgaarden; og hun glædede sig i den Grad over sin ophøjede Stilling og raabte saaledes af Henrykkelse og holdt fast i Tømmen og klukkede ned til ham, at alle hendes Tilskuere stirrede paa hende, under rungende

Latter. Fra den Dag af vilde hun hver Dag sættes op paa Hesten, og eftersom Tiden gik, viste hun et saadant sjældent Mod og en for et Barn ukendt Dristighed, at hun gav nyt Stof til Tjenestefolkenes Morskab. Snart vilde hun ikke længere tillade nogen at holde paa sig, men ridende overskrævs som en Dreng vilde hun sidde lige op som en Mand og bande Hesten, idet hun slog den med sine Hæle og sine smaa Næver, hvis dens Skridt ikke passede hende. Hun kendte ikke til Frygt og holdt saa meget af at bruge Pidsken, at Folkene ikke vovede at betro hende nogen og ikke turde lade hende komme op paa en altfor urolig Hest. Da hun havde fyldt sit 6te Aar kunde hun ride ligesaa godt som en voxen Mand, og var ligesaa bekendt med sin Faders Heste, som han selv, skønt han ikke vidste det Ringeste derom, da man altid sørgede for, at hun var ude af Syne, naar han aflagde Besøg hos sine Jagtheste.

Det skete tilfældigvis, at den Hest, han oftest red paa, var hendes Yndling, og naar hun kom til Stalden og ikke fandt den der, fordi dens Herre var redet ud paa den, blev hun grebet af Raseri. Saa plejede hun at storme løs mod Staldkarlene og skælde dem ud for den Uforskammethed, at lade hendes Hest gaa, hvorover de morede sig meget, da hun ikke vidste, hvem den Mand var, der havde taget Hesten, fordi hun ikke var sig sin Faders Eksistens bevidst, da hun aldrig hørte eller saa noget til ham, undtagen naar hun engang imellem hørte hans Navn nævne, men hun knyttede aldrig dertil nogen Tanke om, at dette Navn havde noget at gøre med hende.

»Kunde blot Sir Jeoffry engang se og høre

hende, naar hun farer løs paa os og skælder ud paa ham, fordi han vover at ride paa sin egen Hest,« sagde engang en ældre Karl midt under deres Latter. »Jeg tør sværge paa, at han vilde skoggerle og blive indtaget af hendes Uforskammetheder og Raseri, i den Grad ligner hendes Hidsighed hans egen. Hun er hans eget Kød og Blod, ligesaa fuld af Helvedes Ild som han selv.«

Den Morgen, der blev saa betydningsfuld for hende, var hun gaaet ned til Staldene, som hun daglig plejede. Hun gik ind i den Stald, hvor den store, sorte Hest plejede at staa. Pladsen var tom. I samme Nu blev hun grebet af Raseri. Hun knyttede Næven og begyndte at stampe og bande paa en Maade, som det er upassende at beskrive.

»Hvor er den nu?« raabte hun. »Det er min egen Hest, og den skal ikke rides af andre. Hvem er den Mand, som tager den? Hvem er det? Hvem?«

»Det er en uforskammet Fyr,« sagde den Karl, hun stormede løs paa, idet han grinte »Han siger, at det er hans Hest og ikke din, og han vil ride paa den, naar han har Lyst.«

»Den er ikke hans — den er min!« skreg den lille Frøken med et Ansigt flammende af Hidsighed. »Jeg vil dræbe ham! Den er min Hest. Den skal være min!«

I nogen Tid drillede Karlene hende, for at høre hende rase og se hendes Arrigskab, thi jo større Raseri hun kom i, desto smukkere var hun at se paa, med en stærk Farve og med store, sorte og flammende Øjne. Til saadanne Tider var der intet kvindeligt ved hende, og hun lignede i Virkeligheden mere en Dreng end en Pige, da hun var

forbavsende høj af sin Alder. Tilsidst sagde en Stalddreng forat spotte hende:

»Manden har den nu staaende foran den store Stentrappe. Jeg saa den staa der og vente for et Øjeblik siden. Han er nu gaaet ind i Forsalen.«

Hun vendte sig om og løb ud forat finde ham. Hun kendte næppe det Ydre af Husets Forside, da hun blev holdt i den vestlige Fløj, og naar hun skulde ud forat spadserere, blev hun altid ført ud ad en Sideudgang — da hun aldrig gik gennem den store Forhal, hvor hun muligvis kunde møde sin Fader.

Hun kendte Sideudgangen bedst og ilede hen til den, idet hun havde isinde at søge, indtil hun fandt Forsiden. Hun kom ind i Huset, og da hun var ophidset, gik hun kækt gennem Korridoren og ind gennem Værelser, hun aldrig tidligere havde set; og da hun kun var et Barn, afledede, trods al hendes Vildskab og Dristighed, dog Nyheden af alt, hvad hun saa, hendes Tanker noget fra Aarsagen til hendes Vrede, saa at hun mere end engang standsede forat se op paa et Portræt paa Væggen eller for at tage et eller andet i Haanden, der vakte hendes Nysgerrighed.

Da hun endelig naaede den store Forhal, idet hun gik ind gennem en Dør, hun stødte op ved at anvende al sin Barnekraft, stod hun midt i den og stirrede omkring sig med en ny Undren og Glæde. Det var en smuk Hal med Hjortetakker og Vaaben og Rævehaler hængende paa Væggene, og med udskaarne Paneler af sort Egetræ, med Egetræs Gulv og Egetræs Møbler. Alt herinde var i Uorden, og Møblerne vare meget medtagne; men engang havde den været et af Husets Seværdig-

heder og vel værd en bedre Omsorg, end den havde faaet. Hun opdagede mange Trofæer paa Væggene, som tiltrak sig hendes Opmærksomhed, men hun kunde ikke naa dem og kunde kun stirre undrende op paa dem. Men paa et Egetræsbord fandt hun nogle Ting, hun kunde tage, og strax greb hun dem og satte sig ned paa Gulvet for at lege dermed. En af disse Ting var en Jagtpidsk, som hun svang i Luften, indtil hun blev mere indtagen i et Krudthorn, som tilfældigvis hendes Fader, Sir Jeoffry, havde lagt der for et Par Minutter siden, idet han gik gennem Hallen. Han var gaaet bandende gennem Hallen og var traadt ind i Spisesalen for at drikke sig et Glas Kognak.

Da han havde drukket et stort Glas ved Bufeten, kom han hurtig tilbage, og det første, hans Øje mødte, var hans Datter, øsende al Krudtet ud fra Krudthornet paa Egetræsgulvet. Han havde aldrig set hende siden den ene Gang ved det uheldige Møde kort efter hendes Fødsel, og da han nu saa et Barn spille hans gode Krudt i det Øjeblik, han mest trængte til det og ikke kunde undvære det, og da han i mange Aar ikke havde husket paa, at han var Fader, undtagen naar han med Ærgrelse skulde betale for en eller anden Nødvendighed til Børnene, troede han at se en eller anden uforskammet Tøs af Tyendets Børn, som tilfældig var kommet ind paa hans Territorium, og straks havde begyndt at gøre Ulykker.

Han sprang løs paa hende og greb hende i Armen, rev hende voldsomt op, snappede Krudthornet fra hende og gav hende et ordentligt Ørefigen.

»Død og Fordømmelse over dig, din ufor-

skammede, lille Taskel!« brølte han. »Jeg vil knække Halsen paa dig, din lussede Tøs;« og han trak i Klokkestrengen, som han vilde sprænge den.

Men han havde ikke beregnet, hvem han havde for sig. Hun udstødte et rasende Skrig, der lød gennem Hallen som et Trompetstød. Hun snapede Jagtpidsken op fra Gulvet, svingede den i Luften, styrtede løs paa ham som tusinde smaa Djævle, idet hun af alle Kræfter sparkede ham paa Benene og udstødte Eder, som kunde have gjort den største Skurk Ære.

»Fanden tage dig! Fanden tage dig!« brølte og skreg hun, idet hun slog løs paa ham. »Jeg vil rive dine Øjne ud af Hovedet! Jeg vil skære din Lever ud! Satan tae din Sjæl ind i hede Helvede!«

Og denne udsøgte Salve blev udslynget med en saadan Kraft og Aplomb, at Sir Jeoffry lod sin Haand falde ned fra Klokkestrengen og brød ud i den voldsomste Latter og stod og skoggerlo, medens hun slog løs paa ham og skreg og raste.

Tjenestefolkene, der hørte den kimende Klokke og blev tiltrukken af Støjen, og som pludselig savnede Miss Clorinda, løb forfærdede til Hallen og mødte der det virkelig prægtige Syn — Frøkenen pryglende løs paa sin Faders Ben og slidende i ham med Tænder og Negle, medens han stod og skoggerlo, som om han skulde sprænges.

»Hvem er den lille Basilisk?« raabte han, idet Taarerne strømmede ned ad hans blussende Kinder. »Hvem er denne unge Djævelinde? Snurrige Krøltop, hvem er hun?«

I et Par Sekunder stirrede Tjenestefolkene forfærdet paa hverandre uden at vide, hvad de skulde

sige, eller uden at vove at sige et Ord; og saa dristede tilsidst Barnepigen sig til at fremstamme Sandheden.

»Miss Clorinda, Sir Jeffry,« stammede hun — min Ladys sidste Barn — det, som kostede hende Livet i Barselsengen.«

Hans klingende Latter standsede pludselig. Han stirrede ned paa det rasende Barn. Hun var aandeløs af at slaa ham og var hørt op dermed, havde hurtig trukket sig tilbage og stirrede op paa ham, med Udtryk af Trods og Had. Hendes store, sorte Øjne skøde Flamme, hendes Hoved var kastet tilbage, hendes Kinder vare skarlagensrøde, og den tykke Fylde af ravnsorte Haar stod ud om hendes onde, lille, mandhaftige Ansigt, som om det vilde forvandle sig til Medusa Slinger.

»Fanden tæe dig!« skreg hun igen til ham.
»Jeg vil dræbe dig, din Djævel!«

Sir Jeffry udbrød igen i en skingrende Latter.

»Kalder de dig Clorinda, Tøs?« sagde han.
»Du skulde have hedt Jeffry, om det ikke havde været for din Moders Daarskab. Jeg har aldrig set en vildere, lille Djævel end dig — heller aldrig en kønnere.«

Og han greb hende dèr, hvor hun stod, og holdt hende ud i sine stærke Armes hele Længde, idet han stirrede paa hendes mærkelige Skønhed med et Blik, der omfattede hende fra Hoved til Fod.

Tredie Kapitel.

Hvori Sir Jeoffrys gode Venner drikke en Skaal.

Hendes Ansigts Skønhed, hendes smukke Legeme, hendes Lemmers Styrke og hendes Størrelse i Forhold til Alderen, vilde have behaget ham, selv om hun ikke havde nogen anden Tiltrækning. Men hendes Raseris Dristighed og hendes Stald-drenge-Manerer morede ham i den Grad og passede saa godt for hans støjende Smag, at han betragtede hende som det prægtigste Legetøj i Verden.

Han satte hende ned paa Gulvet, idet han glemte at bande, og vilde gøre sig gode Venner med hende; men først vilde hun ikke vide noget af ham og skulede ondt til ham, trods alt, hvad han gjorde. Nu var Kognaken steget ham til Hovedet og havde sat ham i et godt og lystigt Humør, da Alkohol i Regelen gjorde ham munter. Han følte, som om han legede med en ung Hund eller med en lille Kamphane. Han befalede Tjenestefolkene at gaa tilbage til Køkkenet, og de listede sig bort, Kvinderne forbausede, og Mændene skjulende deres Grinen, der brød ud i høj Latter, da de vare komne nedenunder.

»Det er, som vi sagde,« klukkede de. »Han behøvede blot at se hendes Skønhed, og at hun er en større Djævel end han selv, og han var færdig. Hendes Mod — til at slaa ham og forbande ham! Der har aldrig været et smukkere Syn! Hun frygtede ham ikke mere, end om han havde været en Høsehund — og hvor han lo og brølte, til han var nær ved at sprænges.«

»Ved Du, hvem jeg er,« spurgte Sir Jeoffry leende Barnet, medens han stod foran hende, der sad paa Egebordet, paa hvilket han havde løftet hende op.

»Nej,« sagde den lille Frøken, med sine rynkede Bryn og sine sorte, smukke Ugleøjne, der saa lige igennem ham som for at søge efter noget; thi hendes Raseri begyndte at give efter for hans gode Humør, og hans kraftige, rungende Latter tiltrak sig hendes Opmærksomhed, skønt hun ikke var disponeret til at vise ham, at hun havde Lyst til at give efter og komme paa en god Fod med ham.

»Jeg er din Papa,« sagde han. »Det var din Papa, du gav saadan en Dragt Prygl. Og du har en ordentlig Arm. Lad os engang se den.«

Han tog hendes Haandlede og strøg Ærmet op, men hun trak sig tilbage. »Jeg vil ikke prygles,« raabte hun. »Skrup af fra mig!«

Han skoggerlo igen. Han havde set, at den lille Arm var saa hvid og haard som Marmor og havde Muskler, som en stor Dreng kunde have pralet af.

»Ved Himlen!« udbrød han overmodig. »Hvilken Tøs paa seks Aar! Vil du have min Pidsk og prygle din Papa igen?«

Han tog Pidsken op fra det Sted, hvor hun havde kastet den, og gav hende den i Haanden. Hun tog den, men var ikke mere i Humør til at slaa ham, og da hun endnu med rynket Pande saa fra ham til Pidsken, bragte denne hende i Erindring om den Hest, hun var gaaet ud for at finde.

»Hvor er min Hest?« sagde hun i en Tone, fuld af kongelig Befaling. »Hvor er den?«

»Din Hest!« gentog han. »Hvem er din Hest da?«

»Rake er min Hest,« svarede hun — »den store, sorte. Manden har igen taget den;« og hun udslyngede igen et Par Eder og nogle raa Udtryk, idet hun truede med alt det, hun vilde gøre ved den omtalte Mand, hvilket frydede ham mere end noget andet. »Rake er min Hest,« endte hun sine Skældsord. »Ingen anden skal faa Lov at ride paa den.«

»Ingen anden?« raabte han. »Du kan da ikke ride paa den, Tøs?«

Hun saa paa ham med en majestætisk Foragt.

»Hvor er den?« spurgte hun befalende. Og da hun i næste Øjeblik hørte dens Ben stampe paa Gruset udenfor, fordi den var utilfreds med at vente saalænge, huskede hun, at Stalddrengen havde sagt, at han havde set hendes Yndlingshest staa udenfor Døren, og idet hun sprang ned fra Bordet, løb hun ud. Da hun havde gjort dette, udstødte hun et triumferende Skrig.

»Her er den!« sagde hun. »Jeg kan se den;« og hovedkuls ilede hun ned ad Stentrappen hen til den.

Sir Jeoffry fulgte hende hurtigt. Det vilde nu ikke have passet i hans Kram, om hun havde faat sin Hjerne knust.

»Stop!« raabte han, idet han ilede efter hende. »Pas paa, at den ikke sparker, din lille Djævel.«

Men hun var faret hen til det store Dyrs Hoved med et nyt Glædesskrik og greb det fat om dets Forben, idet hun lo; og Rake bøjede sit Hoved ned og snuste kælent til hende, og da Tømmen derved kom indenfor hendes Rækkevidde,

greb hun den og holdt Hestens Hoved, saa hun kunde klappe det, til hvilken Fortrolighed Dyret øjensynlig var vant.

»Det er min Hest!« raabte hun overmodig, da hendes Fader kom hen til hende. »Den tillader ikke Staldkarlene, at lege saaledes med sig.«

Sir Jeffry stirrede paa hende, og hans Hjerte svulmede af Glæde over hende.

»Jeg vilde have sagt, at det var en Løgn, om jeg ikke selv saa det,« sagde han til sig selv. »Det er ingen Pige, det sværger jeg. Jeg troede, at det var min Hest,« sagde han til hende, »men det er tydeligt nok, at det er din.«

»Sæt mig op paa den!« sagde hans nylig fundne Barn.

»Har du før redet paa den?« spurgte Sir Jeffry med lidt frygtsom Nølen. »Sig din Papa, om du har redet paa den.«

Hun saa paa ham fra Siden under sine lange, frynsede Øjelaag — et surmulende, dog halvt formildet Blik, fordi hun ønskede at faa sin Villie med ham og var i Besiddelse af en Barnefés Vid og Fiffighed.

»Ja vist!« sagde hun. »Sæt mig op — Papa!«

Han var ikke en Mand med hurtig Opfattelse, hans Hjerne var i altfor mange Aar bleven omtaaget af Drik, men han havde et grovt Instinkt, som viste ham al den forbausende Snildhed ved at tilkaste ham det sidste Ord, for derved at besnære ham, skønt hun saa lige surmulende ud, da hun sagde det. Han gav sig igen til at le af Henrykkelse.

»Sæt mig op, Papa!« raabte han. »Det vil jeg — og jeg vil se, hvad du vil gøre.«

Han løftede hende op, og da hun naaede Sadelen, slyngede hun sine Ben over den og satte sig overskrævs. Hun var lutter Ild og Iver, greb Tømmen som en gammel Rytter og med et sikkert Greb. Hun sad rank og oprejst, medens hele hendes Ansigt straaledede af henrykt Glæde. Rake syntes at lystre hendes glade, lille Latter næsten ligesaa meget som hendes Haand. Den syntes at vække dens Livslyst og Fyrighed og sætte den i godt Humør. Den foer afsted med hende ned ad Alleen i et livligt Trav. Hun klyngede sig fast med sine smaa Ben og sad frygtløs og sikker og lod den slaa over i kort Galop, idet hun virkelig havde lært alle dens Skridtarter, ligesom en Lektie, og nøje kendte dens Munds Følsomhed, ligesaa godt som dens Rideknægt, der var hendes Fortrolige og Slave. Dersom hun ikke havde været af højere og kraftige Bygning end Børn i hendes Alder, kunde hun ikke have siddet fast paa dens Ryg; men hun sad paa den som en Barne-Jockey, og Sir Jeoffry, der betragtede hende og fulgte efter hende, klappede støjende i Hænderne og raabte Hallo af Glæde.

»Herre, Herre!« sagde han. »Der findes ikke en Mand i hele Grevskabet, der har en saadan lille Djævel — og Rake, »hendes Hest«,« idet han lo — »og hun rider den saa storartet. Jeg elsker dig, Tøs — Fanden tae mig, om jeg ikke gør!«

I mere end en god Time fik hun ham til at lege med sig og med Rake, og saa tog hun ham med sig hen til Stalden, og dør kommanderede hun ham nok saa nydeligt omkring mellem Hundene og Hestene, idet hun opdagede, at paa en eller anden Maade var denne store Mand, som hun

havde faaet fat paa, en Person, der besad Magt og kunde blive benyttet af hende.

Da de kom tilbage til Huset, lod han hende spise Middag med sig, og hun raabte paa Øl og drak det og gjorde god Besked og fik ham til at brøle af Latter over hendes uforskammede Barne-snak.

»Aldrig siden mit tyvende Aar har jeg let som idag,« sagde han. »Jeg bliver ung igen ved at le saadan. Hun skal aldrig mere komme mig ud af Syne, nu jeg tilfældigvis har fundet hende. Det er altfor god en Spøg til at undvære, naar Timerne glide kedelig hen, som de begynde at gøre, naar man bliver ældre.«

Han sendte Bud efter hendes Barnepige og gav hende nogle ny, mærkelige Ordre om hende.

»Hvor har hun hidtil været?« spurgte han.

»I den vestlige Fløj, hvor Barnestuerne ligge, og hvor Miss Wimpole opholder sig med Miss Barbara og Miss Anna,« svarede Pigen med en forskrækket Nejen.

»Fra nu af skal hun bo i denne Del af Huset, hvor jeg er,« sagde han. »Gør de Værelser, der var min Ladys, istand, saa De selv kan bo der med hende.«

Fra den Time af var Barnets Skæbne beseglet. Han gjorde sig selv til hendes Legekammerat, og støjede med hende og føjede hende, indtil hun kom til at holde mere af ham end af nogen af de Rideknægte eller Stalddrenge, som hun tidligere havde været Kammerat med. Men hun havde i Virkeligheden aldrig været vant til at vise megen Kærlighed mod dem, der omgikkes hende, da hun følte sig selv som en altfor ophøjet Person til at vise Blødhed.

Dem, hun viste mest Gunst mod, var dem, som tjente hende bedst; og selv udviste hun altid kun Gunst, aldrig Ømhed. Hun holdt meget af enkelte Hunde og Heste, Rake var den, der stod hendes Hjerte nærmest, og den Plads, hendes Fader vandt i hendes Hjerte, var en lignende som Rake havde. Hun gjorde ham til sin Tjener og tyranniserede ham, men samtidig efterlignede hun ham og fulgte ham, som om hun havde været en ung Høsehund, han dresserede. Det Liv, Barnet levede, vilde have knust et Moderhjerte; men der var ingen gode Kvinder til at tage sig af hende, da hendes Moders Slægtinge ja endog Sir Jeoffrys egne, tidlig havde afbrudt al Samkvem med dem — da Wildairs Hall og dets Herre ikke var til nogen Ære for dem, der havde den Ulykke at staa i Forbindelse med dem. Den dannede Befolkning i Omegnen havde lidt efter lidt ophørt at besøge Familien nogen Tid før Hendes Naades Død, og siden den Tid vare de eneste Gæster, der besøgte Stedet, en Kreds af jagende, drikkende, svirende Kammerater af Sir Jeoffrys Sort, der deltog i alle hans Drikkegilder og Udsvævelser.

Med stormende Fryd fortalte han dem om sin Datters Opdagelse. Han fortalte dem under stormende Latter om sit første Møde med hende; om hvorledes hun havde pidsket ham med hans egen Pidsk og bandet ham som en Soldat; om hvorledes hun erklærede, at Rake var hendes egen Hest, og bandede over den Mand, der havde vovet at tage den fra Stalden for at ride paa den; og om hvordan hun sad tilhest som en Jockej og ved en eller anden forunderlig Magt syntes at have betvunget Hesten, som ingen Anden før havde været

istand dertil. Saa bragte han hende ind i Spise-salen, hvor de sad ved Flaskerne og drak tæt, og idet han satte hende op paa Bordet, viste han dem hende, pralede af hendes sjeldne Skønhed, viste dem hendes dejlige Arme og Ben, maalte hendes Højde og opfordrede dem til at prøve Kraften af hendes Haandtryk og Styrken af hendes lille Næve.

»Saa I nogensinde en saadan Tøs?« raabte han da de alle skreg op af Latter og kom med grov Skæmt, som var den eneste Slags Spøg, de forstod. »Har nogen Mand blandt Eder faat en saa stor og smuk Dreng? Fanden tæ mig! om hun ikke kunde slaa en Knøs paa 10 Aar til Jorden, dersom hun var i Raseri.«

»Vi vilde Fyre staa ikke i Damernes Gunst,« raabte en af de mest glade af dem, en vis Lord Eldershawe, hvis Gods var et Par Mil fra Wildairs Hall — »Kvinder sværme for Hængehoveder og Præster. Lad os vælge denne til Emne for vore Skaaler og opdrage hende, som Piger burde opdrages forat kunne være Mændenes Kammerater. Jeg udbringer en Skaal for dig, Miss Clorinda Wildairs — Miss Clorinda, Du, som 6 Aar gammel, gør os til dine Slaver — Skaal, Kammerater! Skaal!«

Og de stillede hende lige midt paa det store Bord og drak hendes Skaal, idet de stod op og udbrød i en lystig, gemen Sang; og Barnet, der var ophidset af Larmen og Latteren, deltog ogsaa i Sangen og stemte i med en høj, kraftig Diskant, da hun meget godt kendte Sangen, som hun ofte nok havde hørt synge i Staldene.

*

*

*

To Uger efter at Sir Jeoffry havde mødt hende, fik han pludselig den Ide at rejse op til London og købe Stads til hende. Det var kun sjelden han tog ind til Hovedstaden, da han ikke havde mange Penge at øsle med og heller ikke fandt stort Behag i de mere civiliserede Kvarterer af Verden. Han bragte hjem med sig saa kostbare Klæder og af en saa snurrig Mode, som ingen-sinde før var blevet baaret af et Barn. Der var Brokader, enestaaende i Udførelse, og rige Kniplinger, fint Lærred, Baand, Fiskebensskørter, Svanedunskraver og smaa Tøfler med høje, røde Hæle. Han lod hende udstyre med en Garderobe, som den fineste Dame af Stand næppe kunde prale med, og den lille Skabning blev iført al denne Stads og ved højtidelige Lejligheder endog behængt med sin afdøde Moders straalende Juveler.

Blandt andre underlige Ting havde han den fantastiske Ide, at lade lave forskellige Drengedragter til hende: røde-blaa Atlask Frakker, smaa, hvide eller gule eller blaa Atlask-Bukser, Pibestrimler af Kniplinger, og Veste broderede med Guld og Sølv. Der var ogsaa et lille skarlagensrødt Jagt-Kostume og alle de fornødne Jagtrekvisitter. Det var Sir Jeoffrys højeste Glæde, at befale Barnepigen at klæde hende paa som Dreng, og saa lod han hende bringe ind til Bordet, hvor han og hans Venner sad og spiste, og hun kunde drikke sit lille Glas helt ud, som den bedste af dem, og udslynge smaa Eder og synge for dem til deres Fryd, Sange, hun havde lært af Stalldrengene. Hun brød sig mere om Hunde og Heste end om Stads og smukke Klæder, og naar hun ikke var i Humør til at blive pyntet som en Dukke, kunde hverken hendes Kam-

merpige eller Djæveln selv faa hende til at iføre sig sine Brokader. Men hun holdt af Lystigheden ved Middagsbordet, og naar det nærmede sig Middag, vilde hun i lidenskabelig Iver iføre sig sine blomstrede Nederdele, for at gaa ind og vise sig og kokettere i sine Kniplinger og Glimmerstads med Mænd, der vare gamle nok til at være hendes Fader og løse nok paa Traaden til at finde hendes for tidlig modne Yndigheder og Minespil en glimrende Spøg. Hun beherskede og betvang dem alle med sin heftige Karakter og sin snilde Villiekraft. Hun vilde sætte sin Villie igennem i alt, ellers kom de ingen Vegne med hende, og hun vilde saa ikke synge nogen Sang for dem, men bittert haane dem og sidde i en stor Stol med sine sorte Øjne nedslaaede, medens hendes hele lille Person aandede Foragt og Vrede.

Sir Jeoffry, der havde tyranniseret og kusket sin Kone, havde nu den fornøjelige Erfaring, at lade sig bringe under Tøflen af sin Datter; thi under Tøflen var han i Sandhed. Frøkenen regerede ham med en Jernhaand og svang den med en saadan Dygtighed, at før der var gaet et Aar, adlød han hende, ligesom Tjenestefolkene nedenunder havde gjort i hendes første Barndom. Hun var aldeles ikke bange for hans store Eder, thi hun havde et mærkværdigt blandet Forraad af sine egne, som hun altid kunde tage af, og da hendes Stemme var mere gennemtrængende end hans, om ikke saa kraftig, saa viste hendes øredøvende Skrig sig altid tilsidst at være for meget for ham. Det maa ogsaa indrømmes, at hendes heftige Karakter og Villiekraft overgik hans egen, trods hendes unge Aar og hans Ry i saa Henseende. Kort sagt, han blev

nødt til at lægge Mærke dertil, og tilsidst spøgede han dermed.

»Der er ingen Satan, der kan styre den lille Heks,« plejede han at sige. »Hverken Menneske eller Djævel kan magte hende. Dersom jeg knuste hvert Ben i hendes Krop, vilde hun dø, medens hun trodsig bandede mig lige ned i Helvede.«

Dersom man skal sige Sandheden, saa maa det indrømmes, at hvis hun ikke af Naturen var bleven begavet med en saa sjelden Skønhed og Livlighed, og forbandet med den Arrigskab, som hun daglig udfoldede, saa vilde han uden Skrappel eller Gysen have knust hvert Ben i hendes Krop. Men hendes Skønhed syntes at vokse for hver Time, der gik, og det var ved Skæbnens Gunst netop den Slags Skønhed, som han allermest beundrede. Da hun blev 10 Aar gammel, var hun ligesaa høj som en 12 Aars Dreng og med en Holdning og Figur, som selve Diana kunde have misundt hende. Hendes Lemmer vare kraftige og guddommeligt formede og af en Styrke, som fik alle til at beundre hende. Hendes Fader lærte hende at følge med paa Jagt, og naar hun viste sig paa sin Hest, klædt i Knæbukser og Kravestøvler og skarlagensrød Frakke, saa satte hun, Barn som hun var, alles Hjerter i Brand. Hun lærte meget tidlig fuldt ud at kokettere med sine dejlige Øjne; men det var ogsaa sandt, at hun hørte ikke saa meget til den smægtende Slags Skønheder, da alle hendes kokette Øjekast vare af den stolt-udfordrende Slags. Det var hendes Sædvane, at lade andre smægte og selv med spottende Livlighed bringe dem dertil. Den Dag, da hun fyldte 15 Aar, var hun Genstand for hele Grevskabets Omtale, men det maa tilstaas, tillige til

Skandale for det. Den Del af England, hvor hun boede, var et støjende Jagtdistrikt, hvor der var brede Grøfter og høje Hække at sætte over, og ujævne Høje og Moser at galloppere hen over, og i hele denne Egn blev der ikke tænkt meget hverken paa et dannet, fint Liv eller paa en god Opdragelse. Men selv i de værste Dele af Eggen var der dog hist og her adskillige dydige Matroner, der rystede paa Hovedet og undrede sig over den dejlige Miss Clorinda.

Fjerde Kapitel.

Lord Twenlows Kapellan besøger sin Patrons Slægtning, og Miss Clorinda straalere paa sin Fødselsdag.

Skønt hendes Liv som ung Pige var uciviliseret og næsten vildt, og skønt hendes heftige Sind ikke blev dæmpet ved Opdragelse, kunde dog ingen, der kom i Berøring med hende, være blind for, at hun udmærkede sig ved et kraftigt, klart Vid og en uovervindelig Villiefasthed. Hun vidste altid ganske nøje, hvad hun ønskede at opnaa, og hvad hun vilde undgaa, og naar hun engang havde fæstet sin Tanke paa en bestemt Ting, udviste hun stor Behændighed og sjælden Dygtighed i at finde Hjælpe-midler; og hun besad et saadant Herredømme over sig selv og andre, at intet kunde modstaa hende. Hun begik aldrig en Bommert, som Følge af, at hun ikke kunde beherske sine Følelser; og naar hun gav efter for sin Hidsighed og Lidenskabelig-

hed, var det, fordi hun valgte at gøre det, da hun ikke kunde tabe noget derved; og Sir Jeoffrys Venner vidste dette midt under al deres støjende og spøgende Larmen med hende.

»Dersom hun — Barn som hun er — skulde bevare en Hemmelighed,« sagde Lord Eldershawe, »saa er der ingen — Mand eller Kvinde — som vilde kunne skræmme hende eller overliste hende til at røbe den; og det er en mærkelig Egenskab at finde saa tidlig hos en Kvinde.«

Hun tilbragte sine Dage hos sin Fader og hans udsvævende Venner, idet hun, indtil hun var 14 Aar, halvt blev behandlet som en Dreng, halvt som en fantastisk Dronning. Hun red paa Jagt, skød Fugle, satte over Gærder og Grøfter, bandede og svor, indtog Hovedsædet ved de støjende Fester og koketterede med disse modne og ældre Mænd, som om hun ikke tænkte paa nogensinde i sit Liv at gøre noget andet.

Men en Dag, efter at hun havde været ude paa Jagt med sin Fader og redet paa Rake, som han havde foræret hende, iført sin skarlagensrøde Frakke, Knæbukser og Kravestøvler, sendte et af de faa tilbageblevne Medlemmer af hendes Moders Familie sin Kapellan, forat advare hendes Fader og raade ham til at befale hende at lade være med at bære en saa upassende Dragt.

Det var i Sandhed en bevæget Scene, da dette Budskab blev afleveret af Budbringeren. Kapellanen var en kejtet, frygtsom Mand, der havde hørt Historier nok om Wildairs Hall og dens Herre til kun at paatage sig denne Sendelse med Skælven og Bæven. Hvis han ikke vilde opfylde sin Patrons Ordre, vilde det imidlertid have kostet ham Em-

bedet, og da han bestemt vidste dette, var han tvungen til at samle alt sit Mod og trodse Løven i dens Hule.

Det første han saa, da han kom ind i den store Forhal, var en smuk, høj Yngling, der havde bølgende, ravnsort Haar og var iført en skarlagensrød Jagtdragt. Han legede med en Hund, idet han lod den springe over sin Pidsk, medens han baade lo og bandede dens Klodsethed. Han saa leende med straalende Øjne paa Kapellanen, idet han besvarede den stakkels Mands ydmyge Buk med et let Nik og hørte paa, hvad han sagde, da han forklarede sit Ærinde.

»Jeg kommer fra min Lord Twenlow, der er Deres Herres Slægtning,« stammede Kapellanen; »jeg har faaet Ordre til at se ham og om muligt tale med ham, og Hans Herlighed ønsker særdeles meget, at Sir Jeoffry vilde tillade det. Min Lord Twenlow —«

Den smukke Yngling holdt op med at lege med Hunden og traadte frem med en Mine som Husets unge Herre.

»Lord Twenlow sender Dem?« sagde han. »Det er længe siden, at Hans Herlighed bærede os med noget Bud. Hvor er Sir Jeoffry, Lowatt?«

»I Spisesalen,« svarede Tjeneren. »Han gik derind for et Øjeblik siden, Frøken.«

Det gav et saadant Sæt i Kapellanen, at han tabte sin Hat. »Frøken!« Og det var hende — denne smukke, unge Skabning, som var høj og prægtig bygget og var et straalende Væsen, skønt hun var klædt i Herredragt. Han samlede sin Hat op og bukkede saa dybt, at han næsten rørte ved Gulvet. Han var ikke vant til, at kvindelig Skøn-

hed værdigede ham et stort, smilende Blik, thi ved Lord Twenlows Bord sad han saa langt nede, at Kvinderne ikke saa i den Retning.

Skønheden saa paa ham, som om hun morede sig over sine egne Tanker. Han tænkte med Skælven paa, om hun gættede, hvorfor han var kommen, og vidste, hvorledes hendes Fader vilde optage det.

»Kom med mig,« sagde hun. »Jeg vil bringe Dem til ham. Han vilde ikke modtage Dem, dersom jeg ikke gjorde det. Han holder ikke meget af Hans Herlighed.«

Hun viste ham Vejen, idet hun bar sit Hoved højt og kækt, medens han slog Øjnene ned, for at hans Blik ikke skulde blive fristet til at vandre paa en Vej, der var upassende for hans Præstedragt. En saadan Fod og saadan et —! Han følte det vilde være mere passende og sikkrere at løfte sine Øjne op mod Loftet og beholde dem der, hvilket fik ham til at se ud, som om han bad.

Sir Jeffry stod ved Buffeten med en Karaffel Øl i sin Haand, idet han tog sig et Glas efter Rideturen. Ved Synet af en Fremmed, klædt i en Præstedragt, skulede han forbauset.

»Hvad er dette?« spurgte han. »Hvad vil Du, Clo? Jeg har ikke Tid nu til nogen Prædiken.«

Miss Clorinda gik hen til Buffeten, fyldte et Krus til sig selv og bar det hen til Bordet, paa hvis Kant hun halvt satte sig med et Ben bøjet og den ene Fod hvilende paa Gulvet.

»Du vil være nødt til at have Tid, Papa,« sagde hun med et skælmsk Smil, der viste en Række Tænder, der skinnede som Perler. »Denne Herre er min Lord Twenlows Kapellan, som han sender

for at formane dig, og han beder dig, om at være saa høflig at høre ham.«

»Fanden i Vold med Formaninger, og Fanden i Vold med Twenlow ogsaa!« raabte Sir Jeoffry, som engang havde havt en stor Strid med Hans Herlighed og hadede ham bittert. »Hvad mener denne hykleriske Tosse?«

»Sir,« stammede den stakkels Budbringer, »Hans Herlighed har — har været bekymret — da han har hørt —«

Den smukke Yngling, der ballancerede paa Bordet, tog Kruset fra sine Læber og lo.

»Da han har hørt, at din Datter rider ud paa Marken i Knæbukser og er en i høj Grad uopdragen Tøs,« raabte hun, »sender Hans Herlighed sin Kapellan for at holde et Foredrag derom — idet han ikke behager selv at komme. Er det ikke Deres Ærinde, velærværdige Herre?«

Kapellanen, den stakkels Mand, blev bleg, da han, medens hun talte, fik Øje paa Sir Jeoffrys Ansigt, der farvedes af Vredesrødme.

»Madame,« stammede han, bukkende dybt — »Madame, jeg beder Dem ydmygt om Tilgivelse! Dersom De vilde være saa naadig at tillade mig at — at — tillade mig —«

Hun satte Kruset ned paa Bordet paa en brou-tende Maade, stak Hænderne i Lommerne paa sine Knæbukser og svingede leende Kroppen frem og tilbage; hendes kraftige Latter var fuld af klingende Musik, og da hun blev ældre, blev den meget rost og besunget i Vers af hendes talrige Tilbedere.

»Dersom det behagede mig at gaa bort og tillade Dem at tale uden at være generet af en ung

Dames Nærværelse, vilde De vel være glad,« sagde hun. »Men det vil nu ikke ske, og naar jeg bliver, skal jeg være til Beskyttelse for Dem.«

Han trængte virkelig ogsaa dertil. Sir Jeoffry brød ud i en Strøm af Forbandelser. Han forbandede baade Lorden og Kapellanen, og raste over Begges Uforskammethed ved at ville vove at nærme sig ham, idet han svor at gennemprygle Lorden, dersom de nogensinde mødtes, og at sparke Kapellanen ud af Huset og udenfor selve Parkens Porte. Men Miss Clorinda var i det Lune, at hun vilde tage det med godt Humør og som en morsom Spøg. Hun lo ad sin Faders Raseri, og medens Kapellanen sank sammen med kridhvidt Ansigt og forfærdet Blik, syntes hun, at det blot var morsomt.

»Hold din Mund lidt, Papa,« raabte hun, da han var paa det Højeste af sit Raseri, »og lad hans Velærværdighed fortælle os, hvad Bud, han bringer. Vi har jo endnu ikke hørt det.«

»Jeg ønsker ikke at høre det!« brølte Sir Jeoffry. »Tror Du, jeg vil taale hans Uforskammethed? Nej, ikke jeg!«

»Hvad var Deres Ærinde?« spurgte den unge Dame Kapellanen. »De kan ikke gaa tilbage uden at have afleveret det. Fortæl os det. Jeg vil, at De skal fortælle det.«

Kapellanen famlede ved sin Hat og knugede den sammen, bleg og med Øjnene sænkede mod Gulvet af lutter Angst.

»Saml dog Deres Mod, Menneske,« sagde Clorinda. »Jeg skal beskytte Dem. Naa, hvad er saa Budet?«

»Tilgiv mig, Madame — det var dette,« stam-

mede Kapellanen. »Lord Twenlow befalede mig, at lade Deres meget ærede Fader vide, — at dersom han ikke bad Dem om at lade være med at gaa med — gaa med —«

»Knæbukser,« sagde Miss Clorinda, idet hun slog sig paa Knæerne.

Kapellanen rødmede af Undseelse.

»Ingen Herre,« vedblev han, stammende ved hvert Ord — »vilde trods Deres store Skønhed — ingen Gentleman —«

»Vilde ægte mig?« sluttede den unge Dame for ham, medlidende og i muntert Lune.

»Thi hvis De — hvis en ung Dame faar Tilladelse til at opføre sig paa en saadan Maade, saa at hun vil blive anset for letsindig, kan hun ikke indgaa noget Ægteskab, som ikke vilde være en Vanære for hendes Familie — og — og —«

»Og det kunde maaske blive værre!« udbrød Miss Clorinda og lo, saa Salen rystede.

Sir Jeffrys Raseri var nu saa voldsomt, at det var nær ved at sprænge hans Bryst; men hun holdt ham tilbage, da han vilde slynge Kapellanen sit Krus i Hovedet, og midt under dette Uvejr af Eder og Forbandelser, listede den stakkels Mand sig ud af Værelset, idet han tog sin Hat op, som han i sin Angst havde ladet falde.

»Fortæl Hans Herlighed,« sagde hun endnu leende, medens hun sagde de sidste Ord, »at jeg siger, at han har Ret — og jeg vil se til, at ingen Vanære skal komme over ham.«

»I Sandhed, Papa,« sagde hun, idet hun kom tilbage, »maaske den gamle Søn af en —« — et meget simpelt Skældsord — »ikke er saa stor en Tosse. Hvad mig angaar, har jeg i Sinde at gøre

et godt Parti og blive en fornem Dame, og jeg kender ingen anden her paa Egnen, der vil passe mig, end den gamle Jarl af Dunstanwolde, og man siger, at han afskyer alle Kvinder, undtagen de meget ærbare; og det kunde nok tænkes, at han ikke vilde finde Knæbukser anstændige. Jeg vil ikke mere gaa paa Jagt i dem.«

Hun gjorde det heller ikke oftere; skønt et Par Gange, naar hun var i vildt Humør, og hendes Fader havde dem af sine Venner, hun bedst kunde lide, til Middag, traadte hun, iført de mest klædelige Herredragter, broutende ind mellem dem; og deres af Vin blodskudte Øjne slugte hendes jomfruelige Yndigheder og hendes kokette Minespil og yndefulde Manerer.

Den Aften, hun fyldte 15 Aar, gav Sir Jeoffry sine og hendes gode Venner en stor Middag. Hun havde selv givet Ordre til, at der ikke maatte indbydes Damer til Festen; thi hun erklærede, at hun vilde ikke oftere vise sig i Mandsdragt, da hun havde Forstand nok til at se, at hun var en altfor høj og vel udviklet ung Dame til saadanne Barne-streger, og at hun nu havde naaet den Alder, hvor hendes Lykke maatte gøres.

»Jeg skal i Fremtiden have Kvinder nok til at kede mig med,« sagde hun. »Du er kun en daarlig Ægteskabsstifter, Papa, ellers vilde du selv have tænkt for mig. Men det er ikke en eneste Gang faldet dig ind, at jeg ikke har en Moder, der kan fiske for mig og lære mig, hvorledes jeg skal kaste bedaarende Blik paa de ugifte Herrer. I Fremtiden skal jeg bære lange Skørter og Fiskeben og Skønhedspletter og sidde og kaste forelskede Blikke bag en Vifte — indtil tilsidst, hvis jeg spiller mine Kort

godt, en eller anden stor Lord vil se til mig og blive bedaaret af min Figur og af mine Manerer.«

»Gud skal vide, at af din Skikkelse vil enhver Mand blive bedaaret,« lo Sir Jeoffry, »men jeg er bange for ikke af dine Manerer. Du har Manerer som en gal Tøs, og de er din anden Natur.«

»De er, som jeg er født med dem,« svarede Miss Clorinda. »De komme fra min Fader, og han har ikke senere forbedret dem. Men nu« — idet hun nejede dybt, og hendes uforskammede straalende Skønhed fuldstændig blændede ham — »nu, efter min Fødselsdag, skal de blive forbedrede; men denne ene Gang, nu i Aften, vil jeg have min sidste Kalas.«

Da Herrerne kom ind i den sorte, egepanelede Spisesal paa denne vigtige Aften, fandt de deres dristige, unge Værtinde ventende paa dem, mere udfordrende skøn end nogensinde før. Hun var i Knæbukser af hvidt Atlask, en rød Atlask-Frakke, broderet med Sølvroser, hvide Silkestrømper og Sko med store Diamantspænder; en Dragt, der afslørede et saa rundt og fast og saa dejlig formet Ben, og en Fod saa buet og smal, som, det svor alle som en, aldrig før nogen Kvinde havde ejet. Hun modtog dem staaende elegant og yndefuldt foran Kaminen, med Ryggen til Ilden, og hilste paa hver enkelt, der kom, med en klædelig lille næsvis Spøg. Hendes Haar var strøget tilbage og pudret, hendes sorte Øjne vare som Stjerner, der drog alle Mænd til sig, og hendes Teint var som et modent Granatæble. Hun havde en smuk, fin lille Romernæse, en Mund som en skarlagensrød Bue, en vidunderlig lang Hals og en rund, kløftet Hage. Hun havde et blændende Udtryk, og hun

vilde gerne bedaare dem. Sir Jeffry var nu ældre; han havde været 40 Aar, da han giftede sig. De fleste af hans Venner vare af samme Alder, saa det havde ikke været med den grønne Ungdom, at Miss Clorinda var vant til at omgaas. Men i Aften var der en ny Mand mellem Gæsterne. Det var en ung Slægtning af en af de ældre Mænd. Da han var kommet i Besøg til sin Slægtnings Gods, og da han havde vist sig, tiltrods for sin Ungdom, at være en ung, munter og vittig Fyr, dristig paa Jagten, og paa ingen Maade utilbøjelig til baade at indlade sig selv paa og tale om Intriger og galante Æventyr, saa var han bleven alles Yndling. Hans ungdommelige, mandige Skønhed svarede næsten til Clorindas egen. Han havde en elegant, smuk Figur, meget kraftig og stærk bygget, hans Hudfarve var fin rød og brun, og Trækkene smukke, hans krøllede, blonde Haar faldt løst ned paa hans Skuldre, og skønt mandig i sin Bygning, var hans Ankel ligesaa smal, og hans spændebesatte Sko ligesaa buede over Vristen, som hendes.

Han var, det er sandt nok, 24 Aar gammel og en Mand, medens kun kun var 15 Aar og en Kvinde, men da hun var saa høj og saa usædvanlig kraftig og symetrisk bygget, passede hun udmærket til ham, og da de begge vare klædte i Herredragter, saa var disse to smukke, unge Fyre, der stod og smilede dristigt og halvt trodsigt til hinanden, et henrivende, om end ejendommeligt, Skue.

Denne unge Mand var allerede godt kendt i Hovedstadens fashionable Verden for sin Skønhed og æventyrlige Aand. Han var i Virkeligheden allerede en *Beau* og en Erobrer af de kvindelige

Hjerter. Man sagde, at han nærede en privat Ærgærrighed efter at kunne bestemme Tidens Mode i broderede Veste og anden Pynt og blive ligesaa berømt i Udlandet og ligesaameget omtalt i Hovedstaden som andre berømte Dandyer havde været før hans Tid. Den Kunst at kokettere ømt med Øjnene og at udstøde blide, intetsigende Ord, havde han lært under sin første Sæson i Hovedstaden, og da han var i Besiddelse af store, smeltende, blaa Øjne, en Figur som en Adonis og en hvid og velskabt Haand, var han godt udstyret til at gøre Erobringer. Han havde sendt mange brændende Blikke til Miss Clorinda, før de første Retter vare tagne bort. Endog i London havde han hørt vage Rygter om denne skønne, unge Kvinde, der var opfostret mellem sin Faders Hunde, Heste og Svirebrødre, og dér var modnet til en Skønhed, der rimeligvis vilde faa Byens Skønheder til at blegne. Han var nær ved at blive syg af Ærgrelse, da han hørte, at hun havde opgivet at gaa med Drengeklæder, og at hun havde svoret, at hun aldrig mere vilde gaa med dem, da han fremfor alt andet havde ønsket at se, hvorledes hun bar dem, og hvilke Yndigheder, de aabenbarede.

Da han hørte af sin Vært og Slægtning, at hun havde sagt, at hun paa sin Fødselsdag vilde sige Herreklæderne Farvel for evigt ved at iføre sig dem for sidste Gang den Dag, var han blevet fortæret af Iver efter at faa en Indbydelse. Dette udvirkede hans Slægtning for ham, og se! det første Blik, Skønheden sendte ham, gennemborede hans fængelige Hjerter som en Pil. Aldrig før var det faldet i hans Lod at se saa blændende, kvindelige Yndigheder og Øjne med en saadan Glans.

Den yndige Pige havde en trodsig, æggende Maade at staa paa med sine hvide, juvelbesatte Hænder i sine Lommer, som en smuk Spradebasse, idet hun hævede sit lille Hoved som en Skønhed af kongeligt Blod; og han følte, at alene disse to smaa Træk kunde sætte Hjertet i Brand hos en Mand, der var langt ældre og koldere end han.

Dersom hun havde været en af de af Naturen blide Tryllerinder, vilde de være blevne forelskede i hinanden, før Vinen var blevet drukket; men det var Miss Clorinda ikke. Hun frygtede ikke for at møde det fulde Batteri af hans forelskede Blikke, men hun foretrak ikke at gengælde dem. Hun spillede sin Rolle som den kønne, unge Fyr, med mere Vid og Ild, end hun nogensinde tidligere havde spillet den. De broutende Jagtherrer i Grevskabet, der saalænge havde været hendes Legekammerater, slugte hende med deres henrykte Blikke og brølte af Latter over hendes Indfald og Vittigheder. Deres Spøg og deres Smiger var ikke af de pæneste, men hun var ikke bleven opdraget til Sømmelighed og Anstændighed, og var ikke mere uvidende, end om hun i Virkeligheden havde været en munter, ung Springfyr. For hende bestod en Del af Morskaben i, at de paa denne sidste Aften opførte sig, som det sømmede sig overfor hendes Forklædning som Dreng. Skønt født paa Landet, havde hun levet mellem Kammerater, som vare Verdensmænd og levede uden Tvang, og hun havde saavidt draget Nytte af deres Undervisning, at hun i 15 Aars Alderen var ligesaa verslig og fortrolig med Intriger og hemmelige Elskovshandler, som hun kunde blive i 40 Aars Alderen. Hun var ikke gaaet saavidt, at

hun havde praktiseret dem, da hendes ejendommelige Liv kun havde bragt hende i Selskab med faa af hendes egen Alder, og disse tilfældigvis havde været af den Slags, hun foragtelig regnede for landlige Klodse.

Men den unge Kavaller, der i Aften indførtes i den Verden, hun levede i, var ingen Klods; han var en Dandy fra Hovedstaden. Hans Navn var Sir John Oxon, og han var lige kommet til sin Tittel og samtidig blevet Ejer af et stort Gods. Hans Hænder vare ligesaa hvide og juvelbesatte som hendes egne, hans Dragt var efter nyeste Mode, og hans blonde, flagrende Lokker udsprede en fin, fransk Vellugt, hun ikke engang kendte Navnet paa.

Men skønt hun lagde Mærke til alle disse tiltrækkende Egenskaber og fandt dem mægtige, bemærkede den unge Sir John med en let hjerteklemmende Uro, at hendes store Øjne ikke sænkede sig for hans elskovsfulde Blik, men mødte dem med smilende Beredvillighed, og at hendes Farve hverken blegnede eller forøgedes nok saa lidet, trods alle hans dristigste Forsøg. Men han havde svoret ved sig selv, at han vilde komme hende nær nok til at tilhviske hende smukke Ord, før Aftenen var forbi, og han forsøgte at optræde i det mindste med en udvortes Mine af Taalmodighed, indtil han fik en Lejlighed.

Da den sidste Ret var taget ud, og Flasker og fyldte Glas stod paa Bordet, sprang hun op paa sin Stol og stod smilende foran dem alle og saa ned ad det lange Taffel med Øjne, der funkledede som Diamanter. Hendes Hænder vare stukne ind

i hendes Lommer paa hendes klædelige, unge Lapsemaner, og hun rettede sig op i sin fulde Højde, med sine dejlige, smidige Lemmer og smalle Fødder tæt samlede. Tyve Par Øjne iagttog hendes Skønhed, men ingen var saa glødende som den unge Baronets.

»Kast nu det sidste Blik paa min smukke Skabning,« raabte hun med sin høje, rige, klangfulde Stemme. »I vil kun se lidt af den nederste Del deraf, naar den pænt bliver skjult i Fiskebensskørter og Nederdele. Se nu for sidste Gang paa mig, før jeg gaar hen og ifører mig min smukke Damestads.«

Og da de løftede deres fyldte Glas og raabte beundrende, smigrende Ord til hende, brød hun ud i en af sine Stalddrenge-Sange, og sang den med en Lærkes klare Røst.

Ingen af disse Mænd var vant til at vise hende nogen videre Høflighed. Hun havde altfor længe været en Dreng for dem, til at det kunde være faldet dem ind; og da hun havde endt sin Sang og sprang ned og gik henimod Døren, fik Sir John den saa længe ventede Lejlighed, og før hun var han derhenne og aabnede den med et dybt Buk, idet han lagde Haanden paa sit Hjerte, og hans lyse Lokker faldt ned over hans Skuldre.

»De berøver os den Henrykkelse at se store Skønheder, Madam,« sagde han med en sagte, lidenskabelig Stemme. »Men der burde i Sandhed kun være en lykkelig Mand, hvis Rettighed det vilde være, at stirre paa saadanne Fuldkommenheder.«

»Jeg fylder i Dag 15 Aar,« svarede hun; »og indtil nu har jeg ikke set ham.«

»Hvorledes ved De det, Madam?« sagde han og bukkede endnu dybere.

Hun lo med sin friske, rige Latter.

»I Sandhed, jeg ved det ikke,« svarede hun. »Han er maaske her selve denne Aften i dette Selskab; og da det muligvis kunde være Tilfælde, vil jeg gaa og klæde mig sømmeligt paa.«

Og hun gav ham til Afsked et af sine smukkeste, unge Lapsekast med Haanden og var forsvunden.

* * *

Da Døren lukkede sig efter hende, og Sir John Oxon vendte tilbage til Bordet, faldt der en Tid en Slags Kedsommelighed over Selskabet. Da de ikke vare hurtige i Opfattelsesevne eller i Følelse, kunde disse landlige Pralere ikke forstaa den tunge Sky af slet Humør og den Mangel paa Livlighed, de nu følte sig overvældede af, og eftersom de fyldte deres Glas og drak det ene Glas ud efter det andet forat hjælpe paa Humøret, saa begyndte de snart at le igen og hengive sig til støjende Spøg.

De talte mest om deres unge Legekammerat, hvem de paa en eller anden ubestemt Maade følte nu vilde blive dem berøvet. De skæmte med Sir Jeoffry, fortalte Historier fra hendes Barndom, udmalede Billeder af hendes tidlig udviklede Yndigheder, idet de sammenlignede hende med de unge Damer, der vare berømte Skønheder.

»Hun vil sejle blandt dem som en kongelig Fregat,« sagde en; »og de ville blegne for hendes Glans, ligesom et Tællelys for en Illumination.«

Klokken slog 12, før hun kom tilbage til dem; netop da det sidste Slag lød, blev Døren aabnet, og dér stod hun med en Jomfru paa hver Side af sig, som holdt en stor Sølvkandelaber med brændende Voxlys højt over hende, saa at hun stod i et Hav af Lys.

Hun var klædt i rigt Brokade af rødt og Sølv, og bar et stort Fiskebensskørt, hvilket fremhævede hendes Højde; hendes Midie var ikke større, end en Mands Hænder kunde favne den. Hendes ravn-sortte Haar var rullet højt op og indflettet med Juveler, paa hendes lange, smukke Hals straaledede et Halsbaand af Diamanter, og hendes Øjnes, Pandes og Læbers Majestæt udgjorde et saa blændende Skue, at enhver eneste en sprang op for at se paa hende.

Hun gjorde en dyb Bøjning, stod saa foran dem med tilbagekastet Hoved og sine buede Læber krummede med et triumferende Smil, som en stor Skønhed, der ser ned paa alle sine Vasaller.

»Ned med Eder paa Knæ,« raabte hun, »og drik min Skaal knælende. Fra i Aften af maa alle Mænd bøje sig saaledes — alle Mænd, hvem jeg værdiger at kaste mine Øjne paa!«

Femte Kapitel.

»Ikke jeg,« sagde hun. »Der kan Du stole paa mig. Jeg vilde aldrig blive opdaget.«

Hun gik nu ikke mere paa Jagt i Mandsklæder, men fra nu af gik hun i Brokade og Silke,

Kammerdug og Kniplinger. Hendes Kammerpige havde fuldt op med at sy kostbare Ridedragter, lave Eau de Cologne og Essentser og staa paa Pinde for hende for at skifte hendes Kjoler eller lave hende en ny Frisure. Tidligere havde Kammerpigens Plads været let nok, om det ikke havde været for Frøkenens Hidsighed, men nu var den det ikke mere. Aldrig havde en ung Dame været mere fordringsfuld og rasende, naar hun ikke var tilfreds med Pynten til sit Haar eller til sin Dragt. Naar hun var i Selskab med dannede Fremmede, enten det var Damer eller Herrer, stræbte Miss Clorinda at forbedre sit Sprog og lægge Baand paa sin Hidsighed; men naar hun var alene i sit Kammer med sin Pige, og dersom et Baand saa ikke tilfredsstillede hendes Smag, eller et Fiskeben generede hende, var kun ikke bange for at være saa simpel, som det behagede hende. Dér i sit afsides Værelse bandede hun og gav sine Piger Ørefigner, rev sine Klæder af og trampede dem under Fødder, eller slog Pomadekrukker i Hovedet paa den stakkels Kammerjomfru. Hun tog sig disse Friheder med saadan Dristighed, at hun blev betjent med en Hurtighed, og Ydmyghed, som næsten var eksemplarisk.

Det Mod og den ubøjelige Villie, der havde været den Drivkraft, der i hendes Barndomsdage havde hjulpet hende til at faa sin Villie, hjalp hende nu i disse Dage til at faa udført det, som hendes skarpe Forstand og Kvindevid havde bestemt og lagt Planer om, nemlig at erobre hele Grevskabet med Storm ved sin Skønhed og blive det første Æmne for alle Skaaltaler og alle Mændenes Herskerinde, indtil den Time skulde komme, da

hun vandt Prisen i Skikkelse af en Ægtefælle af høj Rang, som var i Besiddelse af store Godser.

Det rygtedes snart rundt om, til Grevskabets store Forbavselse, at Miss Clorinda Wildairs havde forandret sit underlige og upassende Liv og var blevet saa fuldt ud en ung Dame af Stand og god Opdragelse, som hendes Fødsel og Skønhed krævede. Dette blev først bekendt derved, at hun viste sig en Søndag Formiddag i Kirken, ledsaget af Miss Wimpole og sine to Søstre, hvis ubetydelige Ansigter og mere end kejtede Figurer og endnu daarligere Paaklædning bidrog til i høj Grad at fremhæve hendes egen straalende Yndefuldhed. Det var kun sjelden, at Karetten fra Wildairs Hall kørte op foran Porten til Kirkegaarden, men ved sjeldne Lejligheder, hvis Sir Jeffry ikke var i altfor daarligt Lune, og Kudskene var elskværdig nok til at ville køre, bragte den Miss Wimpole og Miss Barbara og Anna. Men i Regelen gik de tilfods, og hvis det tilfældigvis var en lummer Dag, ankom de højrøde og glinsende i Ansigtet, eller, hvis Vejene vare vaade, med tilsølede Skørter.

Da Vognen kørte op denne Morgen, vare Hestene smukt pudsede, og Seletøjet skinnende, Kudskene klædt i fint Liberi, og der stod en Tjener bag paa, der sprang ned og aabnede Døren med et dybt Buk.

Lediggængerne paa Kirkegaarden og de, som nærmede sig Kirkegaardsporten, eller de, som gik over Kirkegaarden hen til Kirkeindgangen, stirrede med opspilede og forbavsede Øjne. Aldrig havde de hørt eller set noget lignende, som det de nu saa ved Dagens klare Lys.

Miss Clorinda, klædt efter nyeste Bymode, i Brokade, Sølvkniplinger og prægtige Besætninger, traadte ud af Vognen med en Dronnings Mine. Hun havde den majestætiske Ro som en ung Dame, der havde baaret moderne Klædninger hele sit Liv igennem, og som, lige siden hun havde forladt Barnestuen, havde knælet andægtig i Bøn for alles Øjne.

Hendes Søstre og Tanten saa frygtsomme ud, som om de ikke vidste, hvor de skulde se hen, af lutter Undseelse; men saadan var det ikke med Miss Clorinda; hun skred frem gennem Mængden med en statelig Holdning og det smukke Hoved højt i Vejret. Da hun gik ind ad Kirkedøren, traadte en ung Herre tilbage og bukkede dybt for hende. Hun løftede sine Øjne til ham og besvarede hans Hilsen med en Ynde og en Nedladenhed, der gjorde Tilskuerne stumme af beundrende Ærefrygt. For de simplere Folk var han en Ubekendt, men alle, der kendte Grevskabets bedre Selskabskredse, vidste, at det var Sir John Oxon, der opholdt sig paa Eldershawe Park hos sin Slægtning, Ejeren.

Hvorledes Miss Clorinda bar sig ad dermed, forstod ingen, undtagen hun selv; men efter er Par Gange at have vist sig i Kirken, viste hun sig ogsaa andre Steder. Hun kom til Middagsselskaber i de fornemme Huse og begyndte at blive set paa Ballerne. Hvor hun blev set, straaledede hun, og det med en saadan Glans, at hun foraarsagede stor Uro hos ægteskabsstiftende Matroner og smertelig Skinsyge hos deres Døttre.

Naar hun engang havde ladet sit Lys skinne,

kunde det ikke udslukkes eller sættes under en Skæppe; thi da hun saavel gennem sin Moder som sin Fader var af høj Rang og fornem Slægt, og da hun spillede sine Kort med stor Snildhed og Dygtighed, kunde hun ikke tilsidesættes.

Paa sit første Jagtbal satte hun alle Mændenes Hjerter i Grevskabet i Flamme, idet hun afslørede Yndigheder, for hvis Skønhed ingen Mand kunde holde Stand. Hendes straalende Øjne, hendes vidunderlige Figur, hendes Latters rige Musik, og hendes dristige, skarpe Tunges spottende Vid vare Vaaben, der kunde have bevæbnet et Dusin Kvinder, og hun var kun en, og det en, der var i den blomstrende Ungdoms første, rige, fristende Glans.

Hun fordrejede flere Hoveder og foraarsagede flere Stridigheder, end hun kunde have talt, om hun havde siddet oppe den halve Nat. Hun gik med sin Fader til sin Vogn, fulgt af et Dusin Kavallerer, der vare rede til at dræbe hverandre for et Smil. Hendes Smil vare vidunderlige, men der syntes altid at være et Strøg af Spot eller Foragt deri, som bevirkede, at de bleve bedre erindrede, end om de havde været blidere.

Der var en Mand, der maaske fandt noget i hendes dejlige Blik, der ikke var ganske foragteligt, men han var vant til blid Behandling af Kvinder og havde i Sandhed ventet mildere Blikke, end dem, der blev skænket ham. Det var den unge Sir John Oxon, som den Aften havde følt sig ligestillet med hende i Skønhed; kun to Danse havde han faaet af hende, og det var mere end nogen anden Mand kunde prale af, og de andre Kavallerer misundte ham med det dybeste Had.

Sir Jeoffry, som havde studeret hende, medens hun bevægede sig som en Dronning mellem Vellystninge, Lapse, brave Godsejere og Adelsmænd, havde med en Følelse, der var noget nyt for hans vinoverlæssede Hjerne, lagt Mærke til den Iver, hvormed de bøjede sig for hende. Saavidt, som det laa i hans Natur at elske nogen anden end sig selv, havde han lært at elske denne unge, yndige, mandhaftige Kvinde af sit eget Kød og Blod, maaske fordi hun var den eneste Skabning, som aldrig havde skælveth for ham, og som altid havde vidst, hvorledes hun skulde bøje ham efter sin Villie.

Da Vognen rullede bort, saa han paa hende, som hun sad der rank foran ham i det tidlige Morgenlys, ligesaa rolig, straalende lys og uberørt i sin blomstrende Ungdom, som om hun i samme Øjeblik var staaet op fra sin Seng og havde badet sit Ansigt i Morgenduggen. Han var ikke saa beruset, som han havde været ved Midnatstid, men han var endnu en lille Smule beskænket.

»Ved alle Himle, Du er smuk, Clo!« sagde han. »Saa sandt, jeg lever, jeg har aldrig set en saa dejlig Kvinde som Du!«

»Det har jeg hellerikke,« svarede hun ham, »hvorfor jeg takker Himlen.«

»Din skønne, uforskammede Tøs,« lo hendes Fader. »Gamle Dunstanwolde saa ordentlig paa dig i Aften. Han saa aldrig et eneste Øjeblik bort fra dig fra den Stund, han først fæstede Blikket paa dig.«

»Det ved jeg langt bedre end Du, Papa,« sagde Skønheden; »og jeg saa, at han kunde ikke have ladet det være, selv om han havde forsøgt

det. Kommer der ingen rigere, yngre og fornemmere Herre, skal han ægte mig.«

»Du har et skarpt Øje og en god Forstand,« sagde Sir Jeffry, idet han saa paa skraas over paa hende med en ny Grille i Hovedet. »Jeg tør vædde paa, at Du vilde aldrig blive en ung Tosse. De vil presse dig godt, og det vil blive svært at modstaa deres Kurmageri, men jeg skal aldrig blive nødsaget til at stige til Hest og ride bort med Pistoler i Hylstrene og bringe en Mand tilbage og tvinge ham til at ægte dig, saadan som Chris Crowell var nødt til at gøre for sin yngste Tøs. Du vil aldrig blive en ung Tosse, det tør jeg sværge paa — vilde Du vel, Clo?«

Hun kastede med Hovedet og lo som en ung, sporsk Djævel, idet hun viste sine hvide Perletænder mellem de koralrøde Læber.

»Ikke jeg,« sagde hun. Der kan Du stole paa mig. Jeg vilde aldrig blive opdaget.«

Hun spillede sin Rolle som den triumferende Skønhed saa heldigt, at den klogeste Moder i Verden ikke kunde have forbedret hendes Stilling. Kavallererne stredes om hende, hæderlige Mænd faldt ned for hendes Fødder; romantiske Elskere skrev Vers til hende, idet de lovprieste hendes Øjne, hendes fine, bølgende Barm, hendes rosenrøde Kinder og hendes Aasyns store Majestæt. Paa ethvert Bal var hun Dronning, i enhver Skønhedskappestrid var hun Venus, i hver selskabelig Forening triumferende Dronning over dem alle.

Jarlen af Dunstanwolde, som bar det ældste Navn og ejede de største Godser i sit eget og de seks nærmeste Grevskaber, og som, efter at have

gjort et Kærlighedsparti i sine unge Dage, havde mistet baade Hustru og Arving kun et Aar efter Brylluppet, havde været enhver ugift, ung Dames og hendes Moders Fortvivlelse, fordi han ikke vilde lade sig overtale til at gifte sig igen. Efter Jagtballet havde denne Adelsmand, som dengang var ældre, atter vist sig i Selskabslivet, hvilket han ikke havde gjort i mange Aar. Før der var gaaet mange Maaneder, vidste man, at han havde tilstaaet, at han beundrede den nye Skønhed, og man troede, at han blot ventede paa at lære hende nærmere at kende, inden han vilde lægge sin Tittel og sine store Godser for hendes Fødder.

Men skønt hele Grevskabet to Aar tidligere vilde have anset Jarlens Forsigtighed og gode Forstand for at være meget ringe, dersom man havde hentydet til, at en saadan Ære og stor Lykke var mulig for den unge Dame, saa var Miss Clorindas glimrende og ædle Skønhed saa stor, og hun optraadte i de Dage med en saadan Majestæt, at der endog gaves dem, der tvivlede, om hun vilde anse Jarlen af Dunstanwolde for at være en rig Pris nok for hende, og om hun, dersom han faldt paa Knæ, vilde indlade sig paa at blive hans Grevinde, da hun følte, at saa glimrende Varer, som hun havde, kunde blive borttusket for en Hertug, naar hun først kom til Byen og blev præsentet ved Hoffet.

I mere end en Mands Levetid senere blev Erindringen om Miss Clorinda Wildairs Regering omtalt og opfrisket mellem Herrerne ved Middagsgilderne ved deres Glas. Det syntes, som om der ikke havde været den ringeste Fejl ved hendes Person,

eller en eneste Yndighed, der ikke hos hende havde naaet det højeste Punkt. Hvad Figuren angik, kunde hun have maalt sig med en ung Diana; hendes ravnsorte Lokker var af en Længde og en Fylde, saa de kunde tjene hende som Klædning; hendes store Øjne befalede og lynede, som Junos maatte have gjort i Gudindens guddommeligeste Øjeblikke af yndefuld Stolthed, og skønt det blev sagt, at Ingen nogensinde saa dem smægte, saa var enhver Mand, der tilbad hende, fortvivlet ved den hemmelige Tanke, at selve Venus kunde ikke i den Grad smelte hen i Kærlighed, som hun kunde, dersom hun vilde nedlade sig til at elske — som enhver bad, at hun vilde — ham selv. Hendes Hænder, hendes Fødder, hendes Hals, hendes Midies Slankhed, hendes Teints Elfenbenshvidhed og Karmosinrødme, hendes smaa Ører, hendes Skarlagene Læber, Perlerækkerne imellem dem, og hendes lange, hvide Hals, vare alle fuldkomne og bleve beskrevne med Henrykkelse.

»Hun havde saadanne Yndigheder,« sagde en af hendes Beundrere, »at en Mand maatte udbringe en Skaal for hver enkelt af dem, naar han vilde udbringe hendes Skaal. Og hun havde saa mange, at, for ikke at glemme en eneste, maatte hendes Ridder gaa fra Bordet beruset af Drik.«

Der var kun et Vaaben, hun manglede, og det var en Formue. Sir Jeoffry havde drukket og sviret, indtil der kun var lidt tilbage. Han havde hugget sine Skove og ladet sine Marker forsømme, da han ikke havde Penge nok til at vedligeholde Avlsbruget. Den store Wildairs Hall, som engang havde været et smukt Sted, var nu næsten en

Ruin. Dets udskaarne, noble Egetræsværelser og Gallerier var alt, hvad der var tilbage af fordums Herlighed. Alt, hvad der kunde sælges, var solgt, og hele Kapitalen opbrugt. Grevskabet undrede sig ogsaa i Sandhed over, hvor Miss Clorindas fine Klæder kom fra, og vidste meget godt, hvorfor hun ikke blev taget til Hoffet forat knæle for Dronningen. De misundelige vare ganske vis paa, at hun kun ventede paa denne Begivenhed for at faa sig en Ægtefælle, og de undlod ikke at hviske nydelige Ting derom.

Det ene efter det andet Navn af Mænd med Rang og Formue var blevet nævnet som Bejler til hendes Haand, men paa en eller anden Maade opdagede man, at hun gav dem alle Kurven. Man vidste ogsaa, at de vedblev at tilbede hende, og at hun, hvad Øjeblik det skulde være, kunde kalde selv de bedste af dem tilbage. Alle Herrerne vare forelskede i hende; der var ikke en eneste af dem, som kunde overvinde sin Lidenskab, hvor haabløs den endog var.

Hendes aandelige Kraft var ligesaa stor som hendes Skønhed, og hun besad en Aandrighed, som ingen Mand kunde modstaa, naar hun valgte at være stolt og haanlig. Mod nogle var hun saaledes og havde det Lune at spotte dem paa en glimrende Maade. Et Sammenstød og en Disput med hende, erindrede man altid, og naar det hørtes af dem, det ikke angik, ansaas det altid for at være værd at erindre og tale om; hun havde saadan en skarp og rap Tunge og et saa ildfuldt Vid.

Da unge Sir John Oxons Besøg hos hans Slægtning paa Eldershawe var tilende, tog han tilbage til Hovedstaden og blev der i et Par Uger,

førte et fashionabelt, lystigt Liv, og vandt ny Berømmelse som Hjerteknuser. Han gjorde nogle nye Erobringer og fastslog Moden for nogle nye Essenser og nye Kaardesløjfer. Men selv disse Triumfer syntes at kede ham. Han forlod Byen og tog igen ud paa Landet, hvor han ved denne Lejlighed ikke boede hos sin Slægtning, men hos Sir Jeoffry, der var bleven meget indtagen i ham.

Siden Miss Clorindas forandrede Liv havde man lagt Mærke til, at hun, som tidligere havde overtraadt alle Regler for unge Damers Opførsel, og som man antog havde gjort dette, fordi hun ikke vidste bedre Besked, nu viste, at hendes vilde Manerer skyldtes Egensind; thi man kunde se, at hun havde lagt Mærke til de bedste Damers Optræden og efterfulgte den. Der var ingen Sømmelighed, hun ikke forstod at iagttage med den mest naturlige Ynde. Der var ikke Skygge af Knibskhed hos hende, men en Anstand, som hos en ung Dame, der var overordentlig omhyggelig opdraget. Dette var et Resultat af hendes forunderlige Dømmekraft, hendes glimrende Talenter og hendes Villiekraft, som var saa stærk, at hun kunde udføre, hvad hun vilde foretage sig, uden at fejle. Der gives nogle Kvinder, der eje Skønhed, og nogle, som have Dømmekraft og Vid, men hun besad alle tre og desforuden en Mands Mod og Styrke. Der var ingen Letsindighed i hendes Opførsel, og hun havde Miss Margery Wimpole hos sig, som diskret Duenna, ligesom om hun havde været en spansk Hideos Datter. Stakkels Miss Margery, der saa sin gamle Frygt svinde, blev nu overvældet af en ny. Hun skulde nu ikke kæmpe mod Lovløshed og uopdragen Opførsel, men der-

imod mod stor Hovmodighed og tilfredsstillende saa store Fordringer, at hendes Kræfter og hendes Sindslige vægt neppe kunde strække til.

»Det er, ligesom om man var Hofdame hos selve Hendes Majestæt.« plejede hun at klynke, naar hun var alene og turde gøre det. »Dronningen selv har sikkert ikke en saadan Villie og en saa heftig Karakter. Hun vil, at jeg skal gøre mig al Umage for at være klædt, saa jeg kan være hende værdig, og opføre mig med en Hertuginde Anstand. Ak! jeg har øvet mig timevis i at neje for at lære det, saa jeg kunde slippe for hendes Raseri. Og jeg maa vide, hvad Udtryk mit Ansigt maa have, og naar og hvor jeg skal sætte mig; og jeg skal paatage mig Minen af at være i Nærheden, medens jeg ikke maa se noget! Og jeg maa føre mine trætte Lemmer med gentil Lethed, medens hele min Krop smerter mig, der hverken er ung eller stærk.«

Den stakkels Dame beundrede sin Niece, men havde saadan en Ærbødighed og Frygt for hende, at det var en Ynk at se hende.

»Hun er en gammel Tosse,« sagde Miss Clorinda til sin Fader. »Hun vilde sandelig være en nydelig Duenna, dersom hun var hos en Kvinde, der trængte til hende for at passe paa sig! Dersom jeg lystede, kunde jeg narre hende daglig et Dusin Gange. Det er mig, som passer paa hende, ikke hun paa mig! Men det synes jo, som om en Skønhed maa slæbe en Spion om med sig, og jeg kan faa hende til at lystre mig, som om hun var min Høsehund. Vi har ikke Raad til at holde nogen bedre, og hun er af god Familie, og siden jeg har

købt det højrøde Silketøj og den nye Hovedpynt til hende, ser hun godt nok ud.«

»Dunstanwolde behøver nu ikke at være ængstelig for dig,« sagde Sir Jeoffry. »Du er en forstandig og forudseende Tøs, Clo.«

»Hverken Dunstanwolde eller nogen anden Mand!« svarede hnn. »Der vil ikke blive nogen Snakken om mig. Det er Anna og Barbara, Du maa passe paa, Papa, for at ikke deres almindelige Ansigter faar dem til at vise for bløde Hjerter. Mit Ansigt er min Lykke!«

Da Sir John Oxon kom for at besøge Sir Jeoffry, bleve Miss Margerys Dage fulde af ængstelige Bekymringer. Aftenen før han skulde komme, kaldte Miss Clorinda hende ind i sit Boudoir og gav hende Ordre paa sin egen hovmodige Maade. Hendes Kammerpige friserede hende, og medens hendes store, sorte Haar faldt som en Kappe over Stolens Ryg og laa henad Gulvet, idet Kammerpigen børstede det, Lok efter Lok, var hun skønnere end nogensinde. Enten havde noget gjort hende vred eller fornøjet, thi hendes Kinder bar en endnu stærkere og dybere Rødme end ellers, og der var en Glimten som af Diamanter under hendes lange Øjenfrynser.

Ved det første, frygtsomme Blik paa hende troede Miss Margery, at nogen maatte have gjort hende vred, saa dybt glimtede det i hendes Øjne, og saa tydelig var den lette, men hurtige Bølgen af hendes Barm; men næste Øjeblik syntes det, som om hun maatte være i godt Humør, thi hendes svulmende, buede Læber krusedes af et Smil. Men hurtig saa hun op og paatog sig sin statelige Mine.

»Kender Du noget til den Herre, der kommer imorgen for at gæste os,« sagde hun. »Sir John Oxon?«

»Kun lidt, Madam,« svarede Miss Margery frygtsomt og meget ydmygt.

»Saa vil det være godt, om Du gjorde det, siden jeg har nogle Befalinger at give dig angaaende ham,« sagde Skønheden.

»De viser mig en Ære,« sagde den stakkels Dame.

Miss Clorinda saa hende lige ind i Ansigtet.

»Det er en Gentleman fra Hovedstaden, en Slægting af Lord Eldershawe,« sagde hun. »Det er en smuk Mand, for hvis Skyld mange Kvinder have været Tosser. Han tillader, at det bliver sagt, at han er en Hjerteknuser og en Overvinder af Kvindernes Dyd selv imellem de fashionable Damer af Stand. Dersom dette siges om ham i Byen, hvad kan der saa ikke blive sagt her paa Landet? Han skal ikke paatage sig en saadan Mine her. Det lyster ham at gøre Kur til mig. Han er min Faders Gæst og en Mand af Dannelse og Rang. Lad ham komme med saa mange fine Talemaader, som han vil. Jeg vil høre efter eller lade være, ganske som det behager mig. Jeg er vant til Ord. Men se til, at vi ikke lades ene sammen.«

Kammerpigen spidsede Øre. Clorinda saa hende i Spejlet.

»Pas Du din Forretning, om Du ikke ønsker dig et Ørefigen,« sagde hun i en Tone, som fik Pigen til at fare sammen.

»De ønsker ikke at blive ladet ene med Herren, Madam?« stammede Miss Margery.

»Dersom han kommer for at prale over Ero-

ring,« sagde Miss Clorinda, idet hun igen saa stivt paa hende og rynkede sine sorte Bryn, »saa vil jeg spille mine Kort, ligesaa snildt som han. Han kan ikke prale ret meget af En, som han aldrig kan gøre Kur til, uden i hendes ældre Slægtnings Nærværelse. Forstaa nu, at det vil blive din Opgave.«

»Jeg skal huske det, Madam,« svarede Miss Margery. »Jeg skal opføre mig aldeles, som De befaler.«

»Det er godt,« sagde Miss Clorinda. »Jeg vil ikke opholde dig længere. Du kan gaa.«

Sjette Kapitel.

Fortæller, hvorledes Miss Anna opdagede et Miniaturportræt.

Den gode Frøken gik gerne bort. Hun havde tilbragt sit Liv i Frygt for Ting og Personer, der i Reglen ikke vare skabte til at indgyde Frygt; men aldrig havde hun kendt saadanne Rædsler som dem, Miss Clorinda indgød hende. Hun nærmede sig aldrig til hende, uden indvendig Skælven, og hun fik aldrig Tilladelse til at trække sig tilbage uden at føle Lettelse. Og dog havde hendes Skønhed og Vid og Aandsstyrke ingen Beundrer, der betragtede hende med større Ærefrygt, end hun gjorde.

I Husets øde Vestfløj, uhyggelig som den var bleven paa Grund af Ejerens Forsømmelse, var der en Krog, hvor hun ikke følte sig bange. Hendes første Elever, Miss Barbara og Miss Anna, vare unge Damer af en blid Karakter. Deres Søster

havde sagt om dem, at deres Aandskraft var lige saa tarvelig som deres Udseende, og der var Ingen, der kunde sige om dem, at de kunde gøre ringeste Fordring paa Skønhed; men det, som Miss Clorinda regnede for tarvelig Aandsstyrke, var det eneste Element, der kunde gøre deres afhængige stakkels Slægtning Livet lidt behagelig. De talte aldrig vredt til hende, de tillod sig ikke fantastiske Luner og Griller, og de syntes ikke engang at vente anden Fornøjelse end en Spadseretur paa Landevejene, en Leg med deres lille Skødehund og en rolig Syslen med deres Broderier og Sytøj.

De syntes, at deres Søster, Clorinda, var en Gudinde, hvem det vilde være altfor formasteligt at nærme sig som almindelige Mennesker. Hendes Skønhed burde forhøjes ved rige Prydelser, medens deres tarvelige Udseende ikke trængte til noget Smykke. Det syntes aldeles rimeligt, at alt, hvad der kunde spenderes, blev anvendt paa hende. De viste aldrig Tegn paa Fortrydelse og modtog med stor Taknemlighed den brugte Pynt, som hun af og til værdigede at give dem, naar hun selv ikke længere havde Brug for den. Hun var altfor optaget af Fornøjelser til at have Tid til at lægge Mærke til dem, selv om hendes Natur vilde have gjort hende tilbøjelig til Iagttagelse af Familiekærlighed. Naar de vidste, at hun skulde i Selskab, iagttog de hende gennem et Kighul i Kammervinduet, naar hun gik eller kom. Miss Margery fortalte dem Historier om hendes Tilbedere og hendes Triumfer, om de rige Godsejere, der havde friet til hende, og om den smukke Sir John Oxons Liv i Byen, han, som uden Tvivl var en af den store Kreds af hendes Beundrere, selv om han

endnu ikke var blevet saa fuldt ud hendes Offer, som de andre.

Af de to unge Damer var det Miss Anna, som saa bedst ud, og som var den mest opvakte af dem. I Virkeligheden havde Naturen behandlet dem begge stedmoderlig, men Miss Barbara var den grimteste og den taabeligste. Miss Anna havde maaske ømmere Følelser og var i Hemmelighed tilbøjelig til en vis Sentimentalitet. Hun var mager og foroverbøjet og havde en uklar Teint; hendes Haar var svært, det er sandt, men dets Tykkelse og Vægt syntes kun at være en Byrde; og hun havde blide, matte Øjne. Naar hun var ene, holdt hun meget af at læse saadanne Romaner, som hun hemmeligt kunde skaffe sig fra Biblioteket, hvis Bøger vare samlede af en af hendes Forfædre, hvem Sir Jeffry ansaa for en Idiot. Uden Tvivl fik hun her en underlig Lektüre i de Bind, hun tog med sig til sit Værelse; og hendes enfoldige, jomfruelige Sind fik Anledning til at løse mange Problemer. Men fra Bøgernes Blade lykkedes det hende at fremkalde Historier om fornemme Elskere og grusomme eller venlige Skønheder, hvilke Romaner forskaffede hende en underlig Verden fuld af Glæde midt i hendes Ensomhed. Stakkels forsømte, unge Pige, hos hvem ethvert uskyldigt, jomfrueligt Instinkt henvisnede i Fødselen, hun trængte til at dvæle ved nogle ømme Drømme, skønt selve Skæbnen syntes at have bestemt, at de aldrig skulde blive andet end Drømme.

Det var i Virkeligheden altid den dejlige Clorinda, over hvis Yndigheder hun byggede Romanerne. I hendes store Magt saa hun det, for hvilket Ridderne kæmpede ved Turneringerne, og for

hvilket de store Konger begik kongelige Synder, og hvis glimrende Skønhed, hun i Hemmelighed følte, alt dette kunde tilgives. En Formiddag, da hun troede, at Clorinda var fraværende, listede hun sig ind i Korridoren, hvortil Clorindas Lejlighed gik ud. Hendes første, ængstelige Tanke havde været, at dersom en af Dørene stod aaben, kunde hun faa et Glimt at se af den pragtfulde Dragt, som hendes Søsters Kammerjomfru ganske sikkert var ifærd med at lægge frem til hende, for at hun kunde tage den paa til et Fødselsdagsbal. der skulde holdes paa et af Godserne i Nabolauget. Hun fandt virkelig Indgangsdøren aaben, hvilket hun i Sandhed neppe nok havde vovet at haabe; og da hun fandt den aaben, standsede hun sin Gang for med et bankende Hjerter at kigge derind. Paa den store Seng, der var af udskaaret Egetræ og forsynet med en Himmel af laset Betræk, laa der udbredt en saadan Mængde dejlige Ting, som hun aldrig før havde set. Det var i blaa Sølvbrokade, at Miss Clorinda skulde straale den Aften; den laa udbredt for hende i al sin Pragt. Hendes dejlige Barm og Skuldre skulde være blottede for Snese af Beundreres Øjne, men rige Kniplinger og Perlesnore skulde fremhæve deres Skønheder. Hvorfor Sir Jeffry ikke havde solgt sin Hustrus Juveler, før han blev forelsket i sit seksaarsgamle Barn, vilde det være vanskeligt at forklare. Der var en stor, malet Vifte med Juveler paa Haandtaget og Pindene, og paa Gulvet stod et Par blaa, sølvbesatte, smalle Sko med høje Hæle. Miss Anna tabte næsten Vejret ved at se paa dem, idet hun syntes, at de paa en eller anden Maade havde Udseende af at være skabt til at trampe paa Hjerter.

For den blide, ulykkelige Jomfru, for hvem saadanne Ejendele var som en Dronnings Garderobe, var Fristelsen til at se dem nærmere alt for stor. Hun kunde ikke lade være at gaa over Dørtærsklen, og hun gjorde det med bankende Hjerte. Hun nærmede sig Sengen og standsede; hun vovede at røre ved de vellugtende Handsker, som laa ved den udbredte, blaa og sølverne Nederdel; og hun lagde endog en skælvende Finger paa det udskaarne Liv, der var saa snevert, at det syntes lille nok til et Barn.

»Aa,« sukkede hun blidt, »hvor hun vil blive dejlig! Og de vil alle falde ned paa Knæ, hvad man ikke kan undre sig over. Og saaledes har det været hele hendes Liv, selv da hun var et lille Barn, og alle lod hende faa sin Villie paa Grund af hendes Skønhed og hendes Magt. Hun har en stor Magt. Det har Barbara og jeg ikke. Vi ere enfoldige og svage og tør ikke engang sige vor Mening. Det er, som om vi vare Skabninger af en anden Art; men Han, der styrer alt, Han har villet det saaledes med os. Han har givet os det saaledes for vor Del — for vor Del.«

Hendes enfoldige, lille Ansigt sænkede sig lidt, medens hun sagde disse Ord, og hendes Øjne faldt paa de smukke, smaa Sko, der, selv naar der ingen Fod var i dem, syntes at trampe. Hun bøjede sig ned for at tage den ene af dem op i Haanden, men da hun var ved at løfte den, rørte noget, der syntes at være faldet paa Gulvet og være rullet hen under Sengefryndserne, ved hendes Haand. Det var en Genstand, hvortil der var fæstet et Baand — et Elfenbens-Miniaturbillede — og hun tog det forundret op. Hun stod oprejst og stirrede

paa det i en saadan Forvildelse ved at finde sine Øjne fæstede paa det, at hun knap vidste, hvad hun gjorde. Hun havde ikke havt isinde at spi-onere; hun havde ikke havt Mod til at gøre det, selv om hun havde følt Tiibøjeligbed dertil. Men i samme Nu. hendes Øjne fortalte hende, hvad de saa, foer hun sammen og rødmede, som hun endnu aldrig før havde rødmet i sit Liv. Den brændende, varme Rødme bedækkede hendes Kinder og gød sig endog ud over Halsen, der var skjult af et tykt Tørklæde. Hendes Øjne flammede af Beundring, og hun overvældedes af en Følelse, der i Sandhed var ny for hende.

»Hvor dejlig!« sagde hun. »Han er som en ung Adonis og har en Fyrstes Holdning! Hvorledes kan dette Billede — ved hvilket underligt Tilfælde er det kommet herind?«

Hun havde neppe yttret disse Ord, før hun grebes af Frygt og følte, at hun var kommet galt afsted.

»Hvad skal jeg gøre med det?« sagde hun skælvende. »Hvad vil hun sige, enten hun ved af, at det er her eller ikke? Hun vil blive vred paa mig, fordi jeg har vovet at røre ved det. Hvad skal jeg dog gøre?«

Hun betragtede igen Billedet med næsten udspilede Øjne. Hendes Rødmen og hendes bevægede Følelser gav hendes jevne Ansigt et nyt Liv af Farve og Udtryk.

»Jeg vil lægge det tilbage, hvor jeg fandt det,« sagde hun, »og den, der kender Besked om det, vil senere finde det. Det kan ikke være hende — det kan ikke være hende! Dersom jeg lagde det

paa hendes Bord, vilde hun skænde bitterlig paa mig — og hun kan være bitter, naar hun vil.«

Hun bøjede sig ned og lagde det indenfor Skyggerne af Sengefrynserne, og da hun følte, at det rørte ved det haarde, bonede Egetræsgulv, udstødte hun et dybt, ømt Suk.

»Det synes at være upassende at gøre det,« sagde hun; »det synes at være saa uhøfligt — men jeg tør ikke gøre andet.«

Hun vilde være gaaet bort fra Værelset, da hun var saa overvældet af Begivenheden; men ligesom hun vilde gøre det, hørte hun gennem det Vindue, hun skulde gaa forbi, Lyden af Hestehove, og hun saa ud deraf for at se, om det var Clorinda, der vendte hjem fra sin Ridetur. Miss Clorinda var en uforlignelig Rytterske, et Vidunder af Mod, idet hun red paa Heste, som ingen anden turde vove at bestige — altid et af de smukkeste Dyr, men saa vildt og uregerligt, at hendes Ridepisk var forsynet med en Blyklump, ligesom Herernes.

Denne Gang var det ikke hende; og da Miss Anna saa den unge Herre, der var standset inde i Gaarden, foer hun tilbage og lagde Haanden paa sit Hjerte, idet Blodet igen strømmede med fuld Kraft op til hendes blege Kinder. Men efter at være faret tilbage, foer hun igen i næste Øjeblik fremad, for atter at se ud med hele sin Sjæl i sine Øjne.

»Det er ham!« gispede hun; »det er ham selv! Han er kommen i det Haab, at kunne tale med min Søster, og hun er ikke hjemme. Stakkels unge Mand, han er kommet med saadan et

frejdigt Humør, og han maa ride tilbage, tung om Hjertet. Hvor smukt og fint han er paaklædt!»

Det var han virkelig ogsaa i sin nye Ridedragt, med sit smukke Ansigt bedækket med en Fjederhat og Solen skinnende paa hans lyse, fyldige Lokker, der faldt ned om Halsen. Det var John Oxon, og han var klædt, som naar han red i Hydepark i London, og Hoffet var der. Saadan var Grevskabets Herrer, hvilke Anna saa længe havde været vant til at se, ikke klædte, skønt mange af dem red paa smukke Heste, da de vare gode Hestekendere.

Hun trykte sin Kind mod Siden af Karnapvinduet, hvorover den tykke Vedbende voxede. Hun var saa ivrig, at hun ikke kunde tage sit Blik bort. Hun saa efter ham, da han red bort efter at have faaet Besked om, at Ingen var hjemme, og hun trykte sit Ansigt endnu tættere til Ruden, for at kunne følge ham, da han red ned gennem den lange Egeallé med Tjeneren bag efter sig.

Saaledes bøjede hun sig forover og stirrede, indtil Egetræerne skjulte ham for hendes Øjne; og selv da var Trylleriet ikke brudt, og hun stirrede endnu paa det Sted, hvor han havde været, indtil en Lyd bagved hende fik hende til at fare voldsomt sammen. Det var en skingrende Latter, høj og rig, og da hun foer sammen og drejede sig om for at se, hvem det var, saa hun sin Søster Clorinda, som stod lige indenfor Dørtærsklen, som om hun var bleven standset ved, hvad hun havde set, idet hun kom ind. Stakkels Anna greb sig igen til Hjertet.

»Aa, Søster!« gispede hun; »aa, Søster!« men kunde ikke sige mere.

Hun saa, at hun havde tænkt forkert, og at

Clorinda aldeles ikke havde været ude, thi hun var i Hjemmedragt. Og endog midt i hendes Skælven, foer den forfærdelige Tanke ind i Annas Hjerne, at den fine, unge Herre var bleven sendt bort ved en eller anden Tjeners Forseelse. Hvad hende selv angik, ventede hun kun at blive jaget bort med vrede, foragtelige Ord for hendes Dristigheds Skyld. Thi hvad andet kunde hun vel vente af denne Skabning, der, skønt hun var af hendes eget Kød og Blod, aldrig havde synes at betragte hende som andet end en stakkels, overflødig, ubetydelig Person? Men, underlig nok, der var ingen Vrede i Clorindas Øjne; hun lo blot, som om det, hun havde set, var forfærdelig morsomt.

»Du her, Anna,« sagde hun, »og Du kigger letsindigt efter unge Herrer! Miss Margery skulde se lidt efter det og passe lidt mere paa, ellers faa vi let nogle upassende Historier at høre. Du, Søster, med dit ærbare Ansigt og din Blufærdighed! Det havde jeg ikke troet om Dig.«

Pludselig gik hun tvers gennem Værelset derhen, hvor hendes Søster stod med hængende Hoved, greb hende om Skuldrene, saa at hun kunde se hende lige ind i Ansigtet.

»Hvad,« sagde hun med en let Spot — »hvad er dette? Kan et Blik paa en smuk Kavaller, endog taget bag et Karnapvindue, virkelig fremkalde en saadan Forandring? Jeg har aldrig tør set dette Udseende eller denne Rødme. Det har forskønnet dig forbausende. Anna — forbausende!«

»Søster,« stammede Anna, »jeg ønskede saa voldsomt at se din Kjole til Fødselsdagsballet, om hvilken Miss Margery har talt saa meget — jeg ønskede det saa inderligt — jeg tænkte, at det

kunde ikke gøre noget, dersom Døren stod aaben, og Tøjet var lagt frem paa Sengen — om jeg — jeg kastede et Blik paa det. Og saa blev jeg fristet — og kom herind.«

»Og saa blev Du endnu mere fristet,« lo Clorinda, idet hun endnu ondskabsfuldt betragtede hendes Ansigt med de nedslagne Øjne, »af noget, der langt mindre kunde modstaas — en smuk Herre fra Byen, med Lokker ned ad Skuldrene og Damehjerter i Snesevis spændte paa sin Sadelbue. Hvilken af de to Ting fandt Du smukkeste?«

»Din Kjole er glimrende, Søster,« sagde Anna med beskeden Skyhed. »Der vil ikke være nogen Skønhed, der vil bære en lignende; og skulde der være en, saa vilde hun ikke bære den, som Du vil.«

»Men Manden — Manden, Anna,« lo Clorinda igen. »Hvad mener Du om Manden?«

Anna samlede netop tilstrækkeligt Mod til at løfte sine Øjne op til det smukke Ansigt, der spottede hende.

»Er det rimeligt, Søster, at jeg vil faa noget at gøre med en saadan Gentleman?« sagde hun.

Miss Clorinda slap hende og hørte op med at le.

»Det er sandt,« sagde hun; »det er ikke rimeligt. Men denne ene Gang, Anna, saa Du omtrent ud som en Kvinde.«

»Det er ikke Skønhed alene, der udgør Kvindelighed,« sagde Anna med Hovedet igen sænket ned mod Brystet. »I nogle Bøger har jeg læst, at — at det mest er Smerte, der gør det. Jeg er Kvinde nok dertil.«

»Du har læst — Du har læst,« udbrød Clo-

rinda. »Jeg husker, at Du er en Bogorm og stjæler Romaner og Digte fra Boghylderne. Og Du har altsaa læst, at det mest er Smerte, der skaber en Kvinde? Det er ikke sandt. Det er en skammelig Løgn. Jeg er en Kvinde, og jeg lider ikke — thi jeg vil ikke, det sværger jeg paa! Og naar jeg sværger en Ed, saa holder jeg den, læg Mærke til det! Det er for Mænd at Kvinder lide, det er det, som disse Bøger mene — for saadanne smukke Herrer, som han, Du nylig saa efter, da han red bort. Tossier ere de! Ingen Mand skal paa en saadan Maade gøre mig kvindelig, det lover jeg dig! Lad dem vride sig og knæle; jeg vil det ikke.«

»Søster,« stammede Anna,« jeg troede ikke, at Du var hjemme. Herren, som red bort — vidste Tjenerne Besked?»

»Ja, de gjorde,« sagde Clorinda, idet hun atter spottede. »De vidste, at jeg ikke vilde modtage ham idag, og de sendte ham derfor bort. Han burde selv have vidst saa meget, men han er en skamløs Spradebasse og tror, at alle Kvinder ønske at se hans smukke Skabelon og høre ham smigre dem, naar det passer ham.»

»Du vilde ikke — lade ham komme ind?»

Med en frisk Latter kastede Clorinda sig yndefuldt ned i en Stol.

»Det vilde jeg ikke,« svarede hun. »Du kan ikke forstaa en saadan Utaknemlighed, min stakkels Anna; Du vilde have behandlet ham blidere. Sæt dig ned og tal med mig, og jeg skal selv vise dig al min Stads. Alle Kvinder holde af at tale om deres Kniplinger og deres Kjoler. Det er det, der skaber en Kvinde.«

Anna skælvede af Glæde. Det var, som om en Dronning havde bedt hende tage Plads. Hun satte sig ned med omtrent samme ydmyge Genert-hed, som en Tjenestepige kunde have udvist. Hun havde aldrig før set Clorinda saa venlig, og hun havde aldrig drømt om, at hun vilde tale saa aabent til nogen anden. Hun kendte kun lidt til, hvad hendes Søster var istand til — intet til den henrivende Ynde, hun kunde udvise, naar det behagede hende at være nedladende, intet til den værdige Blidhed i hendes Manerer, naar hun ønskede at behage, intet til hendes skælmske Spøg og bidende Vid og til den forunderlige Magt, hun kunde udøve over enhver, fin eller simpel, hun kom i Berøring med. Men dersom hun ikke tidligere havde kendt til alle disse Ting, saa lærte hun dem at kende denne Formiddag. Af Grunde, hun selv bedst kendte, var Miss Clorinda denne Dag i glimrende Lune. Hun beholdt Anna hos sig i mere end en Time, og i al den Tid var hun bedaarende. Hun viste hende al den Pragt, hvori hun skulde straale paa Ballet, idet hun endog tog sine Juveler frem og viste dem. Hun fortalte Historier om den Familie, hvor den unge Arving idag naaede sin Myndighedsalder, og spottede over den stakkels unge Mand, fordi han var kejtet og i Frastand havde været hendes Slave, siden han var 19 Aar.

»Jeg har knap nok set paa ham,« sagde hun.
 »Han er klodset, med store stirrende Øjne og en rød Næse. Man behøver ikke at se paa Mænd for at vinde dem. De se paa os, og det er nok.«

Stakkels Miss Anna, der ikke havde været i noget Selskab og ikke havde hørt nogen vittig

Konversation, fandt den Underholdning, Søsteren begunstigede hende med, ligesaa vidunderlig, som en Aften tilbragt i Teatret vilde have været. At betragte dette livlige Ansigt; at høre de skemtende Historier om Mænd og Kvinder, der forekom hende ligesom Heltene og Heltinderne i hendes Romaner; at høre Kærligheden, den Kærlighed, som den blotte Tanke om fik hende til at faa Hjertebanken af — blive omtalt som Noget, Alle kendte; at høre den omtalt med fin og bidende Spot; at høre, at alle Kvinder af alle Aldere legede med den, nød den eller selv gik tilgrunde for dens Skyld — det gav hende Følelsen af, at hun var som en Nonne trukket ud af sit Kloster og stødt ud i Verdens Malstrøm.

»Søster,« sagde hun og saa paa Skønheden med ydmyge, tilbedende Øjne, »du faar mig til at føle, at mine Romaner ere sande. Du fortæller saadanne Ting. At høre dig, er det samme som at se Malerier af Tingene. Det er intet Under, at Alle lytte til dig, thi det er sandelig forunderligt, som Du har Ordene til din Raadighed. Du bruger dem saaledes, at det er, ligesom de havde deres egne Skikkelser og Farver, og som om Du byggede med dem. Jeg takker dig, fordi Du er saa naadig mod mig, der har set saa lidt og ikke engang kan fortælle det lidet, jeg har set.«

Og idet hun af Taknemlighed overvældedes af en yndig Dristighed, bøjede hun sig frem og berørte med sine Læber den smukke Haand, der hvilede paa Stolearmen.

Miss Clorinda fæstede sine dejlige Øjne paa hende paa en ny Maade.

»Sandelig, Anna, det synes ikke ret,« sagde

hun. »Jeg skulde ikke holde af at bytte Liv med dig. Du har Øjne som en skudt Fasan — bløde og med en Klarhed skjult under det matte. Nogle Mænd vilde maaske kunne elske dem, selv om Du ikke er en Skønhed. Stop,« raabte hun pludselig; »maaske —«

Hun stod op fra Stolen og gik til Egetræsklædeskabet og aabnede Døren paa vid Gab, medens hun saa derind.

»Her er en Kjole og en Krave, og nogle Baand og en Hovedklædning, jeg maaske kan undvære,« sagde hun. »Mim Kammerpige skal bære dem til dit Værelse og vise, hvorledes Du skal bruge dem. Hun er en behændig Pige, og en af mine Kjoler kunde næsten være nok til at lave to af til dig. Saa en Dag, naar jeg ikke skal i Selskab, og naar Miss Margery keder mig, vil jeg sende Bud efter dig, forat Du kan være hos mig, og Du skal høre paa Samtalen, naar en eller anden Besøgende kommer forat drikke en Kop The.«

Anna vilde have kysset hendes Fødder, dersom hun havde vovet det. Hun blev blussende rød og sendte hende et mere tilbedende Blik end før.

»Jeg kunde aldrig have vovet at haabe saa meget,« stammede hun. »Jeg kunde ikke — maaske det ikke er passende — maaske jeg ikke kan opføre mig, som jeg skal. Jeg vil forsøge at bære mig anstændig ad som en dannet Kvinde. Jeg — jeg er en dannet Kvinde, skønt jeg har lært saa lidt. Jeg kunde ikke lade være med at være en dannet Kvinde, kunde jeg vel, Søster, jeg, som er af dit eget Blod og et Barn af mine Forældre?«

»Nej,« sagde Clorinda. »Vær ikke en Tosse,

Anna, og optræd ikke for ydmyg overfor Verden. Du kan være saa ydmyg, Du vil, overfor mig.«

»Jeg vil — jeg vil være din Tjenerinde og tilbede dig, Søster,« raabte den stakkels Sjæl og nærmede sig og kyssede igen den hvide Haand, der med en kongelig Gavmildhed havde skænket hende alle disse Glæder. Det vilde ikke være faldet hende ind, at en aflagt Kjole og nogle Baand var en ringe Gave.

Det var ikke et Minut efter dette Taknemlighedens Kærtegn, at Clorinda gjorde en hurtig Bevægelse, der var saa pludselig og hurtig, at den syntes at komme af Skræk. Først havde hun ligesom uvilkaarligt løftet sin Haand op til sin Bryststrimmel, og efter at have gjort det, foer hun stærkt sammen — skønt det kun lige var for et Sekund, hvorefter hendes Ansigt var ligesom før.

»Hvad er der?« raabte Anna, »har Du tabt noget?«

»Nej,« svarede Miss Clorinda ganske ligegyldig, idet hun igen gik hen til Egetræsskabet; »men jeg troede, at jeg manglede et Smykke, jeg bærer for et Væddemaals Skyld, og som jeg ikke vilde miste, før Væddemaalet var vundet.«

»Søster,« vovede Anna at sige, før hun forlod hende og gik over til sin egen kedelige Verden i den vestlige Fløj, »der er en Ting, som jeg kan gøre, dersom du vil tillade det. Jeg kan lappe dine Sengeomhæng, der har Huller i sig. Jeg er flink med Synaalen, og vilde saa gerne tjene dig paa den Maade, som jeg kan. Alle dine Omgivelser burde være smukke og godt vedligeholdte.«

»Kan Du lave disse lasede Ting smukke?« sagde Clorinda. »Saa skal Du sandelig ogsaa. Du

maa komme herover og gøre dem istand, naar Du vil.«

»Det ere meget smukke Omhæng, skønt de ere saa gamle og daarligt passede,« sagde Anna og saa paa dem. »Og jeg vil kun være altfor glad ved at sidde her og tænke paa alt, hvad Du gør, medens jeg er ved mit Arbejde.«

»Tænke paa alt, hvad jeg gør?« lo Miss Clorinda. »Det vilde give dig noget saa underligt at drømme om, Anna, at Du ikke kunde faa Tid til at bruge din Synaal, og mine Omhæng vilde ikke blive istandsatte.«

»Jeg kan godt tænke og samtidig stoppe,« sagde Miss Anna; »saa jeg vil komme.«

Syvende Kapitel.

Det var Sir John Oxons Ansigt, [som Maanen skinnede paa.

Fra den Time af indtraf der en lille Forandring i den unge Kvindes triste Liv. For hende syntes Forandringen ikke lille, men stor, skønt for andre vilde den have syntes at være meget lille. Hun var en kærlig, husmoderlig Skabning, som vilde kunne være bleven den bedste Hustru og Moder, dersom Skæbnen havde bestemt det saaledes; og nogle af hendes naturlige Instinkter fandt Udløb i de lønlige Tjenester, hun viste sin Søster, hvem hun betragtede som sin Sjæls Dronning. Hun stoppede og lappede det pjaltede Omhæng over-

ordenlig nydeligt, og de Timer, hun tilbragte med sit Arbejde i Clorindas Værelse, vare hende næsten ligesaa hellige som Timer tilbragte i religiøs Andagt, eller som de Timer, Nonner tilbringe med at brodere Alterklæder. Der var en Glans over det Værelse, som ikke fandtes i andre Værelser i Huset, og der var en vis Duft i det, som var berusende for hende. I al Hemmelighed søgte hun ogsaa at holde alt i bedre Orden, end Rebecca, Miss Clorindas Kammerpige, nogensinde havde holdt det. Det lykkedes hende ogsaa at paatage sig nogle af de Pligter, der alene var Rebeccas. Hun kunde sætte Kniplinger nydeligt sammen og med Smag arrangere Baandsløjfer, ja endog forandre en Dragt. Kammerpigen var kun altfor glad ved at faa Hjælp til sit Arbejde og bevarede Hemmeligheden godt, idet hun ofte blev rost for den Maade, hvorpaa hun havde arrangeret Frøkenens Sager, skønt hun ikke havde saa meget som rørt en Naal derved. Da hun var en snu Tingest, var hun klog nok til altid at fortælle Anna, hvor glad hendes Herskerinde var, da hun vidste, at Anna saa vilde gøre nye Anstrengelser.

Undertiden skete det, naar Anna gik ind i Soveværelset, at hun fandt Skønheden der, og naar denne var i Humør dertil, beholdt hun hende der i længere Tid og bedaarede hende atter og atter. Det syntes virkelig, som om hun fandt en Fornøjelse i at vise sin kvindelige Tilbøder, hvor vidunderlig fortryllende hun kunde være. I saadanne Øjeblikke blomstrede Annas tarvelige Ansigt af Sindsbevægelse, og hendes Øjne, der mindede om en skudt Fasans, straaledede, som om de saa en Gudinde.

Hun hverken saa eller hørte mere om Miniaturbilledet med Baandet. Undertiden kom hun til at skælve ved at tænke paa, at det maaske ved et eller andet underligt Tilfælde endnu laa under Sengen, og at det smukke Ansigt smilede, og de blaa Øjne stirrede ud i det samme Værelse, hvor hun selv sad, og hvor hendes Søster blev klædt og afklædt i al sin Skønhed.

Hun brugte al sin Dygtighed til at gøre de aflagde Klædningsstykker, hun havde faaet, pyntelige paa sig selv. Det var alt ordnet, længe før Clorinda erindrede, at hun havde lovet Anna, at hun undertiden skulde se de tilfældige Besøgende drikke Eftermiddagsthe hos hende.

Men en Dag huskede hun det og sendte Bud efter Anna.

Anna ilede til sit Soveværelse og iførte sig med skælvende Hænder sine omsyede Klæder. Hun lo lidt hysterisk, da hun saa sit tarvelige, stumpnæsede Ansigt i Spejlet. Hun forsøgte at sætte sit Haar efter en ny Mode og vidste, at hun gjorde det daarligt og uordentlig, men hun havde ikke Tid til at forandre det. Dersom hun havde ejet nogen Sminke, vilde hun have brugt den, men saadanne Pyntemidler fandtes ikke i hendes og Barbaras Værelser. Saa gned hun sine Kinder haardt, ja kneb dem endog, saa at de tilsidst saa ud, som om de vare blevne daarligt sminkede. Det forekom hende, at hendes Næse ogsaa blev rød, og det var sandelig ikke saa underligt; thi hendes Hænder og Fødder vare som Is.

»Hun vil skamme sig over mig,« sagde den ydmyge, unge Pige til sig selv. »Og dersom hun

skammer sig, saa bliver hun vred og vender sig bort og vil ikke mere være min Ven.«

Hun tog ikke fejl, stakkels Pige, ved at tro, at hendes Søster ikke vilde være naadig, dersom hun saa daarlig ud.

»Miss Clorinda bad om, at De vilde komme hurtig,« sagde Rebecca og bankede paa Døren.

Saa greb hun sit Lommetørklæde, der, ligesom hele hendes Dragt, var parfumeret med tørrede Rosenblade fra Haven, som hun selv havde opbevaret, og gik skælvende ned til Dagligstuen.

Det var et stort Værelse med hvide Paneler og blomstret Betræk paa Møblerne. Der stod en Del Damer og Herrer og talte og lo højt. Der var flere Mænd end Kvinder, og de fleste af dem stod i en Kreds omkring Miss Clorinda, der sad i en stor Lænestol og smilede paa sin spottende, statelige Maade, som om hun udfordrede dem til at vove at sige, hvad de følte.

Anna kom ind som en Mus. Ingen saa hende. Hun vidste slet ikke, hvad hun skulde gøre. Hun turde ikke blive staaende ganske alene, derfor listede hun sig hen til det Sted, hvor hendes Søsters Stol var, og stod lidt bag ved dens høje Ryg. Hendes Hjerte slog i Brystet, som om hun skulde kvæles.

Det var kun Godsejere, som udgjorde Kredsen, men for hende syntes de at være blændende Kavallerer. At nogle af dem havde røde Næser saa vel som Kinder, og at deres Stemmer vare grove og deres Galanterier støjende, var ikke nogen Hindring for deres mandlige Tillokkelser, da hun aldrig havde set finere Herrer. De tilhørte jo den store, erobrende Skabning, Manden, hvem alle Kvinder

maa haabe at behage, dersom de har denne lykkelige Magt; og alle og enhver af dem forsøgte tydelig nok at behage Clorinda, men hun ikke dem.

Anna stirrede beundrende paa dem, indtil der opstod en Pause, hvori hun kunde vove at vække sin Søsters Opmærksomhed for sin Nærværelse; men pludselig, før hun havde bestemt sig til, hvorledes hun bedst skulde melde sig selv, talte en sølvklingende Stemme bag ved hende.

»Det er kun Gudinder,« sagde Stemmen, »der, medens de bevæge sig, udbrede Duften fra Arabiens Haver om sig. Naar De, Madame, kommer til Hovedstaden for at regere over os, vil der ikke være anden Parfume paa Mode end den af Rosenblade, og i alle Saloner skulle vi kun indaande deres Duft.«

Og dér ved hendes Side stod klædt i Brunt og Rødt, med Diamantknapper paa Fløjelsfrakken, den skønne Mand, paa hvis lyse Lokker Solen havde skinnet den Morgen, hun havde set ham ride bort — den Mand, som Skønheden havde sendt bort og kaldt en Spradebasse!

Clorinda saa under de lange Øjenvipper op paa ham uden at vende sig om, men idet hun gjorde det, fik hun Øje paa Anna, der stod og ventede.

»En smuk Tale er gaaet tilspilde,« sagde hun, »skønt den var god nok for Landet, Sir John. Den er bortkastet, fordi det ikke er mig, der er parfumeret med Rosenblade, men Anna der, hvem De ikke maa kokettere med. Kom herhen, Søster, og skjul dig ikke, som om Du skammede dig for at blive set.«

Og hun trak hende frem, og der stod Anna,

og de stirrede alle paa det stakkels, tarvelige, blussende Ansigt, og Adonis i Brunt og Rødt bukkede dybt, som om hun havde været en Hertuginde, saaledes som det var denne Sejerherres Maade overfor Alle, enten de vare fine eller tarvelige, Piger, Hustruer eller Enker, Skønheder eller plumpe Grimheder.

Saaledes var det altid med ham; han kunde aldrig modstaa Muligheden af at lokke sig selv ind i en Kvindes Hjerte, enten han ønskede det eller ej, og han havde en Trolddomsmagt, underlig og vidunderlig, som ingen kunde modstaa. Annas Hjerte slog i Stormmarsch, da hun nejede for ham, og hun tænkte med Undren paa, om Himlen nogensinde før havde skabt en saa smuk Kavaller.

Hun gik kun sjelden igen til Dagligstuen, og naar hun gik, stod hun altid i Baggrunden, langt mere bange for, at nogen skulde tiltale hende, end for at hun skulde blive overset. Hun var vant til at blive overset, at blive betragtet som en Ubetydelighed, og alt andet gjorde hende forlegen. Al hendes Glæde bestod i at høre, hvad der sagdes, skønt det var ikke af det fineste Vid — og at se Clorinda spille Dronning mellem sine Beundrere og Slaver. Hun vilde ikke have vovet at tale ofte om Sir John Oxon — i Virkeligheden nævnte hun kun sjeldent hans Navn; men hun lærte en forunderlig snild Maade, hvorpaa hun fik alt at vide om ham. Hun plejede at faa Miss Margery til at tale om ham og fortælle lange Historier om hans Erobringer og hans mange bedaarende Egenskaber. Miss Wimpole kendte mange af dem, da hun, skønt en sat og klog Pige, havde en meget livlig Interesse for hele hans Liv. Det syntes virkeligt — hvis man kunde tro hendes langtrukne Historier

— at ingen Hertuginde under de halvtjerds var sluppet fri for at græde for hans Skyld og miste sin Ro, og at alle Damer af Rang havde begaaet Dumheder for hans Skyld.

Naar Miss Anna havde faaet hende ind paa dette frugtbare Emne, sad hun og lyttede, bøjet over sin Broderiramme, med underlige Følelser, der fik hendes jomfruelige Hjerte til at banke. Hun laa vaagen om Natten og tænkte paa ham. Sikkert var der ingen Mand paa Jorden, der bedre passede til Clorinda, og hvem det var mere passende, at denne Dronning skulde skænke sine Yndigheder. Sikkert nok kunde ingen Kvinde, hvor smuk og stolt hun end var, afslaa hans Bejlen, naar han trængte paa. Og saa, stakkels Kvinde, forsøgte hendes Fantasi at udmale deres gensidige Kærlighed, skønt hun kendte saa lidt til en saadan Kærlighed. Men den maatte sandelig være en Velsignelse og uendelig Lykke; og maaske, det var hendes ydmyge Tanke, kunde hun se den i Frastand og høre om den. Og naar de kom til Hoffet, og Clorinda havde sit eget store Hus i Byen og mange Tjenestefolk, der trængte til en Husmoders Øje, for at forhindre deres Ødslen, kunde det saa ikke muligvis ske, at dersom hun nu tjente hende godt og fik Mod til at bede hende derom, saa kunde hun faa Lov til at tjene hende der, levende ganske for sig selv i et roligt Hjørne af Huset? Og saa kunde hendes vilde Tanker gaa saa langt, at hun kunde drømme — idet hun rødmede over sin egen Dristighed — om et Barn, som blev født dem, en Søn og Arving, hvis Øjne vilde blive blaa og indtagende, med Haaret i store, lyse Lokker, og hvem hun kunde pleje og passe og være en Slave for

— og elske — og elske — og elske, og som tilsidst vilde forstaa, at hun var hans ømme Tjenerinde, som han altid kunde stole paa, og som vilde se paa hende med et leende, kælent Blik og endog elske hende.

Den Aften, Miss Clorinda gav Miss Wimpole sine Befalinger med Hensyn til Sir John Oxons Komme, ilede denne Kvinde, efter af have faaet Ordrene, til de to ældre Søstre og udgød sig i en Ordstrøm om al sin Forbauselse og Beundring.

»Hun er en vidunderlig Dame!« sagde hun. »Det er hun i Sandhed! Det er ikke alene hendes Skønhed, men hendes Mod og hendes Vid! Læg Mærke til, hvorledes hun ser alt og lader intet undgaa sig, og kan lægge Planer saa klogt som en Dame, der var gammel nok til to Gange at være hendes Moder. Hun kender hele den fashionable Verdens Skikke, og hun vil vogte sig imod Sladder paa en saadan Maade, at Ingen kan benægte hendes høje Dyd. Hendes Stolthed er altfor stor til, at hun vil tillade, at hun endog kunde synes at være ligesom Damerne i Hovedstaden. Hun vil ikke have det! Sir John vil ikke finde det let at gøre Kur til hende. Hun vil ikke tillade, at han skulde være istand til at sige til nogen, at han har set hende alene, blot for et Øjeblik. Saaledes vil han ikke kunne prale, siger hun. Hvis alle Kvinder vare lige saa kloge og snilde, vilde der ikke fortælles saa mange Historier.« Hun talte længe og beskrev dem, hvorledes Miss Clorinda havde set paa hende med sine sorte Øjne, indtil hun næsten havde rystet, fordi det syntes, som om hun havde vovet at være ulydig mod hende; og hun sad der med sit Haar slæbende ned paa Gulvet over

Stoleryggen, og først havde det set ud, som om hun havde været fuld af Vrede, men lidt efter havde hun smilt.

»Jeg er undertiden bange, naar hun smiler,« sagde Miss Wimpole, »men i Aften har en Tanke, der behager hende, krydset hendes Tanker. Jeg tror, det var, at hun holdt af at tænke, at han, der har besejret saa mange Hjerter, vil finde, at her har han fundet sin Mester og bliver til Nar. Hun holder af, at andre skal blive slaaet, naar hun anser dem for uforskammede. Hun holdt af det som Barn, og hun pidskede Stalddrengene med sin lille Pidsk, indtil de knælede for hende og bad om Tilgivelse for deres Dristighed.«

Den Aften gik Miss Anna til sit Sovekammer med Hovedet fuldt af forvirrede Tanker, og hun havde ikke Kraft til at byde dem at forsvinde og forlade hende — i Sandhed, hun ønskede det neppe. Hun tænkte paa Clorinda og undrede sig og var bedrøvet over, at hun var saa stolt, at hun kunde opføre sig, som om der ikke fandtes nogen menneskelig Svaghed i hendes Bryst, ikke engang et Hjertes kvindelige Svaghed. Hvorledes var det dog muligt, at hun kunde behandle denne glimrende Gentleman med Foragt, dersom han elskede hende, hvilket han sikkerlig gjorde? Hun havde selv følt sig overbevist om, at hun havde set en brændende Flamme i hans blaa Øjne, endog den første Dag, da han havde bukket for hende paa den yndefulde Maade, medens han talte om den Duft af Rosenblade, som han havde tænkt udstrømmet fra Clorindas Dragt. Hvorledes kunde en Kvinde, hvem han elskede, modstaa ham? Hvor kunde hun lade ham lide ved at tvinge ham til at staa i en Arms Fra-

stand, naar han sukkede efter at komme nær hen til hende og fremaande sin Lidenskab for hendes Fødder?

Da hun i sit ensomme Værelse klædte sig af, sukkede hun af dyb Smerte, men hun vidste ikke, at denne Sukken kom af Sorg over, at Kærlighed — hvoraf der syntes at være saa lidt i nogles Liv — kunde blive ødt og kastet bort. Hun kunde ikke falde i Søvn, da hun lagde Hovedet paa Pudren, men kastede sig frem og tilbage med et tungt Hjerte.

»Hun er saa ung og dejlig og stolt,« tænkte hun. »Det er fordi, jeg er saa meget ældre, at jeg kan se disse Ting — at jeg ser, at han visselig er den Mand, der skulde være hendes Ægtefælle. Der gives maaske mange andre, men der er ingen af dem hendes Lige, og hun vilde foragte dem og hade dem, naar hun engang var bunden til dem for hele Livet. Han er ligesaa smuk som hun — og fuld af Ynde og Vid og Mod. Hun kunde ikke se ned paa ham, hvor vred hun endog undertiden kunde være. Ak! Hun skulde ikke forsmaa ham, det skulde hun sikkert ikke!«

Hun var saa urolig og ilde tilpas, at hun ikke kunde ligge i Sengen, men stod op, som hun ofte havde gjort i sine søvnløse Timer, og gik til Vinduet, idet hun stille aabnede det for at se ud i Natten og berolige sig ved at sidde med Ansigtet opløftet mod Stjernerne, der fra hendes Barndom havde forekommet hende venligt at se ned til hendes bedrøvede Sjæl, som om de vilde trøste hende.

I Nat var der ingen Stjerner. Der skulde have været en Maane i tredie Kvarter, men om Aftenen havde Skyer drevet tværs over Himlen og

lukket sig tæt over den, saa intet Maanelys kunde ses, undtagen naar et sjeldent, pludseligt Vindstød for et Øjeblik dannede en Rift i Mørket.

Hun sad ikke dennegang, men knælede ned, klædt i sin lange Natkjole. Alt var hensunken i Nattens dybeste Stilhed. Ved denne Tid var hele Huset længst i Seng og hensunket i dyb Søvn. Hun alene var vaagen, og da hun var et af de enfoldige Hjerter, der ligesom Børn altid maa frembære deres Bekymring til en beskyttende Magt, saa hun op i Mørket paa den skyfulde Himmel og bad om en bedre Lykke for den Mand, som i Virkeligheden ikke havde erindret hendes Eksistens et Øjeblik efter, at han havde bukket for hende. Hun var en altfor tarvelig og ubetydelig Skabning til at blive erindret.

»Maaske,« mumlede hun, »ser han ogsaa i dette Øjeblik paa Skyerne fra sit Vindue, fordi han ikke kan sove ved at tænke paa, at om to Dage skal han være under hendes Faders Tag og vil se hendes Elskelighed og Ynde; og han overvejer maaske i sine Tanker, hvad han skal sige, hvis hun skulde se paa ham med Gunst, hvilket jeg beder om, at hun vil.«

I dette Øjeblik lød der fra Stien nedenunder en sagte Støj, saa let, at hun for et Øjeblik tænkte, at hun maatte have ladet sig skuffe ved at tro at have hørt noget. I to fulde Minutter derefter var alt stille, og dersom hun ikke havde hørt mere, vilde hun sikkert have glemt, at hun havde hørt noget, eller troet, at hun havde været et Offer for Indbildningskraften. Men efter en lang Pause kom den samme Lyd igen, skønt den denne Gang var lettere; dog, trods dens Lethed syntes det hende,

som om Jord og Grus knaste under et forsigtigt Fodtrin. Det var et Fodtrin saa forsigtigt, at det tydeligt nok var stjaalent og neppe vovede at skride frem. Og saa var alt stille igen. Hun blev for et Øjeblik overvældet af Frygt, da hun ikke var en modig Karakter og for nylig havde hørt, at en dristig Zigøjner-Vagabond med en Kammerat havde gjort Indbrud i de nederste Etager af et Hus i Nabolauget, og da han var bleven overrasket af Ejeren, var han først bleven greben efter en for-tvivlet Kamp, i hvilken der blev vekslet flere Skud, og hvori en af de hurtig tililende Tjenere var bleven skudt. Saa lænede hun sig fremad for at høre tydeligere, idet hun tænkte paa, hvorledes hun bedst skulde vække Huset, og da hun bøjede sig fremad, hørte hun atter Lyden og en halvkvalt Ed, og med opspilede Øjne saa hun en mørk, tilhyllet Skikkelse staa paa Stien. Hun rejste sig hurtig og stod rystende og klyngende sig til Vindueskarmen, medens hun tænkte sig om efter, hvem af Tjenestefolkene hun først skulde vække, og hvorledes hun skulde naa sin Faders Værelse, Hendes stakkels Hjerter hamrede i Brystet, og hendes Aandedrag gik hurtigt. Nattens Stilhed blev afbrudt af et af disse underligt pludselige Vindpust, som svejede Træerne og drev Skyerne afsted i en Fart. Hun hørte igen Fodtrinene, som om de mindre frygtede deres egen Lyd, naar Vinden kunde skjule den. Et svagt, blegt Glimt viste sig mellem de mørke Skyer, bag hvilke Maanen havde været skjult; det blev klarere, og Skyerne splittedes, saa at Maanen selv for et Øjeblik skinnede blændende klar ned, før Skyerne igen styrtede frem og skjulte den.

Det var i selve dette Øjeblik, at Miss Anna

endnu engang hørte Fodtrinene og aldeles tydelig saa en Skikkelse i mørk Kappe og Hat, der hurtig traadte ind under Skyggen af et stort Træ. Men hun saa mere — og hun lagde sin Haand paa Munden for at kvæle det Skrig, der ellers til Trods for hende selv vilde være kommet — hun saa, at uagtet de blonde Lokker vare skjulte under Hatten, og skønt han saa underlig og næsten uhyggelig ud var det Sir John Oxons Ansigt, paa hvilket Maa-
nen havde skinnet, idet den brød frem gennem de revnede Skyer.

Ottende Kapitel.

To mødtes i den øde Rosenhave, og den gamle Jarl af Dunstanwolde bliver gjort til en lykkelig Mand.

Det var først tre Dage senere, at Sir John Oxon red ind i Slotsgaarden med sin Tjener bag efter sig. Han var bleven opholdt paa sin Rejse, men saa ud, som om hans Utaalmodighed ikke havde pint ham, thi han havde et glimrende Udseende af Mod og Skønhed, og da han traf Sir Jeoffry ene, sendte han sin Kompliment til de fraværende Damer og spurgte paa en udsøgt fin Maade til deres Helbred.

Miss Clorinda viste sig ikke før Middag, da hun svævede ind i Værelset som en Dronning, fulgt af sin Søster Anna og Miss Wimpole; dette var første Gang, at Miss Anna spiste, om man saa maa kalde det, i Stads, sammen med Familien.

Den Ære havde i den Grad skræmmet hende, at hun saa bleg og grim ud, og Sir Jeffry saa vred og gnaven ud ved Synet af hende, og i Stilheden bandede han Clorinda, fordi hun vilde have hende til at være med.

»Jeg kender bedst mine egne Anliggender, om De vil være saa venlig, Sir,« svarede Clorinda med et skarpt Blink i Øjet.« Hun er bleven godt indsejset.»

Og det var hun virkelig ogsaa, og det samme var Miss Wimpole; og hele Tiden, Sir John Oxon boede der, bleve de daglig opfordrede til at se til, at de spillede deres Roller godt. Han blev der i to Uger og red saa muntert tilbage til Hovedstaden, og da Miss Clorinda nejede dybt til Jorden for ham, da han bød hende Farvel, nejede baade Anna og Miss Wimpole et Skridt bag ved hende.

»Nu da han er rejst, og I have vist mig, at I kunne tjene mig, som jeg ønsker det,« sagde hun, idet hun vendte sig om til dem, efter at Lyden af Hestehovene vare hendøde,« vil jeg ikke bryde mig om, dersom han engang skulde have Lyst til at komme igen. Han har ikke taget meget med sig, som han kan prale af.»

Det syntes sandelig ogsaa for Yderverdenen, som hun havde holdt ham godt for Nar. Hvis han var kommet som en sukkende Elsker, vidste hele Grevskabet, at hun kun havde begunstiget ham meget lidt. Hun havde adskillige Gange gjort store Selskaber; og alle kunde se, hvorledes hun optraadte overfor ham. Hun optraadte med en vis høflig Stolthed, som det passede sig for hans Værts Datter, men hendes Vid sparede ham ikke, og

naar det var mere end almindelig skarpt, kunde han vride sig derunder, men holdt sig dog tappert. Der var enkelte, der troede, at de nu og da havde set hans blaa Øjne rette sig mod hende, naar han troede, at Ingen lagde Mærke dertil, og hvile brændende paa hende for en kort Tid; men det var aldrig mere end et Par Sekunder, saa vilde han pludselig beherske sig og vende sig bort.

Hun havde i de sidste Par Maaneder været mindre tilbøjelig til heftige Udbrud, idet hun forstod, at det passede sig bedst for en ung Dame og en fremtidig stor Dame, at tæmme sig selv. Hendes Kammerpige, Rebecca, var begyndt at aande mere frit, naar hun syslede om hende, og havde endog fortalt til Tjenestefolkene om det behageligere Liv, hun nu havde.

Men et Par Aftener efter at Sir John Oxon var rejst, gav hun efter for et saadant Udbrud af Raseri, at selv Rebecca blev mere skrækslagen end nogensinde før, et Udbrud, der i en Henseende blev fremkaldt ved en Bagatel, skønt det i en anden Henseende maaske var meget betydningsfuldt, siden det angik Ødelæggelsen af en af hendes største Prydelser.

Hun sad ved sit Toiletbord for at blive afklædt om Aftenen, og hendes lange Haar blev børstet og flettet, før hun gik til Ro. Miss Wimpole var kommet ind i Værelset for at udføre en af hendes Ordre, og idet hun, medens hun ventede, stod og stirrede paa den store og tunge Fylde af Lokker, lagde hun Mærke til noget, som fik hende, taabelige Kvinde, som hun var, til at fare sammen og udstøde et Udraab.

»Madam!« gispede hun — »Madam!«

»Hvad er der paafærde?« sagde Miss Clorinda vred. »De jager mig jo Hjertet op i Livet!«

»Deres Haar!« stammede Miss Wimpole, idet hun ganske tabte sin Smule Forstand — »Deres dejlige Haar! En Lok er forsvunden, Madam!«

Clorinda sprang op og slyngede den store, sorte Haarmasse over sine hvide Skuldre, for at hun kunde se det i Spejlet.

»Forsvunden!« raabte hun. »Hvor? Hvorledes? Hvad mener De? Aa—a!«

Hendes Stemme løftede sig til et vildt Skrig. Hun saa det røvede Sted — et Sted, hvor en stor Lok var blevet ujævnt afklippet — og den maatte have været 5 Fod lang.

Hun drejede sig om mod Kammerpigen, idet hendes dejlige Ansigt var fortrukket af Raseri, og hendes Øjne sprudede Ildgnister. Hun greb hende ved begge Skuldrene og slog hende paa Øret, indtil det svimlede for Pigen og suste og ringede for hendes Ører.

»Det var dig!« skreg hun. »Det var dig — Djævel — Bæst — Sludske, som Du er! Det var dengang, Du brugte Saksen for at lave mig den nye Frisure. Du brugte den ved mit Haar, for at Du kunde lave en Sløjfe — og i din Sludskethed har Du tilfældig klippet en Lok af og skjult den for mig.«

Hun slog hende, indtil hendes sorte Haar fløj omkring hende som en Furies Manke; og da hun havde brugt sine Hænder, til de vare trætte, tog hun Haarbørsten fra Bordet og slog hende med den, til Værelset genlød af Slagene paa Pigens kraftige Skuldre.

»Frøken, det var ikke mig!« raabte den stak-

kels Pige, idet hun hulkede og sled sig løs. »Det var ikke mig, Madam!«

»Madam, De dræber Pigen!« græd Miss Wimpole. »Jeg besværges Dem! — det er upassende, jeg bønfalder —«

Miss Clorinda slyngede Kammerpigen fra sig og kastede Børsten i Hovedet paa Miss Wimpole, ider hun i sit utæmmelige Raseri skreg efter hende, som hun plejede at skrige, da hun bar Knæbenklæder.

»Fanden i Vold med din Passen sig ikke!« raabte hun, »og med dig ogsaa! Skrup du af — bort med Eder begge — forsvind for mine Øjne!«

Og begge Kvinderne flygtede hylende og grædende ud af Værelset.

I mange Dage derefter var hun vred paa sin Kammerpige, og det var den stakkels Piges Opgave, naar hun friserede hende, at passe paa, at det Sted, hvorfra Lokken var skaaret, ikke kom hende for Øjnene. Nede i Folkestuen svor Pigen, at hun ikke havde afskaaret den, at hun ikke tilfældig var kommet dertil, skønt det var sandt, at hun havde brugt Saksen til hendes Hoved, men det var kun for at klippe i et Baand, og hun havde ikke rørt ved Haaret.

»Hvis hun var en anden Dame,« sagde hun, »ville jeg bande paa, at en eller anden Kavaller havde stjaalet den; men hun tillader i Sandhed ingen af dem at komme hende nær nok til at gøre en saadan Streg. Og da hendes Haar er vundet op i en Krone af 5 Fods Længde, hvorledes kunde en Mand saa løse en Lok, selv om han fik Lov at staa lige ved Siden af hende?«

Der gik nu to Aar, og Skønheden havde ingen

større Mark at sejre paa end den, som hun fandt i Grevskabet, da hendes Fader, Sir Jeoffry, ikke havde Penge nok til at tage hende med sig op til Hovedstaden, da han blev mere og mere indviklet i Gæld, saa der endog til enkelte Tider hvidskedes om, at det faldt ham svært at holde den tarvelige Husholdning, han havde, gaaende.

Nabolaugets bedre Familier samtalte om Miss Clorindas Udsigter med voksende Interesse og Nysgerrighed. Hvad skulde der tilsidst blive af hendes store Gaver og Kræfter, hvis hun ikke kunde vise dem frem for den store Verden og faa Lejlighed til at bringe sine prægtige Varer til det fashionable Marked, hvor der var Mænd af Rang og Formue, som maaske kunde byde paa dem? Hun havde hidtil ikke villet modtage nogle af dem, der havde tilbudt sig, og man troede, at hun havde sine egne Grunde til at hindre Lorden af Dunstanwolde i at fri til sig. Det var tydeligt nok, at han i højeste Grad beundrede hende, og hvorfor han endnu ikke havde gjort hende til sin Grevinde, var et Slags Mysterium, der fremkaldte mange Diskussioner og megen Omtale. Nogle sagde, at uagtet al hendes Skønhed og hans Beundring for hende var han forsigtig og ventede, og andre behagede at sige, at Grunden, hvorfor han ventede, var den, at den unge Dame foranstaltede det saaledes, at han maatte, fordi det var hendes Ønske at gøre en aabenbar Erobring af Sir John Oxon og fremvise ham for Verden som sin Slave, før hun bestemte sig til at gøre et endnu større Parti. Nogle hentydede til, at trods al hendes hovmodige Stolthed, vilde hun ægte Sir John, dersom han friede, men da han var et ligesaa glimrende Verdensmenneske

og en nok saa smuk Fremtoning som hun, var han altfor glad over sine Fornøjelser og det muntre Liv i London til at opgive det, selv om det var for en Gudinde, der tilmed ikke havde Formue. Hans egen havde ikke været saa stor, og han havde i højeste Grad ødslet den bort ved de Ekstravagancer, der havde gjort ham berømt i den fashionable Verden og havde grundlagt hans Ry.

Det var imidlertid endnu hans Maner, endogsaa ofte, at modtage sin Slægtnings, Eldershawes, Gæstfrihed, og Sir Jeffry var altid henrykt ved at sikkre sig hans Selskab i nogle Dage, naar han kunde lokke ham fra Hovedstadens Adspredelser og Udsvævelser. Naar dette indtraf, var Miss Wimpole og stakkels Anna altid paa deres Post. Clorinda tillod dem aldrig at slappe deres Aarvaagenhed, og Miss Wimpole ophørte med at være bange og blev vant til sine Pligter; men det gjorde Anna aldrig. Hun saa altid blegest og grimmet ud, naar Sir John var der i Huset, og hun saa med sørgmodig Undren og frygtsom Tilbedelse fra ham til Clorinda. Men undertiden naar hun saa paa Sir John, blev hendes Ansigt mørkerødt, og en eller to Gange greb han hende i denne Daarskab, og naar hun, overvældet af Skam, slog sine Øjne ned, smilte han svagt ved sig selv, idet han i hende saa en ny, skønt tarvelig Erobring.

Saa kom der en Dag ude paa Jagtmarken, da der gik et Rygte fra Mund til Mund, og Sir Jeffry, der hørte det, kom galloperende paa sin store, sorte Hest over til sin Datter og fortalte hende det i udmærket Humør.

»Han er en snu Hund, John Oxon,« sagde han med et bredt Grin paa sit rødmussede Ansigt.

»I selve denne Uge kommer han til os, og han og jeg ere gamle Venner, og dog har han ikke saa meget som pludret lidt om, hvad nu hele Verden hvidsker om.«

»Han har lært, hvorledes man skal bevare Taushed,« sagde Miss Clorinda uden at komme med noget Spørgsmaal.

»Men dette Ægteskab, som han er saa taus om!« sagde Sir Jeffry. »Og det er virkelig ikke noget, som længe kan skjules. Folk siger, at han om kort Tid skal giftes. Min Lady, hans Moder, har fundet en stor Formue til ham; det er en ny Skønhed, der lige nu er kommen til Byen. Hun ejer store Plantager i Vestindien, saavel som en smuk Formue i England — og hele Verden belejrer hende; men Jack kom og bukkede sukkende for hende og skrev nogle Vers og bar hende bort fra dem alle.«

»Det er paa Tide,« sagde Clorinda, »at han ægter en eller anden Kvinde, der kan betale hans Gæld og frelse ham fra Spindehuset, thi dér vil han sikkert ende, dersom han ikke spiller sine Kort godt.«

Sir Jeffry saa fra Siden paa hende og gned sin røde Hage.

»Jeg vilde ønske, Clo, at Du havde holdt af ham,« sagde han, »og at I begge havde haft Formuer, der kunde passe sammen. Jeg holder af Fyren, og I to vilde have udgjort et smukt Par.«

Miss Clorinda lo, idet hun sad rank i Sadlen, uden at blinke med sine smukke Øjne, skønt Solen skinnede ind i dem.

»Vi havde Formuer, der passede,« sagde hun

— »jeg var en Tigger, og han var en Ødeland. Her kommer Lord Dunstanwolde.«

Og da Lorden red nærmere, syntes det for hans blændede Øjne, at hun saa ud som en Gudinde, der var steget ned fra Himlen.

I den vestlige Fløj af Wildairs Hall blev der mellem Miss Wimpole og hendes to Elever talt om, at der var et Rygte i Gang om Sir John Oxons Bryllup.

»Jeg kan dog ikke tro det,« sagde Miss Margery, »thi dersom nogensinde en Kavaller var dybt forelsket, skønt han af alle Kræfter søgte at skjule det, saa var det Sir John i Miss Clorinda.«

»Men hun,« stammede Miss Anna og saa bleg og bevæget ud — »hun viste ham altid Foragt og holdt ham paa et Skridts Afstand. Jeg -- jeg vilde ønske, at hun havde behandlet ham venligere.«

»Det er ikke hendes Maner, at behandle Mændene venligt,« sagde Miss Wimpole.

Men enten Rygtet var sandt eller falskt — og der var dem, der ikke troede paa det og sagde, at det kun var Bysnak, og at der var talt om det samme før — saa skete det, at Sir John i flere Maaneder ikke aflagde Besøg hos Eldershawe eller hos Sir Jeoffry. Engang blev der fortalt, at han var rejst til Frankrig og ved det franske Hof gjorde en ligesaa stor Figur, som han havde gjort ved det engelske; men selv derom kunde hans Slægting, Lord Eldershawe, ikke udtale sig mere bestemt end om den første Sag.

Det syntes, som om Lorden af Dunstanwoldes Bejlen — hvis det var en Bejlen — gjorde nogle Fremskridt i disse Maaneder. Alle Slags Formod-

ninger desangaaende blev fremført — at Miss Clorinda privat havde skændtes med Sir John og sendt ham bort; at han var bleven træt af at gøre Kur, som det var en bekendt Sag, at han var blevet saa mange Gange før, og at han efter at have ødslet sin Formue bort og fandt sig selv i Knibe, nødvendigvis i en Fart maatte sammenflikke sin Formue med den første Arvings, hvis Rigdom passede for ham. Men det var Kvinderne, der sagde alt dette; Mændene svor paa, at ingen Mand kunde blive træt af eller opgive en saadan Skønhed og Aand, og at Sir John Oxon holdt sig borte, kun fordi han havde faaet Befaling dertil, da det aldrig havde været Miss Clorindas Hensigt at gøre mere end en lille Tid lege med ham, da hun altid for Spøg havde ladet sit Vid spille mod ham, og ikke havde isinde at tage sig en Mand, som ikke kunde give hende baade Rang og Rigdom.

»Vi kende hende,« sagde hendes Barndoms gode, gamle Kammerater, naar de ved deres Glas om Middagen talte om hende. »Hun kender sin egen Pris og vilde tuske med den, da hun kun var otte Aar gammel, og hun vilde kun kysse os og synge for os, naar hun blev betalt med Syltetøj eller Konfekt. Hun vil ikke ægte nogen Mand, der ikke i det mindste kan gøre hende til Grevinde, og hun vilde kun tage ham, naar der ikke fandtes en Hertug ved Haanden. — Vi kende hende!«

Men de kendte hende ikke, ingen kendte hende, undtagen hun selv.

I den vestlige Fløj, der blev mere øde og slet møbleret, eftersom Tiden gik, voksede Miss Anna sig tyndere og blegere. Hun blev i Løbet af to

Maaneder saa tynd, at hendes blide, matte Øjne saa ud, som om de vare to Gange større end af Naturen og syntes sørgmodige at se paa Folk.

En Dag, da hun sad i sin Søsters Værelse, og Clorinda var der, vendte Skønheden sig om, og da hun pludselig saa hendes Ansigt, udstødte hun et højt Udraab.

»Hvorfor ser Du saaledes paa mig?« sagde hun. »Dine Øjne træde ud af dit Hoved, som en nylig født, nøgen Fugleunges. De plage mig med deres underlige spørgende Blik. Hvorfor stirrer Du saadan paa mig?«

»Det ved jeg ikke,« stammede Anna. »Jeg kan ikke sige det, Søster. Mine Øjne synes at stirre, fordi jeg er saa mager. Jeg har set det i mit Spejl.«

»Hvorfor bliver Du saa mager?« spurgte Clorinda haardt. »Du er jo ikke syg,«

»Jeg — jeg ved det ikke,« stammede Anna igen. »Der er ingenting, der fejler mig. Jeg ved det ikke. Til—tilgiv mig!«

Clorinda lo.

»Lille, blide Tosse,« sagde hun, »hvorfor skulde Du bede mig om Tilgivelse? Jeg kunde ligesaa godt bede dig om at tilgive mig, at jeg beholder min Figur og ikke svinder hen.«

Anna sprang op fra sin Stol, og idet hun ilede hen til sin Søster, knælte hun ned og kyskede hendes Haand.

»Søster,« sagde hun, »man kunde aldrig saa meget som drømme om, at Du kunde trænge til Tilgivelse. Jeg elsker dig saa højt — at alt, Du gør, synes mig at maatte være rigtigt — hvad som helst det saa end er.«

Clorinda tog sine smukke Hænder bort og foldede dem stolt over sit Hoved, som om hun kronede sig selv med dem, medens hun fæstede sine store, straalende Øjne paa sin Søsters Ansigt.

»Alt, hvad jeg gør,« sagde hun langsomt med en Dronnings faste, høje Arrogance — »Alt, hvad jeg gør, er Ret — for mig. Jeg gør det til Ret, ved at gøre det. Tror Du, at jeg er bundet ved de Love, som andre Kvinder krybe for og vride sig under, fordi de ikke tør bryde dem, skønt de længes efter at gøre det? Jeg er min egen Lov — og andres Lov!«

Det var i den første Maaned af Sommeren, og i Aften var der igen et Fødselsdags Bal, ved hvilket Skønheden skulde blænde alles Øjne. Men dette Bal var af større Betydning, end det hun tidligere havde bæret med sin Nærværelse, da det blev givet for at fejre Myndighedsalderen hos en Arving til et gammelt Navn og et stort Gods; han var i sin unge Alder bleven forældreløs, var af fornem Slægt, idet han regnede sig i Slægt med Hertugen af Osmonde, der var en af de rigeste og mest misundte Adelsmænd i Storbritanien, fordi hans Hertugdømme var et af de ældste, og hans talrige Godser de rigeste og smukkeste, og hans lange Familiehistorie fuld af Heltegerninger. Denne Adelsmand var ogsaa en fjern Slægtning til Jarlen af Dunstanwolde, og paa dette Bal vilde Sir John Oxon for første Gang i flere Maaneder vise sig igen.

Han indtraf ikke til den muntre Fest før en Time efter de andre. Men der var en, der havde set ham tidligere den Dag, skønt ingen menneskelig Sjæl vidste noget derom.

Paa Wildairs daarlig passede og vildt voksende

Grund, var der en gammel Rosenhave, som engang havde været en af Husets Herskerinders Stolthed og Glæde, skønt det var længe siden. Og nu var den et ensomt Vildnis, hvor Roser kun voksede, fordi den afdøde Lady Wildairs havde elsket dem, og fordi Barbara og Anna havde passet dem og med deres egne Hænder plantet og beskaaret dem i deres Barndomsaar og første Ungdomstid. Men i den senere Tid havde de forsømt dem, maaske fordi de ikke havde Gartnere til at gøre det grovere Arbejde, og da Ukrudt og Torne voksede saa vildt overalt derinde. Der vare høje Hække og bugtende Stier, overvoksede i vild Forvirring. De stærkere Rosenbuske voksede i sammenslyngede Masser, idet de spredte deres rige Blomster ud mellem Ukrudtet; de, der vare svagere, bleve, idet de kæmpede for at leve mellem dem, svagere og mindre rigelig blomstrende Aar efter Aar; en uagt-som Fod vilde have traadt dem ned under sig, da deres Grene voksede lange og slæbende i Græsset; men i mange Maaneder havde slet ingen Fod traadt der, og det var et dejligt, øde Sted.

I Midten var der en gammel itubrukken Solskive, den stod i en Slags Tykning, hvor de smukkeste røde Roser klavrede op i dristrig Forvirring, idet de trodsede Forsømmelsen og prangede med deres rige Farver i Solen.

Og skønt Stedet saa længe var bleven glemt, og det ikke var vant til at blive besøgt, saa var Græsset dog lidt nedtraadt rundt om den itubrukne Solskive, og om Morgenen paa den unge Arvinges Myndighedsdag stod der i det straalende Solskin en, der ventede.

Det var ingen andre end Miss Clorinda selv.

Hun var klædt i hvid Morgenkjole, der syntes at gøre hende endnu mere til en høj, ophøjet, oversanselig Skabning, mindre en Kvinde, end en sejrende Gudinde. Hun havde bedækket Solskiven med mørkerøde Roser, hvilke hun bandt sammen til en Krans eller Krone i et Øjemed, hun selv bedst vidste. Hun syntes at bære sit Hoved hovmodigere og prægtigere end sædvanlig, men paa disse Roser hvilede hendes glimrende Øjne, og hun smilede underligt med sine rige, buede Læber, hvis Rødme overstraaled Blomsternes. Det var maaske et Smil som dette, hvilket Miss Wimpole frygtede og skælvede for, thi det var hverken et ømt eller et smeltende Smil. Dersom hun ventede paa nogen, saa ventede hun ikke længe, heller ikke i Sandhed vilde hun have ventet længe, dersom en eller anden dristig Nøler havde villet lade hende vente. Det var ikke hendes Skik.

Det var ikke en Nøler, som kom, idet han hurtig med lette Trin traadte ud paa Græsset, som om han frygtede den Støj, han vilde have gjort, hvis han havde traadt paa Gruset. Det var Sir John Oxon, der i sin Ridedragt kom henimod hende.

Han kom og stod foran hende paa den anden Side af Solskiven og bukkede saa dybt, at et skarptseende Øje vilde have fundet det næsten spottende. Hans Hattefjeder, der fejede Jorden, fik fat i en nedfalden Rose, der klyngede sig til den. Som han stod der oprejst, syntes hans Skønhed næsten at udfordre selve Morgenen og hele Verdens Morgen. Men kun Clorinda løftede ikke sine Øjne, men holdt dem fæstede paa sine Roser og vedblev at flette dem i Krans.

»Hvorfor valgte De at komme?« spurgte hun.

»Hvorfor valgte De at bestemme et Stevne-møde som Svar paa mit Bud?« svarede han hende.

»Jeg ønskede,« svarede hun, »at høre, hvad De vilde sige — men dog mere at se Dem end høre paa Dem.«

»Og jeg,« begyndte han — »jeg kom.«

Hun løftede sin hvide Haand med en langstilket Rose i den — som en Dronning vilde løfte et Scepter.

»De kom,« svarede hun, »mere for at se mig end for at høre. De gjorde dér en Fejltagelse.«

»De behager at optræde som en Gudinde, og foragte mig fra Deres Olympiske Højde,« sagde han. »Jeg var klog nok til at tænke, at det vilde blive saaledes.«

Hun rystede sit kongelige Hoved, idet hun smilte svagt og meget underligt.

»Det var De ikke,« var hendes tydelige Svar. »Det er en senere Tanke, fremkommet, efter at De har set mit Ansigt. Det var skarpsindigt — af Dem at være — men ikke skarpsindigt nok.« Og Smilet i hendes Øjne kunde gøre én afsindig. »De tænkte, at De skulde se en Kvinde, knust og grædende, bøjende sin Skønhed ned for Dem, med uordenligt Haar, med grædende Øjne opløftede mod Himlen — og De — med Bønner sværgende paa, at selve Himlen ikke kunde hjælpe hende saa meget som Deres nedladende Højmodighed. De har set Kvinder gøre dette før, De vilde have Lov til at se mig gøre det samme — ved Deres Fødder — udraabende, at jeg var fortabt — fortabt for evigt. Det ventede Del men det sker ikke.«

Udsvævende som hans Ungdom var og fri for alle Samvittighedsskrupler og Hjerterørelser — thi fra sin tidligste Ungdom havde han været Slynglers og fashionable Skurkes Elev — godt som han kendte alle Kvinder og deres Manerer, bedragende eller bedragne — denne Skabning lærte ham noget Nyt, et nyt Sind hos Kvinden, en ny Kraft, der ramte ham som en Lynstraale.

»Gud i Himlen!« raabte han og snappede efter Vejret og foer et Skridt tilbage. »For Satan! Du er ikke en Kvinde!«

Hun lo igen, idet hun bandt sine Roser, men tillod dog ikke, at hans Øjne veg bort fra hendes.

»Men nu kaldte De mig en Gudinde og talte om Olympiske Højder,« sagde hun. »Jeg er ikke en Gudinde — jeg er en Kvinde, som vil vise andre Kvinder, hvorledes de skulle opføre sig i Timer som denne. Hvorfor skulde jeg, fordi jeg er en Kvinde, knæle ned og græde og rase? Hvad har jeg mistet — ved at miste Dem? Jeg havde mistet det samme, om jeg end 2 Gange var Deres Hustru. Hvad er det, Kvinder græde over, og hvorfor slaa de sig for Brystet, fordi — fordi de elske en Mand — fordi de miste hans Kærlighed? De have aldrig ejet den.«

Hun havde flettet Kransen færdig og holdt den op i Solen for at se paa den. Hvilken vidunderlig Skønhed var hendes ikke, idet hun holdt Kransen — en tung, pragtfuld Ting — i sine hvide Hænder, medens hendes Hoved var kastet tilbage.

»De gifter Dem snart,« spurgte hun — »hvis Forbindelsen ikke bliver hævet?«

»Ja,« svarede han og betragtede hende — idet

en flammende Ild vokste i hans Øjne og i hans Sjæl, tiltrods for ham selv.

»Det kan ikke blive for snart,« sagde hun. Og hun vendte sig om og saa ham lige ind i Ansigtet og holdt Rosenkransen højt i sine to Hænder, balancerende den som en Krone over sit Hoved — idet den straalende Sol lyste over hende, som hun stod dér med krusede Læber, med Ansigtet opløftet, som om hun trodsede Lyset, og med højrode Kinder. Det var som om Kvindens hele Skikkelse fra Hoved til Fod var en Flamme, der hævede sig op og brændte triumferende højt over ham. Saaledes stod hun et Sekund, blændende hans Øjne med sin vidunderlige, kække, frygtløse Glans; og saa satte hun den store Rosenkrans paa sit Hoved som en Krone.

»De kom for at se mig,« sagde hun, idet Glimtet i hendes Øjne voksede til en Stjernes Størrelse; »jeg befaler Dem at se paa mig — og se, hvor Sorg har bleget mig i disse Maaneder, og hvor jeg er nedbøjet af den. Se nøje efter — at De maa huske det.«

»Jeg ser,« sagde han næsten stønnende.

»Saa,« sagde hun, idet hendes fine Næseboer sammenklemtes af hendes Aandedræt, medens hun pegede henad Stien foran hende — »gaa! — tilbage til din Hundestald!«

*

*

*

Den Aften viste hun sig paa Fødselsdagsballet med en Krans af Roser om Haaret. Ingen anden Dame bar noget saadant, det var hendes egen

Mode; men hun bar den saa smukt og med en saadan Statelighed, at den blev en Krone igen, ligesom den havde været det første Øjeblik, da hun tog den paa. Alle stirrede paa hende, da hun traadte ind, og en Mumlen fulgte hende, idet hun ved sin Faders Side gik op ad den brede Ege-træstrappe, der var kendt i hele Grevskabet for sin Bredde og massive Skønhed. Nedenunder i Hallen flokkedes Gæsterne, og der var kun faa af dem, der ikke betragtede hende, da hun gik op ved Sir Jeffrys Side. I den øverste Hal var der ogsaa Gæster, nogle gik frem og tilbage, nogle stod og talte sammen, mange saa ned mod de nye Gæster, der kom op.

»Frøken Wildairs,« mumlede man, da man saa hende. »Clorinda, ved Himlen!« sagde en ældre Mand til sin Ven, der stod tæt ved ham. »Og kronet med Roser! Den Heks faar dem til at se ud, som om hvert Blad var en Rubin.«

Øverst paa den store Trappe stod en Herre, der standsede et Øjeblik som fortryllet, da han saa hende komme. Det var en Mand af usædvanlig Højde og med et majestætisk Udseende; han bar en blond Paryk, som forøgede hans Højde; hans Kniplinger og Broderier vare vidunderlige i Rigdom og Kunstfærdighed, og hans Bryst straaledede af Ordner. Underligt nok syntes hun ikke at se ham; men da hun naaede Trappeafsatsen, og hendes Ansigt var vendt saaledes, at han saa dets fulde Skønhed, var det en saadan stor og vidunderlig Aabenbaring for ham, at han foer sammen. Næsten i samme Øjeblik faldt en af de røde Roser fra Kronen ned for hans Fødder. Hans Ansigt forandrede sig saaledes, at det for et Sekund saa

ud, som han blev ligbleg. Han bøjede sig ned, tog Rosen op og holdt den i sin Haand. Men Miss Clorinda saa henimod Lord Dunstanwolde, der trængte sig gennem Skaren for at hilse paa hende. Hun gav ham et straalende Smil, og fra hendes dejlige Øjne tændtes der som en Ild af Haab i hans Hjerte.

Efter at hun havde hilst paa Værterne og paa den unge Arving, lykkedes det Jarlen at komme tæt hen til hende og sige hende et Par Ord med en Stemme, som de, der vare nær, ikke kunde høre.

»I Aften, Madam,« sagde han med smeltende Inderlighed, »nedlader De Dem til at bringe mig Svar, som De lovede?«

»Ja,« mumlede hun. »Bring mig et Sted hen, hvor vi et Øjeblik kunne være ene.«

Han førte hende ud til et Forværelse, hvor de vare skærmede for de forbigaaendes Blik, skønt ellers alt rundt om straaledede af Liv. Han faldt paa Knæ og kyssede hendes smukke Haand. Trods sine Aars Besindighed var han ligesaa ivrig og øm som en Yngling.

»Vær naadig mod mig, Madam,« bønfuldt han. Jeg er ikke ung nok til at vente. Der er allerede kastet altfor mange Maaneder bort.«

»De behøver ikke at vente længere, min Lord,« sagde hun — »ikke en eneste Time.«

Og medens han, stakkels Jarl, knælede ned og kyssede hendes Haand med tilbedende Ydmyghed, stirrede hun under sin Rosenkrans ned paa hans graasprængte Hoved med sine faste, store, skinnende Øjne, som om hun saa paa det mest uforstaaelige, sørgelige Under.

I Løbet af mindre end en Time vidste hele Forsamlingen Begivenheden og talte derom. Unge Mænd sendte rasende Blikke til Dunstanwolde og til hverandre; og ældre Mænd viste sørgmodige eller misundelige Ansigter. Kvinderne sagde til hverandre, at det var netop, som de vidste, det vilde blive, eller at det var mærkeligt, at det endelig var sket. Ved Armen af den, der nu skulde være hendes Herre, gik Miss Clorinda fra Værelse til Værelse som en kongelig Brud.

Da hun gjorde sin første Ronde i Balsalen i sin Skønheds mest straalende Glans, traadte Sir John Oxon ind og stod ved Døren. Han havde sit fine, stolte Udseende og smilede som altid, og da hun kom hen til ham, bukkede han dybt, og hun standsede og nejede endnu dybere, idet hun fejede Gulvet med sit Slæb.

I det næste Værelse førte Jarlen hende hen til en Herre, der stod omgivet af et Slags Hof. Det var den høje Fremmede med den blonde Paryk og de glimrende Ordner paa Brystet — han, der var faret sammen ved Synet af hende, da hun havde naaet Trappeafsatsen. Han holdt endnu i sin Haand en brækket, rød Rose, og da hans Øjne faldt paa hendes Rosenkrone, steg en flammende Rødme op i hans Kinder.

»Min højtærede Slægtning, Hans Naade, Hertugen af Osmonde,« sagde Jarlen. »Deres Naade — dette er den Kvinde, der vil gøre mig den store Ære at blive Lady Dunstanwolde.«

Og da Mandens dybe, nøddebrune Øjne, idet han bukkede dybt for hende, mødte hendes, da sænkedes for første Gang i hendes Liv Miss Clo-

rindas Øjenlaag, og da hun nejede statelig ned i Gulvet, slog hendes Hjerte som en Hammer i hendes Bryst.

Niende Kapitel.

»Jeg giver ham det, som han fordrer af hele sin Sjæl,
— mig selv.«

Inden en Maaned var hun Grevinde af Dunstanwolde og herskede i Jarlens store Palads i Hovedstaden med en Skare af Tjenestefolk; hendes pudrede Lakajer vare de højeste, hendes Liberier og Vogne de rigeste, den fashionable Verden kendte. Hun blev præsenteret ved Hoffet, straalende med de Dunstanwoldeske Juveler og med andre, som hendes Brudgom havde købt til hende i sit lidenskabelige Ønske om, at kunne dyngge al den Pragt over hende, der klædte hende saa godt. Fra den Time, hun havde knælet ned og kysset den kongelige Haand, var hele Hovedstaden i Begejstring over hende. Skæbnen syntes at have bestemt, at hendes Vej gennem denne Verden altid skulde være en Sejersgang. Ligesom hun som Barn havde regeret i Tjenerstuen, i Hundegaarden og i Staldene, senere over sin Fader og hans lystige Kammerater, og fra sin 15aarige Fødselsdag over hele Grevskabet, hvori hun levede, saaledes regerede hun nu i den store Verden uindskrænket som ingen anden Dame af hendes eller af en endnu højere Rang. De, der var af hendes Alder, syntes kun

at være Børn endnu, enten de vare gifte eller ugifte, hvor godt de end vare opdragne i alle Modens Manerer. Hun var knap 18 Aar gammel ved sit Bryllup, men hun var intet Barn, heller ikke saa hun ud som en ung Pige, skønt hun straaledede i sin Blomstrings tidlige Glans. Hun var langt højere end almindelige Kvinder; men hendes Figur var saa fejlfri, og hendes Holdning saa kongelig, at skønt der var Mænd, hun var høj nok til med Lethed at se ned paa, følte de kun, at hendes Højde var en forhøjet Ynde og Skønhed, med hvilke alle Kvinder burde være begavet, og som, da de ikke vare det, fik dem til at se ubetydelige ud. Paa hvilken en Hals skinnede ikke hendes Diamanter, hvilke Skuldre og hvilket Bryst indrammede hendes Kniplinger ikke, paa hvilken Pande sad ikke hendes Grevindekrone og straaltel Jarlen levede, om man saa maa sige, paa sine Knæ i henrykt Tilbedelse. Siden sin første Hustrus Død i hans Ungdom havde han næsten altid boet paa sit Gods. Hans Palads, der var smukt og stateligt, var blevet holdt tungsindigt halvt lukket i en Aarrække. Hans Residens i Hovedstaden havde i Virkeligheden slet ikke været aabnet, siden han mistede sin første Hustru; og nu — da han var en ældre Mand — vendte han tilbage til den muntre Verden, som han næsten havde glemt, med en Brud, hvis Ungdom og Skønhed satte den i Brand. Hvad Under, om hans Hjerne undertiden snurrede, og han tabte Vejret foran denne Sum af vidunderlig, sildig Lykke, og den nye Frist af straalende Liv, der nu syntes at være givet til ham.

I de Dage, medens han levede paa Landet, da han havde hørt Rygterne om Sir Jeffroy Wildairs

Datters lovløse Liv, da han havde hørt om hendes uforfærdede Kækhed, hendes hidsige Karakter og hendes voldsomme Lidenskaber, havde han gyst tilbage ved Tanken om, hvilken Hustru en saadan Kvinde vilde være for en Mand, der var vant til et roligt Liv, og han havde virkelig kæmpet haardt forat undertvinge den Beundring, han var tvunget til at indrømme, at hun havde indgydt ham, allerede paa hendes første Bal.

Anstrængelsen havde rigtignok været forgæves, og han havde tilbragt mange søvnløse Nætter. Efter som Tiden gik, saa han hende oftere og oftere, og han saa med sine egne Øjne, saavel som hørte det fra andre, den store Forandring, der var foregaaet med hendes Opførsel og i hendes Karakter; og han begyndte inderlig at takke Himlen for disse Forandringer som en barmhjertig Naade, der var tilstaaet ham. Han var klog nok til at vide, at selv en stærkere Mand end han, aldrig kunde sejre over hende eller styre hende; og da hun begyndte at styre sig selv og opføre sig, som det passede sig for hendes Fødsel og Skønhed, havde han vovet at tillade sig at drømme om, hvad der muligvis kunde ske, dersom han havde rigtig Lykke med sig.

I disse Dage, da hun blev forenet med ham, var han i Sandhed næsten ydmygt forbauset over den Ynde og den Venlighed, hun viste ham hver eneste Time, de tilbragte tilsammen. Han vidste, at der var Mænd, yngre og smukkere end ham selv, som, naar de vare blevne gifte med Skønheder, der vare langt mindre triumferende end hun, havde fundet, at deres Hustruer kun havde lidt Tid tilovers for dem fra den Verden, der knælte for deres Fødder, og at de selv paa en Maade syntes at blive

stillet i Baggrunden. Men det var ikke Tilfældet med denne Kvinde, skønt hun var saa mægtig og blev saa meget tilbedt. Hun optraadte med al den Værdighed, der tilkom hendes Rang, men skænkede ham den Agtelse og Ærbødighed, der tilkom baade hans Stilling og hans Fortjenester. Hun stod ved hans Side og ikke foran ham, og hun skænkede sine Smil og Aandrigheder lige saa meget til ham som til de andre. Dersom hun en Gang havde været en arrig Tøs, saa var hun det sikkerlig ikke længer, thi han hørte aldrig nogensinde et skarpt eller haardt Ord komme fra hendes Læber, skønt hendes Manerer altid vare noget kongelige, og skønt hendes Lakejer og Tjenestepiger havde den største, respektfulde Ærefrygt for hende. Der var det i hendes Udseende og i hendes Øjne, ved hvilket alle simplere eller svagere Skabninger underkuedes og bleve til intet. Verdensmændene, der flokkedes om hende forat gøre Kur til hende, og Spradebasserne der efterlignede dem, alle kendte de dette Blik og denne Tone i hendes rige, klangfulde Stemme, der kunde skære som en Kniv, naar det behagede hende at gøre det. Men mod Lord Dunstanwolde var hun alt, hvad en tilbedt Kvinde kunde være.

»Deres Naade har gjort mig til en lykkeligere Mand, end jeg nogensinde vovede at drømme om at blive, selv da jeg kun var 30 Aar gammel,« sagde han til hende med ærefrygtsfuld Hengivenhed. »Jeg ved ikke, hvad jeg har gjort forat fortjene denne sildige Sommer, der er bleven mig skænket.«

»Da jeg indvilgede i at blive Deres Hustru,« sagde hun en Gang til ham, »svor jeg ved mig selv, at jeg vilde blive en sand Hustru for Dem;«

og hun gik hen til Kaminen, hvor han sad, — hun var iført al sin Pragt til et Hofbal og straaled af Juveler — bøjede sig over hans Stol og kyssede hans graasprængte Haar.

Sent om Aftenen før hendes Bryllup listede Miss Anna sig ind til hendes Værelse. Da hun havde banket paa Døren og faaet Lov at komme ind, lukkede hun Døren til og stod og lænede sig mod den, idet hun saa frem for sig med sine Øjne udspilede af Sindsbevægelse og med et askegraat Ansigt.

Alle de Vokslys, der kunde skaffes, vare samlede, og Værelset var et straalende Lyshav. Midt i det, foran Spejlet, stod Clorinda iført sin Brude dragt af hvidt Atlask og rige Kniplinger, en Diamantkrone paa Hovedet, Glimt af Juveler udstraalende fra enkelte Punkter af hendes Dragt. Da hun saa Billedet af Anna i Spejlet foran sig, vendte hun sig om og stod forbauset og stirrede paa hende.

»Hvad — nej, hvad er det?« udbrød hun. »Hvorfor kommer Du? Du kommer ved min Ære af en eller anden Grund — eller ogsaa er Du bleven forrykt.«

Anna ilede frem, skælvende med Hænderne foldede over Brystet, og faldt hulkende ned for hendes Fødder.

»Jo, jo,« stønnede hun, »jeg kommer — for noget — for at tale — for at bede Dig —! Søster Clorinda, bær over med mig — indtil jeg faar Mod igen.« Og hun klyngede sig til hendes Kjole.

Noget, der næsten lignede en Gysen rystede Miss Clorindas høje Skikkelse; men den forsvandt i et Minut, og hun rørte ved Anna — ikke uven-

ligt — med sin Fod, idet hun trak sin Kjole til sig.

»Plet dog ikke Kjolen med dine Taarer,« sagde hun; »det vilde være et daarligt Omen.«

Anna skjulte sit Ansigt i Hænderne og knælte saaledes for hende.

»Det er ikke for sildigt!« sagde hun — »det er endnu ikke for sildigt.«

»Hvad er ikke for sildigt?« spurgte Clorinda. »Jeg beder Dig sige mig, hvad der ikke er for sildigt, dersom Du kan samle dine Tanker. Du overskrider snart mit Taalmod med dit Tosseri.«

»Ikke for sildigt til at standse,« sagde Anna — »at trække sig tilbage og angre.«

»Hvilket?« befalede Clorinda — »hvilket skulde jeg angre?«

»Dette Ægteskab,« sagde Miss Anna skælvende og tog Hænderne fra Ansigtet og vred dem. »Det burde ikke finde Sted.«

»Tosse!« raabte Clorinda. »Rejs dig op og hold op med din Kryben. Er Du kommet for at fortælle mig, at det var ikke for sent til at trække mig tilbage og afslaa at blive Grevinde af Dunstanwolde?« og hun lo bittert.

»Men det burde ikke finde Sted — det maa ikke!« stønnede Anna. — »Jeg véd, Søster, jeg véd — —«

Clorinda bøjede sig langsomt og lagde sin kraftige, juvelbesatte Haand paa Annas Skulder med et Jerntag. Der var ikke noget Hastværk i hendes Bevægelser eller i hendes Udseende, men med ren og skær langsom Kraft, tvang hun hendes Hoved tilbage, saa at den forskrækkede Kvinde stirrede hende lige ind i Ansigtet.

»Se paa mig,« sagde hun. »Jeg ønsker at se godt paa dig og ligeledes blive set nøje paa, for at mine Øjne kan forhindre dig i at blive afsindig. Du har spekuleret over dette Ægteskab, indtil Du har faaet et Slags Vanvid. Kvinder, der leve alene, ere undertiden saaledes, og din Hjerne har altid været svag. Hvad er det, Du ved? Se — lige ind i mine Øjne — og fortæl mig det!«

Det syntes, som om hendes Øjne gennem-borede Annas lige ind til Sjælens Inderste. Anna forsøgte at udholde det, saa gøs hun og blev ligbleg; hun vilde være faldet om paa Gulvet ved hendes Fødder som en hjælpeløs Klud, men den hvide, smukke Haand tillod det ikke.

»Tag dig sammen — saml dit Mod, hvis Du har tabt det — og tal rent ud af Posen,« befalede Clorinda. Anna forsøgte at vride sig fri, men kunde ikke og brast igen i en lidenskabelig, haabløs Graad.

»Jeg kan ikke — jeg tør ikke!« stønnede hun. »Jeg er bange. Du har Ret; min Hjerne er svag, og jeg — men den — den Mand — som elskede dig saa —«

»Hvem?« sagde Clorinda med en kort, for-agtelig Latter.

»Han, som var saa smuk — med sine lyse Lokker og sit ædle Udseende —«

»Ham, Du forelskede dig i og stirrede efter ud gennem Vinduet,« sagde Clorinda med sin korte, foragtelige Latter igen. »John Oxon! Han har sandelig Offre nok til at burde have sparet dig.«

»Men han elskede dig!« raabte Anna klagende, »og det maa have været Tilfældet, at Du — Du ogsaa, Søster — eller — eller ellers —« Hun

kvaltes næsten af Hulken, og Clorinda slap sit Tag i hendes Skulder og stod oprejst.

»Han ønsker ingen Kærlighed af mig — jeg heller ikke af ham,« sagde hun med underlig Alvor. »Vi ere færdige med hinanden. Rejs dig op, hvis Du ikke vil, at jeg skal kaste dig ud i Gangen.«

Hun vendte sig bort fra hende og gik tilbage til sit Toiletbord og stod dér og studerede Diademmet paa sit Haar, hvorpaa noget, da Anna søgte at vride sig fra hende, var gaaet løs, og som hun nu fæstede. Anna halvt sad og halvt knælede paa Gulvet, og stirrede paa hende med vaade Øjne, fulde af Elenighed og Rædsel.

»Hold op med din Knælen,« kommanderede Clorinda atter, »og kom herhen.«

Anna rejste sig op og vaklede hen for at adlyde hende. I Spejlet kunde hun se den glimrende Genspejling af Clorindas dejlige Skikkelse. Men Clorinda nedlod sig ikke til at vende sig om mod hende, medens hun tiltalte hende, idet hun forandrede nogle af Brillianterne i sit Haar.

»Hør nu, Søster Anna,« sagde hun. »Jeg læser dig bedre, end Du tænker. Du er et stakkels Væsen, men Du elsker mig og — paa min egen Maade — tror jeg, at jeg ogsaa elsker dig noget. Du mener, at jeg ikke skulde ægte en Herre, hvem Du tror, jeg ikke elsker saa meget, som jeg kunde elske en yngre, smukkere Mand. Du er fuld af Pebermødrømme om Kærlighed, der gør dig fantastisk. Jeg elsker Lord Dunstanwolde saa højt som nogen anden Mand, og bedre end nogle, thi jeg hader ham ikke. Han har et smukt Gods, og han er en Gentleman — og han tilbeder

mig. Efter at jeg har lovet ham min Haand, indrømmer jeg, at jeg for et Øjeblik saa en anden Gentleman, som maaske vilde kunne — men det var kun for et Øjeblik, og det er nu forbi. — Da var det ogsaa for sent. Dersom vi havde mødtes for to Aar siden, vilde det ikke have været saaledes, som det nu er. Lord Dunstanwolde giver mig Rigdom og Rang og Livet ved Hove. Jeg giver ham det, som han kræver af hele sin Sjæl — mig selv. Det er en ærlig Handel, og jeg skal ærligt udføre min Part. Jeg har ingen Dyder — hvor skulde jeg i Sandhed have faaet dem fra i et saadant Liv som mit? Jeg mener, at jeg har ingen af Kvindernes Dyder; men jeg har en, som undertiden — ikke altid — er en Mands. Det er den, at jeg er ikke en Kujon og en Bedrager, og at jeg holder mit Ord, naar jeg har givet det. Du er bange for, at jeg skal forskaffe min Lord et bittert Liv. Det vil ikke ske. Han skal leve i smult Vande og ikke lide for min Skyld. Hvad han har betalt for, skal han ærligt have. Jeg vil ikke bedrage ham, saaledes som svagere Kvinder bedrage deres Ægtemænd; thi han betaler — stakels Gentleman — han betaler.«

Og saa, medens hun endnu saa ind i Spejlet, pegede hun mod Døren, hvorigennem Søsteren var kommet, og adlydende hendes befalende Gestus, listede Miss Anna sig taus ud.

Tiende Kapitel.

»Ja — jeg har betegnet ham.«

I det glimrende, lykkelige Aar, der fulgte efter hans Giftermaal, levede Lord Dunstanwolde som en Mand, som drømmer en lykkelig Drøm og véd, det er en Drøm.

»Jeg føler, sagde han til Grevinden,« som om det var en altfor stor Glæde, til at den kan vedvare, og dog, hvilken Slutning kunde der komme, undtagen at Du hørte op at være god imod mig; og sandelig, jeg føler, at Du er altfor højt hævet over alle Kvinder i Ædelmod til at forandre dig, undtagen jeg var mere uværdig, end jeg nogensinde kunde være, siden Du er min.«

Baade i Hovedstaden og paa Landet, hvor Rygterne fortalte meget om hans Tilstand og Stilling, var han den Mand, der blev mest misundt i hans Tid — og hvem Folk undrede sig mere over end over andre — misundt paa Grund af sin underfulde Lykke; og man undrede sig over, at da han, der var saa langt fra sin Ungdom, havde baaret denne arrogante Skønhed bort fra alle de andre Aspiranter, saa viste hun dog aldrig nogen Arrogance over for ham, men var saa fuldkommen Hustru, som den Kvinde kunde have været, hvem han havde løftet op fra en lav Stand og skænket Rang og Rigdom. Hun syntes baade at hædre og respektere ham og sin egen Stilling som hans Lady og Ægtefælle. Imellem hans mange Glæder var hans Fryd over den Maade, hvorpaa hun regerede i hans Husholdning, den største. Det var et stort Hus og et gammelt et, bygget for mange Tider

siden af en Dunstanwolde, hvis ødsle Fester og støjende Banketter havde været et af Hovedtrækkene i hans Liv. Det var et mærkeligt, vildsomt Hus i sin Bygningsmaade. Selskabsværelserne vare store og pragtfulde, Hallerne og Trapperne statelige; nedenunder var der Plads for en hel Armé af Tjenerne; og dets Netværk af Kældere og Vinhvælvinger var saa langt ud over, hvad der kunde bruges, at mere end en lang, hvælvet Stengang blev lukket til, fordi den ikke blev benyttet og kun indlod kold, fugtig Luft i Gangene, der førte til Tjenerskabets Værelser. Det var i Virkeligheden Lady Dunstanwolde, der havde befalet at lukke disse Dele, da det en Dag havde behaget hende at lade sig sit Domæne forevise af Husholdersken; og denne blev i høj Grad grebet af Ærefrygt og meddelte senere Tyendet, at det var yderst betegnende, at denne ophøjede Lady, hvis Vid og Aand var lige saa praktisk som glimrende, havde aabne Øjne for sine Omgivelser og ikke vilde, at hendes Tjenerskab skulde plyndre hende eller stjæle fra hende i den Tro, at hun var saa fornem, at hun var uvidende om almindelige Ting og var blind i slige Sager.

»I ville alle faa Eders gode Kost og Logi og Eders Løn,« sagde hun til dem; »men den første Mand eller Kvinde, som gør en slet eller uhæderlig Ting, vil samme Time blive vist Døren. »Jeg viser Retfærd — ikke Barmhjertighed.«

»En saadan Frue har de aldrig havt tidligere,« sagde Lord Dunstanwolde, da hun fortalte ham dette. »Nej, de have aldrig drømt om en saadan Frue — en, der paa en Gang kan være saa streng og saa venlig. Men der gives ingen anden som

Du, min allerkæreste. De ville frygte dig og tilbede dig.«

Hun sendte kam et af sine søde, dejlige Smil. Det var den Sødme, hun ved sjeldne Lejligheder gav sit dejlige Smil, der var hendes vidunderlige Magt.

»Jeg vilde ikke være altfor stor en Dame, for at kunne være en god Husmoder,« sagde hun. Jeg kan maaske ikke lave dine Middage, min kære Herre, eller feje dine Gange, men de skulle vide, hvorledes jeg styrer din Husholdning, og jeg vil styre den godt.«

»Du er en Gudinde!« raabte han henrykt og knælede ned for hende. »Og du har givet dig selv til en stakkels dødelig Mand, der kun kan tilbede dig.«

»Du giver mig alt, hvad jeg har,« sagde hun, »og Du elsker mig ædelt. og jeg er taknemlig.«

Hendes Fester vare de mest glimrende i Byen, og de Fester, Folk mest ønskede Adgang til. Vid og Skønhed lagde Planer og intrigerede, for at de kunde blive indbudte til hendes Hus; skønne Damer bleve syge af Ærgrelse, naar de ikke bleve budne. Hendes Mands Slægtning, Hertugen af Osmonde, der havde været tilstede, da hun knælte for Kongehuset, havde neppe taget sine Øjne fra hende, saa længe, som han kunde stirre. Han gik senere hen til Jarlen og gratulerede ham med statelig Artighed for hans overordentlig store Lykke, idet han ildfuldt talte om hendes Skønhed og Majestæt, og idet han takkede sin Slægtning, fordi en saadan Fuldkommenhed gennem ham var bleven skænket til deres Navn og Hus. Fra den Tid af var han tilstede ved alle Assembleer, givne

af Jarlen, og var den, der blev mest lagt Mærke til. Han var en Mand, om hvem det blev sagt, at han var den prægtigste Gentleman i hele Europa; at der var ingen, der var saa rigt begavet som han, baade fra Naturens og Lykkens Side. Hans Skønhed, baade hvad hans Ansigt og hans Holdning angik, var den største, hans Aand var den rigeste og hans Opdragelse langt forud for den Tidsalder, hvori han levede. Det var ikke den Tids Mode, at Mænd af hans Rang skulde hellige sig til at dyrke deres Forstand i Stedet for Livets Fornøjelser; men det havde han gjort fra sin tidligste Ungdom, og nu i sin fuldkomne, skønt tidlige Modenhed, havde han ingen Ligemand i sin Dannelse og Kundskab og i sin Optrædens Ynde. Han var Literaturens og Kunstens Beskytter; Mænd med Geni maatte ikke vente i hans Forværelse, men blev modtaget af ham med Høflighed og Hæder. Ved Hoffet var det velkendt, at der ikke var nogen Mand, der stod Tronen saa nær i Gunst, og at der var ingen Forbindelse saa ophøjet, at han ikke kunde have fremsat sin Begæring, snarere som en Overordnet, end som en Ligemand. Dronningen baade elskede og ærede ham og nedlod sig til at tilstaa dette med naadig Oprigtighed. Hun kendte ingen anden Mand, nedlod hun sig til at sige, der var saa værdig til Ære og Kærlighed, og han havde ikke giftet sig, fordi der ikke var nogen Kvinde, der kunde møde ham paa en Grund, der var lige for dem begge. Dersom der ikke hørtes nogen Skandale om ham — og der hørtes aldrig nogen — saa var det ikke, fordi han var kold af Hjertet eller manglede Fantasi. Ingen Mand eller Kvinde kunde se ind i hans dybe Øjne uden at

vide, at naar Kærlighed kom til ham, vilde det være en brændende Lidenskab og en ond Skæbne, hvis det endte daarligt i Stedet for godt.

»Da han har passeret sine ungdommelige Dage, er det paa Tide, at han gør en eller anden Kvinde til Hertuginde,« sagde Dunstanwolde engang tankefuld til sin Hustru. »Det vilde være passende, om han gjorde det; og det er hans Maner at ære sit Hus i alle Ting og optræde selv uden Fejl i Spidsen for det. Det synes mig underligt, at han intet Skridt gør derfor.«

»Nej, det er ikke underligt,« sagde Grevinden, idet hun under sine sortbefryndsede Øjenlaag stirrede hen i den brændende Kaminild, som om hun ogsaa tænkte ved sig selv. »Det er der intet underligt i.«

»Hvorfor ikke?« spurgte Jarlen.

»Der findes ingen Mage for ham,« svarede hun langsomt. »En Mand, som han, maa have en Medhjælper ligesaa godt som en Ægtefælle, eller hans Hjerte vil knuses i taust Raseri over det svage Væsen, han er bunden til. Han er altfor stærk og prægtig for en almindelig Kvinde. Dersom han giftede sig med en saadan, vilde det være, som om en Løve havde taget en Sjakal eller et Faar til sin Mage. Aa!« og hun drog et dybt Suk — »han vilde miste Forstanden — miste den af Fortvivlelse.« Og hendes Hænder, der laa i hendes Skød, knugedes haardt mod hinanden, skønt ingen kunde se det.

»Han skulde have en Gudinde, dersom de ikke vare saa sjeldne,« sagde Dunstanwolde, idet han smilede blidt. »Han burde være bitter i sit

inderste Hjerter imod mig, fordi jeg, hans uværdige Slægtning, har faaet den eneste, der findes.»

»Ja, han skulde have en Gudinde,« sagde Grevinden langsomt; »og der gives kun Kvinder, intet andet end Kvinder.«

»Du har lagt godt Mærke til ham,« sagde Jarlen og beundrede hendes Klogskab. »Det synes mig, at Du — skønt Du kun har talt lidt med ham og først for nylig er bleven hans Slægtning — har betegnet ham og bedømt ham bedre end de fleste af os.«

»Ja, — jeg har lagt Mærke til ham,« var hendes Svar. »Han er en Mand, der er værd at lægge Mærke til, og jeg har et skarpt Øje.« Hun rejste sig op, medens hun talte, og stod foran Ilden; en eller anden stærk Følelse fik hende til at rette sig op i sin fulde Højde, og hun ragede pragtfuld op i Skyggen — thi det var i Tusmørket, at de talte sammen. »Han er en Mand,« sagde hun — »han er en Mand! Ja, han er, som Gud vilde, at Manden skulde være. Og hvis Mændene vare saaledes, saa vilde der være Kvinder store nok til at ægte dem og give Verden Mænd som dem.« Og havde hun ikke staaet i Skyggen, vilde Jarlen have set en ildrød Strøm gyde sig ud over hendes Kinder og Pande og sprede sig over hendes lange, runde, stolte Hals.

Dersom Ingen anden vidste det, saa var der én Mand, der vidste, at hun havde lagt Mærke til ham, skønt hun altid var optraadt over for ham i sin stateligste Ynde. Denne Mand var selve Hertugen af Osmonde. Fra det Øjeblik han havde staaet fastnaglet, da han saa hende komme op ad den brede Egetræstrappe; fra det Øjeblik, at den

røde Rose fra hendes Krans faldt ned for hans Fod, og han havde bøjet sig ned for at tage den op i sin Haand, havde han set hende, som ingen anden Mand havde set hende, og han havde vidst, at var han blot ikke netop kommet for silde, vilde hun have været hans. Hver Gang han havde set hende siden den Aften, havde han følt dette brænde sig dybere ind i hans Sjæl. Han var altfor højbaaren og ædel i sine Tanker, til at sige til sig selv, at i hende saa han for første Gang den Kvinde, der var hans Lige; men dette var den rene Sandhed — eller kunde have været det, hvis Skæbnen i hendes Ungdom havde stillet hende et andet Sted, og hvis en Lady, der var ædel og var hendes egen Moder, havde opdraget hende og vogtet hende. Naar han saa hende ved Hove omgivet, som hun altid var, af sit eget Hof; naar han saa hende herske i Jarlens Hus, visende sine og hans Gæster yndefuld Høflighed; naar hun passerede ham i sin Ekvipage, idet hun ved sin Persons Majestæt drog alles Øjne til sig, medens hun kørte gennem Byen, følte han en dyb Kval, som var saa meget større, som hans Ære bød ham at overvinde den. Han havde ingen uædle Tanker om hende, han vilde have foragtet at plette sin Sjæl med en let Lidenskab; for ham var hun den Kvinde, som kunde have været hans elskede Hustru og Hertuginde, som med ham vilde have opretholdt hans Hus Ære og Traditioner; en Kvinde, hvis Styrke, Magt og Skønhed vilde være bleven nedarvet paa hans Børn, som saaledes vilde være blevne udstyrede med Gaver, der passede for den Stand, hvortil Himlen havde bestemt dem. Det var herpaa han tænkte, naar han saa hende, og paa intet andet, der kunde gøre hende mindre Ære.

Og saaledes som han havde lagt Mærke til hende, saaledes læste han i hendes Øjne, trods hendes Værdighed og Ynde, at hun havde lagt Mærke til ham. Han vidste ikke hvor nøje, eller om hun havde al den samme Interesse for ham, som han ikke kunde hindre sig selv i at føle for hende. Men naar han bukkede for hende, og hun hilste ham med al Høflighed, saa han i hendes store, dejlige Øjne, at hun, dersom Skæbnen havde villet det, vilde have forstaaet alle hans Tanker, delt al hans Ærgærrighed og hjulpet ham til at holde de høje Idealer oppe. Ja, han vidste, at hun endog nu forstod ham, og blev grebet af, hvad der ogsaa greb ham, skønt de kun mødtes sjælden og, naar de mødte hinanden, kun talte sammen som Slægtninge, der vilde vise hinanden al naadig Agtelse og Ære. Det var paa Grund af denne Kval, der undertiden hamrede i hans store Hjerter, at han kun var en sjælden Gæst hos Lord Dunstanwolde og kun viste sig ved de Assembleer, hvor hans Fraværelse vilde være blevet bemærket som et Brud paa Høfligheden. Jarlen holdt meget af ham, og skønt han var langt ældre, ærede han ham meget højt. Undertiden søgte Jarlen at lokke ham til nogle mere fortrolige Besøg; men skønt hans Venlighed aldrig blev modtaget med Kulde eller afslaaet, forstod Hertugen dog paa en fin Maade at undgaa al videre Fortrolighed.

»Grevinden maa se at faa Dem overtalt til at være mindre formel overfor os,« sagde Dunstanwolde. Og senere talte Grevinden, som hendes Mand privat havde bedet hende om, med Hertugen. En Aften, da han ved Slutningen af et stort Bal bød hende Godnat, sagde hun: »Jarlen vilde være

meget lykkelig, dersom Deres Naade lidt oftere vilde bæere vort Hus med Deres Nærværelse.«

Osmond's dybe Øje saa mildt ind i hendes og holdt hendes Blik fanget.

»Lord Dunstanwolde er altid naadig og varm-hjertet mod sin Slægtning,« svarede han. »Lad ham ikke anse mig for uhøflig eller utaknemlig. Sandelig, naadige Grevinde, jeg er hverken det ene eller det andet.«

Deres Øjne stirrede fast og alvorlig ind i hin-andens. Hertugen af Osmonde tænkte paa Junos Øjne, da han saa ind i hendes; de vare saa fløjls-bløde og havde en saa bundløs Dybde.

»Deres Naade er ikke saa fri som mindre højt-stillede Mænd ere,« sagde Clorinda. »De kan ikke komme og gaa, som De vil.«

»Nej«, svarede han alvorlig, »jeg kan ikke, som jeg vil.«

Og dette var alt.

Da hele Verden havde vidst, at Miss Clorinda Wildairs uagtet sin Skønhed og sine Erobringer ikke havde smilet med videre Gunst til Sir John Oxon paa Landet, undrede man sig ikke eller gjorde videre Bemærkninger over, at Grevinden af Dunstanwolde kun var lidet fortrolig med ham og kun sjældent saa ham i sit Hus i Byen.

Det er sandt nok, at han et Par Gange havde vist sig ifølge Lord Dunstanwoldes indstændige Anmodning, men Grevinden selv syntes næppe at see ham, naar de første Høflighedsudvekslinger med ham var forbi.

»Du smilte ikke en eneste Gang til ham, min Elskede,« sagde Dunstanwolde til sin Hustru. »Du opførte Dig kun stolt imod ham — som det er

Deres Naades Skik at gøre — mod alle, undtagen mod én ringe Tjener —; men han var en af de mange, som var i dit Følge, og dersom disse muntre unge Kavallerer holde sig borte, vil man sige, at jeg holder dem paa Frastand, fordi jeg er bange for deres Ungdom og deres Galanteri og Artigheder. Jeg ønsker ikke, at man skal tro, at jeg er saa utaknemlig at misbruge din Godhed og ikke lade dig have din Frihed.«

»Det ønsker jeg heller ikke, min Lord,« sagde hun. »Men han vil ikke komme her ofte; jeg holder ikke nok af ham.«

Oxons Ægteskab med den rige Arving, der ejede store Besiddelser i Vestindien, gik istykker, eller snarere, som der sagdes, det blev ikke til noget. Hele Hovedstaden vidste det og undrede sig og talte derom, fordi man i Begyndelsen havde troet, at den unge Dame var meget forelsket i ham, og at han snart skulde føre hende til Alteret, hvortil hans Kreditorer i høj Grad havde glædet sig, da de haabede, at hendes Rigdomme skulde betale de Regninger, de saalænge forgæves havde ventet paa at faa betalte. Senere fortalte imidlertid Rygtet, at det var bleven opdaget, at hun elskede en anden Mand, og at, selv om det ikke havde været Tilfældet, havde hun hørt Historier om Sir John, der kun lovede liden Lykke i Ægteskabet for den Kvinde, der tog ham til Mand.

Da Lord Dunstanwolde tog sin Hustru med til Byen, og hun straks fejrede en glimrende Triumf, idet hun satte alle Hjerter i Brand og fik alle Læber til at forkynde hendes Pris, saa Sir John Oxon hende paa Afstand i alle de Selskaber i den glimrende, fashionable Verden hun besøgte, og hvor hun

herskede som Dronning. Man kunde sige, at det kun var langt borte fra, at han saa hende, skønt han ofte nok var tæt ved hende, siden hun opførte sig, som om hun slet ikke saa ham, eller som om han var en Ting, der slet ikke eksisterede. Første Gang hun nedlod sig til at tale til ham, var ved en Lejlighed, hvor hun fandt sig staaende saa tæt ved ham paa en Assemblée, at hun i Trængslen rørte ved ham med sin Kjole. Hans blaa Øjne vare fæstede brændende paa hende, og da hun berørte ham let med sin Dragt, trak han Vejret dybt; da hun hørte det, vendte hun sig langsomt om og lod sine Øjne falde paa hans Ansigt.

»De giftede Dem ikke,« sagde hun.

»Nej, jeg giftede mig ikke,« svarede han i en sagte, bitter Stemme. »Det var Deres Naade, der gjorde det.«

Hun smilte langsomt.

»Det vilde ikke have været rimeligt, at jeg skulde gøre noget andet,« sagde hun; »det er en hæderlig Stilling. Jeg vil raade Dem til at træde ind i den.«

Ellevte Kapitel.

Hvori et ædelt Liv slutter.

Da Jarlen og Grevinden rejste til Deres Herresæde paa Landet, faldt der en stor Lykke i Miss Annas Lod. I sine vildeste Drømme havde hun aldrig turdet haabe, at en saadan Lykke skulde blive hendes.

Da Lady Dunstanwolde første Gang besøgte sit Barndomshjem, bragte hun Anna med sig tilbage og bad hende blive hos sig. Hun gav hende en Række Værelser og hendes egen Kammerpige til at opvarte hende, og forsynede hende endog med en passende Garderobe. Denne sidste valgte hun selv med en Smag og Klædelighed, der kun kunde være opstaaet i et saa klogt Hoved som hendes.

»Det er ikke store Værelser jeg giver dig, Anna,« sagde hun, »men de ere hyggelige og rolige, og Du kan selv gøre dem saa hjemlige, som Du synes bedst om. Jarlen har hjulpet mig med at vælge Romaner til dit Bogskab, da han kender mere til Literatur end jeg. Hvad din Paaklædning angaar vil jeg ikke klæde dig i spraglede Farver som en Paa-fugl eller give Dig Fiskebensskørter. Du vilde blive bange for dem, stakkels Anna, og de vilde være for tunge for Dig. Jeg har valgt Ting, der ikke ere for pragtfulde, men som vil passe til dit blege Ansigt og dine matte Fasanøjne.«

Anna stod midt i sit Værelse og saa sig beundrende om.

»Søster,« sagde hun, »hvorfor er Du saa god mod mig? Hvad har jeg gjort for at fortjene det? Hvorfor er det Anna istedetfor Barbara, Du er saa naadig mod?«

»Maaske, fordi jeg er en forfængelig Kvinde, og vil tilbedes saaledes, som Du tilbeder mig.«

»Men Du bliver altid tilbedt,« stammede Anna.

»Ja, af Mænd!« sagde Clorinda spottende; »men ikke af Kvinder. Og det kan være, at min Stolthed er saa stor, at jeg ogsaa ønsker at tilbedes af Kvinder. Du vil altid elske mig, Søster Anna.

Dersom Du saa mig bryde Loven — dersom Du saa mig dræbe den Mand, jeg hader af hele mit Hjerte, saa vilde Du dog tænke, at det burde tilgives mig.«

Hun lo, og dog var der noget i hendes Stemme, der bragte Anna til at snappe efter Vejret.

»Ja, jeg vil elske Dig, Søster!« raabte hun. »Selv da, kunde jeg ikke andet end elske Dig. Jeg vilde vide, at Du ikke kunde dræbe et uskyldigt Væsen, og for at kunne blive saaledes hadet, maa han ogsaa være værdig til Had. Du, Søster Clorinda — Du er ikke som andre Kvinder, men Du kunde aldrig være slet — thi Du har et stort Hjerte.«

Clorinda lo igen, men det var med en spottende Latter.

»Hvad kender Du til mit Hjerte, Anna?« sagde hun. »Indtil for ganske nylig kendte jeg det ikke selv. Min Lord siger, at det er stort og ædelt, men jeg véd, at det er hans eget, der er det. Har jeg opført mig hæderligt mod ham, Anna, som jeg sagde Dig, jeg vilde? Har jeg udført min Del af Handelen ret — saa ret, som en ærlig Mand kan, og ikke som en klynkende, foranderlig Kvinde?«

»Du har været en stor Kvinde,« svarede Anna, medens hendes store, matte, blide Øjne fyldtes med Taarer, idet hun stirrede paa hende. »Han siger, at Du har skænket ham et Aar af Himlen, og Du forekommer ham at være som en Erkeengel — thi de lavere Engle synes ikke fuldkomne nok til at nævnes ved Siden af Dig.«

»Det er, som jeg sagde — det er hans Hjerte, som er ædelt,« sagde Clorinda. »Men jeg lovede

højtideligt, at det skulde blive saaledes. Han betalte — han betalte!«

Ude paa Landet saa Folk Jarlens Lykke, ligesom Hovedstaden havde set den, og undrede sig ikke mindre over dem. Herresædet blev aabnet, og der kom Gæster ned fra Byen; der blev givet store Middagsselskaber og Baller, ved hvilke hele Grevskabet saa Grevinden herske ved Jarlens Side med en saadan Ynde, som aldrig nogen Kvinde før havde vist. Sir Jeffry, der kom til disse Selskaber, var saa forbauset over at se paa sin Datter og følge alle hendes Bevægelser, at han glemte at beruse sig i Vin.

»Se paa hende!« sagde han til sine og hendes gamle Kammerater, der vare ligesaa fulde af Ærefrygt som han. »Gud i Himlen! hvem skulde vel tro, at hun var den store, smukke Tøs, der bandede og sang Mands Sange for os og red paa Jagterne i Knæbukser?«

Han grebes af Ærefrygt ved Tanken om at skulle aflægge faderlige Besøg i hendes Hjem, og vilde være bleven borte, dersom hun ikke havde været saa venlig og god imod ham paa den Maade, han bedst var istand til at forstaa.

»Jeg er født og opdraget paa Landet og har ikke de Manerer, som Herrerne i Hovedstaden,« havde han sagt til hende, da han sad ene med hende i hendes private Dagligstue en af de første Morgener, han tilbragte hos hende. »Jeg er vant til at komme nu og da med en Ed eller et upassende Ord, naar det bedst falder mig ind. Dunstanwolde har afvænt dig med at høre noget saadant — og jeg er altfor gammel en Hund til at forandre mig.«

»Skulde man ikke have tænkt, at jeg ogsaa var altfor gammel til at forandre mig?« svarede hun; »men det var jeg ikke. Fortalte jeg dig ikke, at jeg vilde blive en stor Lady? Der gives intet, som en Mand eller Kvinde ikke kan lære, naar de have Aand.«

»Det har Du, Clo,« sagde Sir Jeoffry, idet han stirrede paa hende med en Slags tungnem Forbauselse. »Det har Du. Hvis Du ikke havde —!« Han standsede, rystede paa Hovedet, og der kom en Slags grov Bevægelse i hans rødmussede Ansigt. »Jeg var ikke den Mand, der vilde kunne gøre andet ud af dig end en letfærdig Tøs. Jeg lærte dig intet passende, og Du hørte og saa aldrig noget godt, du kunde lære af. Fanden tae mig!« der var næsten Taarer i hans Øjne, »om jeg kan forstaa, hvad der afholdt dig fra at gaa til Grunde, før Du var 15 Aar.«

Hun sad og betragtede ham alvorligt.

»Hellerikke jeg,« sagde hun som Svar. »Hellerikke jeg — men her ser Du mig nu, Fader — en Jarls Hustru, siddende foran dig.«

»Det var din Aandrighed,« sagde han endnu bevæget og en lille Smule omtaaget. »Det var din Aandskraft og din djævelske Villiekraft!«

»Ja,« svarede hun, »det var det, min Aandskraft og min djævelske Villiekraft!«

Hun red med ham ud paa Jagten, som hun havde været vant til at gøre, men hun var nu iført den sidste moderne Ridedragt; og skønt det var umuligt for hende at sidde bedre tilhest end i gamle Dage og sætte dristigere over Hække og Grave end i gamle Dage, saa følte dog hver Mand, der red med hende, at det var en kæk og stærk

Kvinde, der førte Jagten an. Hesten, hun red paa, var en vild, smuk Djævel af et Dyr, som Sir Jeofry selv neppe vilde have vovet at bestige, endog i sine yngre Dage; hun havde Ridepisk med Blyskaft, og hun sad paa Dyret, som om hun neppe følte dets Hidsighed, og holdt det med en Jernhaand.

Lord Dunstanwolde deltog ikke i Jagten i denne Sæson. Han havde aldrig sværmet meget for den Sport, og han var for Tiden ikke rigtig rask, men han vilde ikke tillade, at hans Hustru skulde opgive sine Fornøjelser, fordi han ikke kunde deltage deri.

»Nej,« sagde han, »det sømmer sig ikke for Jagtens Dronning at blive hjemme for at pusle om en gammel Mand og pleje ham. Det vil min Stolthed ikke tillade mig. Din Fader kan ledsage dig. Gaa — og anfør Du dem alle, min Elskede.«

Ved Jagten viste Sir John Oxon, der var paa et kort Besøg hos Eldershawe, sig. Han red tæt ved Grevinden, skønt hun ikke talte til ham, efter de første Høflighedshilsener vare vekslede. Han saa ikke saa sund og straalende ud, som han plejede at gøre for et Aar siden. Hans ryggesløse, vilde Liv og Udsvævelser i Byen havde maaske tilsidst angrebet hans Livskraft. Naar hans Ansigt ikke var oplivet af Sindsbevægelse, saa han udtæret ud. Man hvidskede om, at han var i saa stor Gæld, at han blev tvungen til Sparsommelighed, og at hans Kreditorer, siden hans Bryllup gik overstyr, trængte ind paa ham uden Barmhjertighed. Alt dette og mere end dette, vidste Lady Dunstanwolde; men hun havde sikkert ingen Medfølelse for ham, dersom man kunde dømme efter hendes Ansigt. I

Jagtens Løb satte han over en Hæk bag efter hende, og, idet han drev sin Hest frem, kom han op ved Siden af hende og talte.

»Clorinda,« begyndte han aandeløs med sammenbidte Tænder.

Hun kunde have forladt ham og ikke svaret, men foretrak at holde det vilde Dyr et Øjeblik tilbage og see paa ham.

»Deres Naade!« rettede hun hans Dristighed.
»Eller — min Lady Dunstanwolde.«

»Der var engang —« sagde han.

»Imorges,« sagde hun, »fandt jeg et Brev i et Skrin i mit Kabinet. Jeg kender ikke den afsindige Skurk, der skrev det. Jeg har aldrig kendt ham!«

»Gjorde De virkelig ikke?« raabte han med en spottende, foragtelig Latter.

»Brevet ligger brændt til Aske i Kaminen,« sagde hun. »Det blev brændt uden at blive aabnet. Rid ikke saa tæt ved mig, Sir John, og spil ikke en Afsindigs eller et Dyrs Rolle overfor Lord Dunstanwoldes Hustru!«

»Hustru!« svarede han. »Lordens! Det er et nyt Spil, det, og det er ved Himlen godt spillet!«

Hendes Stemme ikke saameget som skælvede, og hendes store Øjne smilede.

»Ganske nyt,« svarede hun ham — »ganske nyt. Og dersom jeg ikke havde kunnet spille det godt og fuldkomment, vilde jeg ikke have rørt Kortene. Hold Deres Hest borte, Sir John. Min er stædig og holder ikke af et andet Dyr tæt ved sig;« og hun rørte ved Hesten med sin Pisk, og den foer afsted som et Lyn.

Den næste Dag, da hun var i sit Værelse, saa Anna hende komme fra hendes Toiletbord med et forseglet Brev i Haanden. Hun gik hen til Klokkestrengen og ringede.

»Anna,« sagde hun, »jeg vil skænde paa min Pige og jage hende ud af min Tjeneste. Jeg skal hverken slaa hende eller bande hende, som jeg i gamle Dage plejede at gøre ved mine Piger. Du vil maaske blive bange; men Du skal blive hos mig.«

Hun stod foran Kaminen med Brevet fastholdt med Fingerspidserne i omtrent en Arms Længde fra sig, da Kammerpigen kom ind; da denne saa hendes Ansigt, blegnede hun, og da hendes Øjne traf Brevet, blev hun endnu blegere og begyndte at ryste.

»Du har tjent Fruer af anden Slags end jeg,« sagde Grevinden med sin langsomme, klare Stemme, der syntes at skære som en Kniv. »En eller anden Tosse og gal Mand har bestukket dig til at tjene ham. Du kan ikke ogsaa tjene mig. Kom herhen og put dette Brev i Ilden. Dersom det lod sig gøre, vilde jeg lade dig holde det ind i de brændende Kul med din Haand.«

Kammerpigen rystede over hele Legemet og saa ud, som om hun skulde falde om. Hun kom nærmere, tog Brevet og knælte, askegraa i Ansigtet, for at brænde det. Da det var sket, pegede hendes Frue paa Døren.

»Gaa og pak dine Sager sammen og forlad mit Hus, inden en Time er gaaet,« sagde hun. »Jeg vil være min egen Kammerpige, indtil jeg kan finde en, der vil tjene mig ærligt.«

Da hun var gaaet, sad Anna og stirrede ind i Asken paa Ilden. Hun var ogsaa bleg.

»Søster,« sagde hun, »har Du —«

»Ja,« svarede Grevinden. »Det er en Mand, som elsker mig, en Hund og en Slyngel. Han troede en kort Stund, at han var helbredet for sin Lidenskab. Jeg kunde have fortalt ham, at den vilde komme igen og brænde vildere end nogensinde før, naar han saa, at en anden Mand ejede mig. Saaledes er det med Slyngler og Hunde, og saaledes er det med ham. Han er igen bleven afsindig.«

»Ja, afsindig,« raabte Anna — »afsindig, og slet og ond!«

Clorinda stirrede paa Asken med krummede Læber. »Han har altid været slet,« sagde hun — »som han var først, saaledes er han nu. Det er din Yndling, Anna,« sagde hun i en let Tone, idet hun med Foden stødte til den sorte Aske — »din Yndling, John Oxon.«

Anna bøjede sig sammen i sin Stol og skjulte sit Ansigt i sine tynde Hænder.

»Aa, Grevinde!« udbrød hun, idet hun følte, at hun ikke kunde sige »Søster«, »hvis han er ond og altid har været det, saa hav Medlidenhed med ham! De Onde trænge mere end alle andre til Medlidenhed.«

Anna havde elsket ham afsindigt, uden at ane sin egen Lidenskab, hun havde aldrig vovet at se op paa hans smukke Ansigt, hun tænkte kun paa ham som sin Søsters Slave; i dybeste Hemmelighed vidste hun forunderlige Ting — forunderlige Ting! Og da hun havde set Brevet, havde hun kendt Haandskriften, og hendes enfoldige

Hjertes Banken havde næsten kvalt hende — thi hun havde før set Ord, skrevne af ham.

*

*

*

Da Jarlen af Dunstanwolde og Grevinden vendte tilbage til deres Hus i London, rejste Anna med dem. Clorinda vilde, at det skulde være saaledes. Hun indrettede dér en ligesaa fredelig og tilbagetrukket Rede for Anna, som hun havde gjort paa Dunstanwolde. Barbara var lykkeligvis bleven gift med en jævn Gentleman, der, da han var Enkemand med Børn, trængte til en Hjælp i sin beskedne Husholdning, og som gennem en fjern Slægtning af Miss Wimpole traf sammen med Barbara og i hende fandt den milde Karakter, der kunde være ham til Hjælp i Fremtiden. En Skønhed eller en fin Dame vilde ikke have passet for ham; han trængte kun til en Husbestyrerinde og til en Moder for sine Børn; og det kunde en ung Kvinde, der havde levet sparsommeligt og var bleven tvungen til mange Opfindsomheder, for at kunne vise sig pænt paaklædt og have almindelig Komfort, maaske let blive oplært til at kunne være.

Saaledes gik det til, at Anna kunde rejse til London uden Samvittighedsnag ved at skulle lade sin Søster blive alene paa Landet. Deres Byresidens Statelighed, Lady Dunstanvoldes Skare af Lakajer og Tjenestepiger, hendes lille, sorte Page, der opvartede hende og gik Ture med hendes Mopper, hendes Garderobe og Juveler og Ekvipager, var hver for sig Vidundere for Anna, men forekom hende at passe saa udmærket til Clorinda, at

hun forundrede sig, naar hun tænkte paa de Dage, da hun havde stoppet de lasede Omhæng i hendes Værelse og forandret Baandene og Moderne paa hendes Kjoler. Da hun nu var passende, skønt beskedent, paaklædt, var hun ikke i disse Dage — i det mindste saa vidt det udvortes angik — en kejtet Fremtoning paa den Scene, hvor hun viste sig mellem sin Søsters Gæster; men i sit Væsen var hun ligesaa frygtsom og tilbageholdende som nogensinde og blandede sig aldrig mellem Gæsterne i de store Værelser, naar hun kunde undgaa det. Engang imellem kørte hun ud med Clorinda i hendes Seksspand, og betragtede fra et Hjørne i Vognen, hvor hun trak sig tilbage, den straalende Verden med en Provinsdames frygtsomme Beundring.

»Det var storartet og som et dejligt Skuespil!« sagde hun, da hun første Gang kom hjem. »Men tag mig ikke for ofte med, Søster; jeg er altfor tarvelig og sky, og jeg føler, at jeg passer ikke deri.«

Men skønt hun holdt sig saa meget borte fra den store fashionable Verden, som hun kunde, forstod hun dog at faa alt at vide om sin Søsters Triumfer; at se hende, naar hun gik bort i al sin Stads, selv om det kun var for at køre en Tur i Pall Mall; at være hos hende i hendes Paaklædningsværelse de Aftener, naar hendes Kammerpige iførte hende hendes Brokader og Juveler, for at hun kunde vise sig i sin højeste Skønhed paa nogle Hofballer eller Assembleer, var hendes Glæde. Ved alle disse Lejligheder, som ogsaa ved alle andre, vidste hun, at hun delte sin Kærlighed og Beundring med Lord Dunstanwolde, hvis Ømhed, der i saa høj Grad nærredes ved hans

Hustrus aldrig svigtende Ynde i sin Optræden og hendes kærlige Blik og Ord til ham, voksede med hver Time, der gik.

De havde en Aften en glimrende Fest, ved hvilken Lejlighed et Medlem af Kongehuset var tilstede. Den Aften bad Clorinda sin Søster om at være tilstede.

»Undertiden — jeg forlanger det ikke altid — men undertiden maa Du vise Dig for vore Gæster. Jarlen vil ellers ikke være tilfreds. Han siger, at det passer sig ikke, at hans Hustrus Søster ikke viser sig, som om vi havde en eller anden Grund til at skjule hende. Din Pige vil ordne alt, hvad der er nødvendigt for Dig. Jeg har allerede givet hende mine Ordre og tænkt nøje over Farverne og Snittet paa Din Dragt. Jeg vil, at Du skal tage Dig godt ud, Anna.« Og Grevinden kyssede hende let paa Kinden — næsten lige saa blidt, som hun undertiden kyssede Jarlens graa Haar.

Skønt hun endnu var en stolt Kvinde med statelige Manerer, var der i Sandhed kommet noget mildt og blødt over hende, som Anna ikke kunde forstaa.

Den Dag, da Festen holdtes, bragte Annas Pige hende en dejlig Dragt. Den var af blomstret Atlask saa blødt og glindsende som et Duebryst, og Kniplingerne, der prydede den, vare fine som Edderkoppens Spind. Kjolen var efter nyeste Mode og passede ualmindeligt til hendes Figur; og da hun om Aftenen havde iført sig den, kom der lidt Rødme i hendes Kinder ved at se sig selv langt nydeligere, end hun nogensinde før havde været. Da hun befandt sig midt i den blændende Scene

i Festsalene, var hun glad, da hun kunde ligesom forsvinde mellem den store Skare af Gæster. Hendes eneste Glæde ved saadanne Lejligheder var at trække sig hen i en skjult Krog og se til som paa et Skuespil eller et Festoptog. I Aften stillede hun sig i Skyggen af en Skærm, hvorfra hun kunde se Clorinda og Dunstanwolde, naar de modtog deres Gæster. Saaledes fandt hun Fornøjelse nok; thi hendes Kærlighed og næsten overdrevne lidenskabelige Tilbedelse af hendes Søster var i Sandhed vokset med hver Time ligesom Jarlens. I længere Tid havde der hvilt ligesom en sort Skygge over hendes Sind, under hvilken hun skælvede og græd forvildet og fortvivlet; men selv paa det mørkeste Tidspunkt havde hendes ydmyge Kærlighed været en Stjerne, hvis Klarhed ikke blev fordunklet, fordi den ikke kunde blive det, i hvad der end skete. Denne Sky syntes imidlertid at være drevet bort, Stjernen skinnede kun saa meget klarere fra sin høje Plads, og hun tilbad den saa meget mere lidenskabelig. At sidde afsides for sig selv og se sit Ideals Straaleglans, at lægge Mærke til hende, naar hun med kongelig Anstand var Værtinde, og naar hun syntes endnu mere kongelig, naar hun bøjede Knæ for selve Kongehuset; at se Glansen fra hendes Juveler krone hendes ravnsorte Haar og omfatte hendes stolte, ædle Hals; at iagttage alle Øjnes Beundring, naar de dvælede paa hende — det var sandelig Lykke nok for hende.

»Hun er som altid,« mumlede hun, »ikke saa meget en Kvinde som en stolt, yndig Gudinde, der har nedladt sig til at træde ned paa Jorden. Men Jarlen ligner ikke rigtig sig selv. Hans Ansigt ser indfaldent og gammelt ud, og der er mørke Ringe

under hans Øjne. Det holder jeg ikke af. Han er en saa venlig og god Gentleman, at han ikke burde blive syg. Jeg har lagt Mærke til, at han i flere Dage har set saa bleg ud, og Clorinda udspurgte ham venligt om det, men han svarede, at han fejlede intet.«

Kun lidt efter at hun havde tænkt dette, lagde hun Mærke til en Herre, der traadte til Side og stod tæt ved hende uden at lægge Mærke til hende. Hun kom paa en eller anden ubestemt Maaade til at tænke paa, om ikke ogsaa han var kommet derhen, fordi han ønskede at være ubemærket. Det vilde ikke være saa let at forsvinde i Mængden for ham, som for hendes lille og ubetydelige Person; og hun troede i Virkeligheden ikke, at han havde i sinde at skjule sig, men kun staa for en lille Stund for sig selv borte fra den store Skare Gæster.

Og da hun saa op og undrede sig over, hvorfor han gjorde det, saa hun, at det var den ædlest og mest statelige Gentleman, hun nogensinde havde set.

Hun havde aldrig tidligere set ham; han maatte enten være en Fremmed eller en, der sjælden besøgte dem. Ligesom Clorinda var højere end almindelige Kvinder, var han højere end andre Mænd. Hans Holdning var lige saa kongelig som hendes; han havde et kraftigt, smukt, mandigt Ansigt og dybe nødebrune, ildfulde Øjne med lange Øjenhaar. Paa hans Bryst glimrede Ordner, og han bar en blond Paryk, der klædte ham vidunderligt og ved Kontrasten syntes at gøre hans Øjne dybere og mere brændende.

Ved Siden af hans Styrke og majestætiske Hold-

ning vilde Sir John Oxons ungdommelige Skønhed kun synes ubetydelig og ringe.

Anna saa paa ham med en Beundring, der næsten nærmede sig Ærefrygt, og idet hun gjorde det, opstod der en pludselig Tanke i hendes Inderste, og hun lagde Mærke til, hvad hans Blik rettede sig mod, og paa hvilken Maade det dvælede derved, og hun vidste, at han var gaaet afsides forat staa og stirre, ligesom hun gjorde — men med en Mands skjulte Glød — paa selve hendes Søster.

Det forekom hende, som om en underlig Hemmelighed pludselig var bleven fortalt hende. Hun læste den i hans Ansigt, da han troede sig ubemærket og for en Tid havde taget Masken af. Han stod og stirrede som en Mand, der hungrig i sin inderste Sjæl, nærrede sig gennem sine Øjne, idet han ikke kunde haabe paa nogen anden Næring; eller som en Mand, der er træt af længe at bære paa en Byrde og for en kort Tid lægger den ned forat hvile sig og faa Kraft til at gaa videre. Hun hørte ham udstøde et dybt Suk, der næsten kvaltes i sin Fødsel, og der var i hans Ansigt det, som hun følte, at det var upassende, at hun som en Fremmed skulde se, da han jo var uvidende om hendes Nærværelse.

Hun rejste sig sagte op fra sin Krog, idet hun tænkte paa, om hun muligvis kunde trække sig bort, uden han lagde Mærke dertil; men idet hun gjorde det, fik et Tilfælde ham til at trække sig lidt længere indenfor Skærmens Skygge, og da fik han Øje paa hende.

Saa forandredes hans Ansigt. Den Maske af ædel Ro, der for et Øjeblik var aftaget, blev igen paataget, og han bukkede for hende med en Hof-

mands udsøgte Høflighed, uden at lade sig forstyrre af hendes uventede Nærværelse.

»Madam«, sagde han, »tilgiv min Uvidenhed om, at De var i Nærheden af mig. Vilde De gaa forbi?« Og han gjorde Plads for hende.

Hun nejede, idet hun bad ham om Undskyldning og saa paa ham med sine matte, blide Øjne.

»Sir«, svarede hun, »jeg havde blot et Øjeblik trukket mig tilbage fra Festen, hvortil jeg er saa uvant. Men jeg satte mig særlig her i en Afkrog for at kunne betragte — min Søster.«

»Deres Søster, Madam?« sagde han, som om det spørgende Ekko næsten var uvilkaarligt, og han bukkede igen undskyldende.

»Lady Dunstanwolde,« svarede hun. »Jeg glæder mig over hendes Ynde og over alt, hvad der hører til hende, for mig er det en Lykke blot at se paa hende.«

Enten det nu var hendes kærlige Sind, der rørte ham og fandt Genlyd i hans eget, eller noget andet, saa blev han saa bevæget, at han svarede hende mindre ceremonielt; idet han samtidig kom til at huske paa, at hun var en Dame, som han havde hørt omtale; og han erindrede sig hendes Slægtskab og hendes Navn.

»Saa er det Miss Anna Wildairs, jeg har den Ære at tale med,« sagde han. »Lady Dunstanwolde har talt til mig om Dem. Jeg er Jarlens Slægtning, Hertugen af Osmonde.« Og han bukkede igen, og Anna nejede atter dybt.

Trods hans Storhed følte Anna en Venlighed hos ham, der ikke var Nedladenhed, og som næsten fordrev den Frygtsomhed, der var en Del af hendes

Natur og saa ofte overfaldt hende, naar Fremmede talte med hende. Naar John Oxon med sine lyse Lokker og sit altid spottende Smil bukkede for hende, var hun altid bleven overvældet af sky Kejtethed og Rødmen, men denne Mand, der stod ligesaa højt over Sir John i Person, Rang og Sind, som en Gud over en køn, malet Dukke, syntes endog at give noget af sin egen ædle Styrke til hendes stakkels Svaghed. Han optraadte over for hende med en saa høflig Respekt, som ingen dødelig nogensinde tidligere havde vist hende. Han bad hende indstændig om igen at sætte sig i Krogen, og han stod foran hende og konverserede hende med en saa fin Sympati for hendes Sindsstemning, at han syntes at løfte hende op paa den Piedestal, hvorpaa de højere Kvinder stod. Han kendte alle dem, der gik forbi dem, og talte livligt om dem. Han var bekendt med dem, der vare Statsmænd, eller Mænd, ærede ved Hoffet eller i Armeen; og han havde altid noget smukt at sige om dem, der vare Skønheder eller bekendte Damer af Rang.

Hun vidste fuldt ud, at han saa godt forstod hendes Tilbedelse af sin Søster, skønt han kun talte lidt om hende.

»De gør Ret i at se paa hende,« sagde han. »Det gør hele Verden, og den ærer og tilbeder hende.«

Til sidst bød han hende sin Arm, og hun, der havde faaet et mærkeligt Mod, lod ham føre sig gennem Salene og lod sig overtale til at tage nogle Forfriskninger. Alle saa paa hende med nysgerrig Forbauselse, da hun saa uventet steg ud af sin Puppe og under en saa udmærket Mands Beskyttelse be-

vægede sig gennem Salonerne; og Miss Anna var virkelig helt overvældet af den Ærefrygt og Ærbødhed, der vistes dem, hvor de gik.

Da de kom ind i den Sal, hvor Vært og Værtinde modtog deres Gæster, følte Anna, at hendes Kavaler standsede, og hun saa op paa ham forat opdage Meningen med denne pludselige Standsning. Han stirrede bestemt, ikke paa Clorinda, men paa Jarlen af Dunstanwolde.

»Madam,« sagde han, »tilgiv mig, at jeg synes at opholde Dem, men — men jeg ser paa min Slægtning, Madam« med en pludselig Skræk i sin Stemme, »han er syg — han vakler, medens han staaer. Lad os gaa hen til ham, Hurtig! Han falder!«

Og sandelig i samme Øjeblik opstod der et forfærdet Skrig mellem Gæsterne, og der blev en urolig Bevægelse. Og da de ilede frem gennem Mængden, saa Anna ikke mere Dunstanwolde rage op over Gæsterne, thi han var faldet og laa udstrakt og død paa Gulvet.

Det varede kun et Sekund før hun og Osmonde vare nær nok ved ham til at se hans Ansigts dødblege Farve og en underlig Sved, der brast ud paa hans Pande.

Men det var hans Hustru, der knælte ned ved Siden af det udstrakte Legeme, idet hun med en majestætisk Gestus af sin Arm vinkede alle tilbage.

»Tilbage! Tilbage!« raabte hun. »Luft! Luft! og Vand! Min Lord! min kære Lord!«

Men han hverken svarede eller rørte sig, skønt hun bøjede sig ned over ham og stak sin Haand ind paa hans Bryst. Og saa saa' de forskrækkede

Gæster et underligt, men dejligt og herligt Syn, der maatte bevæge ethvert Hjerter til Beundring. Denne store Skønhed, denne tilbødte Kvinde, lagde sine Arme omkring dette hjælpeløse Legeme og løftede det, som om det havde været et Barn, og bar det til en Sofa i Nærheden, lagde det derpaa og knælte ned ved Siden deraf.

Anna og Osmonde vare ved hendes Side. Osmonde var selv bleg, men rolig og stærk. Han havde sendt Bud efter en Læge i samme Øjeblik, han saa Jarlen falde.

»Grevinde,« sagde han og højede sig over hende, »tillad mig at komme til. Jeg har lidt Kundskab til slige Anfald. Tillad!«

Han knælte ned og tog den ubevægelige Haand og følte paa Pulsen; han stak ogsaa sin Haand ind paa Brystet og holdt den dér, medens han saa paa det indfaldne Ansigt.

»Min kære Lord,« sagde Grevinden, medens hun bøjede sig til den livløse Mands Ører, idet hun vidste, at hendes ømme Stemme kunde naa til ham, dersom noget kunde — hvilket i Sandhed var sandt. »Edward! Min kære, elskede Mand!«

Osmonde holdt stadig sin Haand over Hjertet. Gæsterne stod slagne af Rædsel.

Osmonde trak langsomt sin Haand bort og vendte sig om til den knælende Kvinde — marmorbleg, men med en ædel Ømhed og Medlidenhed i sine Øjne.

»Grevinde,« sagde han, »De er en tapper Kvinde. Deres store Mod maa holde Dem oppe. Et ædelt Liv er til Ende!«

*

*

*

Gæsterne hørte det og trak sig endnu længere tilbage, medens nogle af Kvinderne hulkede svagt. En tililende Tjener skilte Skaren, og da der var gjort Plads for ham, kom Lægen hurtig frem.

Anna dækkede sine Øjne med sine rystende Hænder. Osmonde stod stille og saa ned. Lady Dunstanwolde knælte ved Sofaen og skjulte sit skønne Ansigt ved den døde Jarls Bryst.

Tolvte Kapitel.

Hvilket handler om Lord Dunstanwoldes Begravelse, om hans Hustrus Enkestand og om hendes Tilbagekomst til London.

Lord Dunstanwoldes afsjælede Legeme blev bragt ud til hans Forfædres Hjem og dér lagt til Hvile i den gamle Gravhvælving, hvor hans Fader sov. Fra Hovedstaden kom der mange for at vise ham den sidste Ære, og som det sømmede sig, var Hertugen af Osmonde mellem dem. Grevinden forblev paa sine Værelser, og ingen, undtagen hendes Søster Anna, saa hende.

Natten før den endelige Begravelsesceremoni tilbragte Grevinden ved Siden af Jarlens Kiste, og det forekom Anna, at hun var i en mærkelig Sindsstemning. Hun græd ikke, hun klagede ikke, og kun én Gang knælte hun ned. I sin lange, sorte Dragt syntes hun at være en mere majestætisk Skabning, end hun nogensinde før havde været, og hendes Skønhed var mere lig en Statues end en levende Kvindes. Hun bortsendte alle andre,

og hun beholdt kun sin Søster hos sig, og Anna lagde Mærke til, at der var en underlig beskyttende Ømhed hos hende, naar hun talte om den døde Jarl.

»Jeg véd ikke, om de Døde kunne føle eller høre,« sagde hun. »Undertiden er den Tanke faldet mig ind — og har faaet mig til at gyse — den Tanke, at, skønt de ligge saa stille, véd de maaske, hvad vi gøre — og hvorledes der tales om dem som et Intet, hvilket levende Mænd og Kvinder kun vente paa skal føres bort, for at de igen kunne føre deres Liv som sædvanlig eller maaske endog paa en muntrere Maade. Dersom min Lord véd noget, vil han være taknemlig over, at jeg vaager hos ham i Nat i dette højtidelige Værelse. Han var altid taknemlig og rørt ved den mindste Ømhed fra min Side.«

Værelset var, som hun sagde, højtideligt, og det i saa høj Grad, at det næsten fremkaldte en ærefrygtsfuld Rædsel. Det var et stort, koldt Værelse, klædt i Sort og behængt med Vaabenskjolde og Vaaben; et taust Mørke fyldte det og fik det til at ligne en Grav. Høje Voksllys brændte dunkelt derinde og forøgede med deres svage Lys dets højtidelige Skygger; og i sin kostbare Kiste laa den døde Jarl i sit Ligklæde, med Hænderne, gule som Voks, foldede over Brystet.

Anna turde ikke være gaaet alene ind i dette Værelse, og hun blev saa overvældet ved Synet af de sammentrykte Næseboer og indsunkne Øjne, at hun blev iskold af Rædsel. Men Clorinda syntes hverken at gyse eller føle Skræk. Hun gik hen og stod ved Siden af den store *lit de parade*, hvorpaa Kisten stod, og medens hun stod der, saa hun

ned paa Liget med et alvorligt Udtryk af beskyttende Medynk i sit Ansigt. Saa bøjede hun sig ned og trykkede et langt Kys paa sin døde Mands Pande.

»Jeg vil sidde hos dig i Nat,« sagde hun. »Det, som ligger her, vil være alene i Morgen. Jeg vil ikke forlade dig den sidste Nat. Havde jeg været i dit Sted, vilde Du ikke have forladt mig.«

Hun satte sig ned ved Siden af ham og lagde sin stærke, varme Haand paa hans kolde Vokshænder, idet hun lukkede sin Haand over dem, som for at give dem Varme. Anna knælte og bad — bad om, at alt maatte blive tilgivet, at alle Synder maatte udslettes, at hans venlige, stakkels Sjæl maatte finde Fred og Kærlighed i Himlens Rige og ikke dér maatte faa at vide det, som kunde gøre Mindet om hans sidste Aar, fuldt af Fryd og Glæde, bittert. Hun var saa enfoldig, at hun glemte, at ingen Kundskab om Fortiden kunde forbitte den Sjæl, der saa tilbage paa den fra Paradis.

Gennem alle Nattens lange Timer sad hendes Søster og holdt den døde Mands Haand i sin; Anna saa mere end én Gang, at hun glattede hans graa Haar, saa blidt som en Moder vilde have strøget et sygt, sovende Barns; atter kyssede hun hans Pande og talte ømt og blidt til ham, som om hun vilde fortælle ham, at han behøvede ikke at frygte, thi hun var hos ham; kun en eneste Gang knælte hun ned, og Anna undrede sig over, om hun bad, og i saa Fald paa hvilken Maade, da hun jo vidste, at Bøn ikke var hendes Sædvane.

Det var netop lige før Daggry, at hun knælte, og da hun rejste sig og stod ved Siden af ham,

saa hun igen ned og trak en lille Pakke frem fra sin Kjole.

»Anna,« sagde hun, idet hun løste Baandet, der bandt Pakken, »kort efter, at jeg var bleven hans Hustru, fandt jeg ham en Dag ved hans Pult betragtede disse Ting, som han havde i sin Haand. Først troede han, at jeg vilde blive krænkede ved at se ham gøre det; men jeg fortalte ham, at jeg var blidere, end han troede — skønt ikke saa blid, som den stakkels, uskyldige Kvinde, der døde, da hun fødte ham et Barn. Det var paa hendes Billede, at han saa, og paa en lille Ring og paa to smaa Haarløkker — en brun Krølle fra hendes Haar, og en — saadan en tynd, lille Vidsk af Dun — fra Barnets Hoved. Jeg sagde til ham, at han skulde altid bevare dem og ofte se paa dem og huske paa, hvor uskyldig hun havde været, og at hun var død for ham. Der faldt Taarer paa min Haand, da han kyssede den og takkede mig. Han gemte den lille Pakke i sin Pult, og jeg har nu bragt den med til ham.«

Billedet forestillede en ung Pige med et sødt Ansigt og store, yndige Barneøjne, og Kinder, der rødmede som Morgenrøden. Clorinda saa næsten ømt paa Billedet.

»Der tages ikke til Ægte og gives ikke til Ægte, staar der skrevet,« sagde hun; »men dersom det skete, saa vilde det være dig, der vilde være hans Hustru — ikke jeg. Jeg var noget ubetydeligere, skønt jeg bar hans Navn, og han hædrede mig. Naar Du og hans Barn hilse paa ham, vil han glemme mig, og alt vil blive godt.«

Hun holdt Miniaturmaleriet og det bløde Haar et Øjeblik til hans kolde Læber, og Anna saa med

Undren, at Clorindas egne Læber skælvede. Hun satte Ringen paa hans lille Finger og skjulte Billedet og Lokkerne under hans foldede Hænder.

»Han var en god Mand,« sagde hun; »han var den første gode Mand, jeg nogensinde har kendt.« Og hun rakte Anna sin Haand og drog hende med sig ud af Værelset, og to krystalklare Taarer faldt ned paa Brystet af hendes sorte Kjole.

Da Begravelseshøjtidelighederne vare forbi, kom Jarlens nærmeste Slægtning og Arving for at tage Godset, der var tilfaldet ham, i Besiddelse, og Enken tog hjem til sin Faders Hus for at leve dér foreløbigt. Huset i London var blevet efterladt hende af den afdøde Jarl, men hun havde ikke Lyst til at vende tilbage til det, før hendes Sørgetid var forbi, og hun havde aflagt sin Enkedragt. Den Indtægt, som Jarlen havde været i Stand til at efterlade hende, havde gjort hende til en rig Kone, og naar hun igen bestemte sig til at vise sig for Verden, kunde hun gøre det paa en Maade, der var hende værdig.

I den Tid, hun opholdt sig hos sin Fader, gjorde hun meget for at gøre sin Faders Hus til en passende Bolig for sig og lod Møbler og Haandværkere komme ned fra London for at gøre hendes egne og Annas Værelser i Stand. Men hun vilde ikke bebo de Værelser, hun tidligere havde boet i. Af en eller anden Grund syntes hun at have faaet en Slags Uvillie eller Had til dem. Den første Dag hun sammen med Anna traadte ind i dem, standsede hun paa Dørtærsklen.

»Jeg vil ikke blive her,« sagde hun. »Jeg har aldrig holdt af disse Værelser — og nu hader jeg

dem. Det forekommer mig, at det var en anden Kvinde, der levede i dem. Det er saa længe siden, at det er blevet spøgelsesagtigt. Gør de gamle, røde Værelser i Stand til mig,« sagde hun til sin Kammerpige; »jeg vil bo i dem. De har længe staaet tillukkede og ere ormstukne og maaske mugne; men en god Ild vil opvarme dem. Og jeg vil faa Møbler fra London for at gøre dem passende til Beboelse.«

Den næste Dag saa det et Øjeblik ud, som om hun endog vilde have flyttet bort igen fra de røde Værelser.

»Jeg vidste ikke,« sagde hun, idet hun pludselig vendte sig om fra et Sidevindue, »at man herfra kunde se den gamle Rosenhaven. Jeg vilde ikke have valgt disse Værelser, havde jeg anet det. Det er et altfor trist Vildnis at se paa med dens Fletværk af Tornebuske og den itubrudte Solskive.«

»Du kan ikke se Solskiven herfra,« sagde Anna, idet hun hurtigt og med en underlig Bleggen ilede hen til hende. »Man kan sikkert ikke se ind i Haven fra nogetsomhelst Vindue.«

»Nej,« sagde Clorinda; »den er ikke nær nok, og Hækkene ere altfor høje; men man véd, at den er der, og det er saa kedeligt.«

»Lad os trække Gardinerne for og ikke se ud og glemme den,« sagde stakkels Anna. Og hun trak med skælvende Hænder Gardinerne tæt sammen; og i al den Tid, de boede i Værelset, vedblev Gardinerne at være trukne for.

Grevinden bar Sørgedragt i mere end et Aar, og hun var et vidunderligt, dejligt Skue i sin lange, sorte Enkedragt. Hun levede i sin Faders Hus og saa ingen Fremmede, men sad hjemme, eller spad-

serede eller kørte ud med sin Søster Anna og besøgte de Fattige. Der blev talt mere om hendes Optrædens fuldkomne Værdighed, end der vilde være bleven talt om lidt Flygtighed, da de, der vare vante til at snakke, havde ventet, at hun, efter at have gjort et saa godt Parti og saa hurtig var bleven af med sin Mand, igen vilde have begyndt at vise sin underlige, vilde Opførsel og tilfredsstillende sine fantastiske Luner. Det var en uventet Ting, at hun bar sin Sørgedragt med saa stor Værdighed og trak sig aldeles tilbage fra Verden, som om hun havde været en Dame af kongeligt Blod, der begræd sin fyrstelige Gemal; dette gav meget Stof til Omtale.

Efter 18 Maaneders Forløb sendte hun en Dag Bud til Anna, og da hun kom ind til hende, fandt hun hende staaende i sit Værelse omgivet af sorte Kjoler og Draperier, der vare dyngede op paa Sengen, Stolene, Bordene og paa Gulvet, saa at hele Værelset fik et sort Skær deraf; men Clorinda stod i Midten i en snehvid Kjole med langt Slæb, og paa sit Bryst bar hun en rød Rose, der var bunden med en rød Baandsløjfe med flagrende Ender. Kammerpigen laa paa Knæ foran en Kuffert, hvori hun lagde Sørgetøjet, efterhaanden som hun lagde det sammen.

Anna standsede indenfor Døren, blændet af den høje, straalende Skikkelse og den røde Farve, som om det var et Sollys. I samme Nu vidste hun, at alt var forandret, og at den triste Verden, hvori de havde levet i halvandet Aar, var ikke mere. Medens hendes Søster havde baaret Sørgedragt, havde hun næsten set bleg ud, men nu stod hun

i Sollyset med røde Kinder og Læber, og hendes store Øjne straaledede som Stjerner.

»Kom ind, Søster Anna,« sagde hun, »nu lægger jeg mine Sørgedragter tilside, og min Kammerpige pakker dem ned for mig. Skulde Du kende nogle stakkels Kvinder, der nylig ere blevne Enker, og som maaske kunde have Brug for dem? Det vilde være Skade, om saa mange smukke Stoffer skulde ligge i Skuffer, naar der maaske er fattige Mennesker, for hvem de kunne være en Guds Gave.«

Før Dagen var forbi, var der ikke noget sort Tøj mere at se; det, der ikke blev sendt ud til Fordeling paa Egnen, var pakket hen i Kufferter og stillet paa Pulterkamrene.

»Du vil ikke mere bære Sort, Søster!« sagde Anna engang. »Du vil bære livlige Farver — som om det aldrig var sket?«

»Det er, som om det aldrig havde været,« svarede Clorinda. »Thi i denne Stund er Jarlen lykkelig med hende, og han er saa lykkelig, saa han har glemt mig. Jeg havde den Idé, at han — i Begyndelsen maaske — naar han havde set herved paa Jorden, vilde have set, hvor trofast jeg ærede hans Minde. Men nu er jeg vis paa —« hun standsede halvt leende. »Det var blot en Idé,« sagde hun. »Maaske han aldeles ikke ved noget-somhelst siden det Øjeblik, da han faldt død om ved mine Fødder — og selv i det Tilfælde har han havt en lykkelig Skæbne, kære, stakkels Jarl. Ja, jeg vil nu bære livlige Farver,« og hun strakte Armene op, som om hun afkastede nogle Lænker, og strakte sine dejlige Lemmer med et befriende Udtryk — »livlige Farver — og Roser og kostbare

Juveler — og alt — alt, hvad der kan gøre mig smuk!»

Næste Dag kom der en Kasse fra London tæt pakket med prægtige Klædninger; da hun atter kørte ud i sin Vogn, var hendes Tjeneres mørke Sørgelivrées aflagte, og hun selv iklædt rige Farver, mellem hvilke hun straaede som en nyudsprungne Blomst.

Hendes Hus i Byen blev igen aabnet og istandsat til hendes Komme. Hun rejste tilbage dertil i stateligt Optog. Anna fulgte hende i Rejsekaretet. Naar hun kørte ad Landevejen med sin Vogn og sit Følge, eller naar hun overnattede i Byernes bedste Hoteller, syntes Alle at kende hendes Navn og Stand.

»Det er Jarlen af Dunstanwoldes unge Enke,« sagde Folk til hverandre — »hun, der er den berømte, store Skønhed og besidder et saadant Vid og en Aandskraft, som ingen anden ung Dame. Man siger, at hun giftede sig med ham for hans Rang; men siden blev det bekendt, at hun gjorde ham til en lykkelig Mand, skønt hun ikke skænkede ham nogen Arving. Hun bar Sørgedragt for ham langt ud over den sædvanlige Tid, og vender først nu tilbage fra sin Tilbagetrukkenhed.«

Anna følte det, som om hun fulgte med paa en kongelig Dames Rejse, i den Grad stirrede Folk paa dem og nikkede til hverandre og undrede sig og beundrede.

»Du bryder dig ikke om, at Alles Øjne hvile paa dig,« sagde hun til Clorinda; »Du er vant til, at Folk ser paa dig.«

»Hele mit Liv har Folk set paa mig,« sagde Grevinden, »jeg lægger knap Mærke til det.«

Da de kom hjem, bleve de modtagne med passende Velkomsthilsener og Ærbødighed. Husets Døre vare vidt aabne, og i Hallen stod Tjenestefolkene i Række, Husholdersken i Spidsen med sine Nøgler ved Beltet; bag sin Turban smilte den lille, sorte Negerpage af Glæde ved at se den Herskerinde igen, som han efter sin Races Skik tilbad som en Slags Guddom. Det var hans Bestilling at passe Skødehundene, og han stod og holdt en klog Moppe og en smuk Hønsehund i deres smaa Sølvkæder. Grevinden standsede et Øjeblik for at klappe dem og sige ham et Par rosende Ord om deres Udseende; og da han blev saaledes begunstiget, talte han ogsaa, medens han rullede med Øjnene af Glæde over at have noget at meddele.

»Igaar, Deres Naade, da jeg tog dem ud,« sagde han, »lagde en Herre Mærke til dem, da han vidste, hvem de tilhørte. Han spurgte mig om, naar min Herskerinde kom tilbage til Byen, og jeg svarede ham, at det vilde blive i Dag. Det var den blonde Herre.«

»Det var Sir John Oxon, Deres Naade,« sagde den Tjener, der stod nærmest.

Grevinden rettede sig op og holdt op med at kæle for Hønsehunden. Lille Nero blev forskrækket, da han var bange for, at hun var bleven vred, siden hun stod saa høj og taus; men hun sagde intet og gik videre.

Paa det øverste af Trappen vendte hun sig leende om mod Anna.

»Igen din Yndling, Anna,« sagde hun. »Han har nok isinde at gøre Jagt paa mig, nu vi ere alene. Det er for din Skyld, han nu kommer!«

Trettende Kapitel.

Hvori der begynder en dødelig Krig.

Byen og den fashionable Verden modtog hende ved hendes Tilbagekomst med aabne Arme. De som saa til, da hun bøjede Knæ og kyssede Dronningens Haand ved den næste Hofkur, hviskede om, at Jarlens Død havde ikke fordunklet hendes Skønhed, der endogsaa var mere straalende nu, end da hun ved sit Bryllup var blevet forestillet ved Hoffet, og at ingen Mand eller Kvinde kunde tænke sig noget saa sørgeligt som Enkestand i Forbindelse med hende og, i Sandhed, kun kunde tænke paa hendes glimrende Skønhed. Det var, som hun fra denne Tid af var traadt ind i et nyt Liv.

Da hun var rig, af høj Rang, og ikke længere en ugift Kvinde, havde hendes Stilling en værdig Frihed, som enhver maatte misunde hende. Som Dunstanwoldes Hustru havde hun været paa Mode, og tilbedt af alle, som vovede at tilbede hende; men som hans Enke blev hun omringet og belejret. En Formue, Aandskraft og Skønhed; alle disse Ting forenede hun i sig, og enhver Mand eller Kvinde vilde ønske at knytte sig til hende; og havde hendes Optræden været mindre kongelig, og hendes Vid mindre skarpt, vilde hun være blevet omringet i den Grad af Smigrere og Spyttslikkere, at Livet vilde være blevet hende en Byrde.

Men dette vilde hun ikke finde sig i, og hun var skarpsindig nok til at opdage de Mænd, hvis Gæld drev dem til at tænke paa det nyttige ved hendes store Formue, og til at opdage de Kvinder,

som manøvrerede for at vinde Berømmelse og Held ved Hjælp af hendes Stilling og Magt.

»De vilde omringe mig som Ulve, dersom jeg var tosset nok til at tillade dem at gøre det,« sagde hun til Anna. »De krybe og logre som Hunde og smigre, til man faar Kvalme. Det er altid Tilfældet med Spyslikkere; de har ikke Forstand nok til at indse, at deres Smigeri er en Uforskammethed. Mændene med tomme Lommer ville ægte mig, og Kvinderne ønske at indføres i Selskabsverdenen, i det de klynge sig til mine Skørter. Men de skulle faa noget at lære. Jeg vil ikke gyse tilbage for at give dem en skarp Lære.«

Dette gjorde hun uden Naade, og med Tiden befriede hun sig for Paahænget, saa at hendes Banketter og Assembleer vare de mest udmærkede paa hin Tid, og at de Mænd, som bejlede til hende, vare af en saadan Rang og Rigdom, at deres Frieri kun kunde være uinteresset.

Iblandt de første, som aflagde hende Visit, var hans Naade, Hertugen af Osmonde, som traf hende alene, kun i Nærværelse af Anna, hvem hun ofte havde hos sig.

Da Tjeneren meldte Hertugen, følte Anna, som sad i samme Sofa som Clorinda, at hun foer let sammen, og da hun saa paa hende, saa hun i hendes Ansigt noget, hun aldrig nogen Sinde før havde set, og heller ikke nogen Sinde havde drømt om at skulle faa at se. Over Grevindens Ansigt udbredte der sig en underlig Rødme, der syntes at give hendes dejlige Øjne en forunderlig Dybde. Hun rejste sig op, som en Dronning kunde have rejst sig for at hilse paa en Konge, men der havde aldrig før været en saadan smeltende Ømhed i

hendes Blik. Det var et ejendommeligt Udtryk, ligesom hos en ung Kvinde; og i Sandhed, hun var kun en ung Kvinde af Aar men saa forskellig fra alle andre paa hendes Alder, og hun havde levet et saa ejendommeligt Liv, at Ingen nogen Sinde tænkte paa hende uden som en moden Kvinde, og vilde have anset det for Daarskab at tillægge hende de ømme Følelser eller den varme Blussen, som man kan tillæge de unge Piger.

Hans Naade var ligesaa høflig og kavalérmæssig i sin Optræden, som han altid havde været. Han blev ikke længe, og under sit Besøg talte han kun om saadanne Æmner, som en Slægting kunde tale om; men Anna lagde Mærke til et nyt Udtryk ogsaa hos ham, skønt hun næppe kunde have sagt, hvad det var. Hun syntes, at han saa lykkeligere ud, og som en Byrde var tagen fra ham.

Før han gik bort, bøjede han sig dybt og længe over Clorindas Haand, idet han trykkede sine Læber paa den med en Ømhed, som han ikke bestræbte sig for at skjule; og Grevinden trak ikke Haanden bort, men lod ham beholde den, medens en stærk Rødme bedækkede hendes Kinder. Anna skælvede selv, idet hun med en Slags Fortryllelse saa denne nye, underlige Yndefuldhed; hun kunde næppe tage sine Øjne fra hende, det syntes, som om Kvinden paa ny var født hos hende.

»Deres Naade vil igen komme til os,« sagde Grevinden med en blød Stemme og med sit straalende, besejrende Smil. »Vi ere to enlige Kvinder, og trænger til Deres venlige Beskyttelse.«

Hans Øjne dvælte dybt i hendes, da han svarede, og der var Rødme paa hans Kind, Mand og Kriger som han var.

»Dersom jeg skulde komme saa ofte, som jeg ønsker,« sagde han, »vilde jeg komme altfor ofte.«

»Nej, Deres Naade,« svarede hun. »Kom saa ofte, som vi ønske — og se, hvem der først bliver træt. Det vil ikke blive os.«

Han kyssede igen hendes Haand og denne Gang med Lidenskab, og da han forlod hende, var det med et straalende Udtryk paa det ædle Ansigt og med en Holdning, som en Konge, der lige er blevet kronet. For et Øjeblik stod hun dér, hvor han var gaaet fra hende, idet hun saa ud, som om hun lyttede til Lyden af hans Trin, og ikke vilde miste et eneste; saa gik hun til Vinduet og stod der imellem Blomsterne og saa ned paa Gaden, og Anna lagde Mærke til, at hun saa efter hans Vogn.

Det var tidligt paa Sommeren, og Solskinnet indhyllede hende fra Hoved til Fod; Vinduet og Balkonen var fuld af Blomster — gule Paaskelilier og hvide Narcisser, og alt duftede af Foraar. Anna følte hele Foraaret om sig, og hun erindrede dette Øjeblik, indtil hun blev en ældre Kvinde.

Clorindas Bryst hævede sig til et triumferende, henrykt Suk.

»Det er Foraaret, som kommer,« hviskede hun. »Aldrig før er det kommet til mig.«

I samme Minut, som hun sagde disse Ord, bragte Skæbnen (i Sandhed en underlig Skæbne) hende en anden Besøgende. Døren blev aabnet paa vid Gab, og idet en Tjener højt meldte hans Navn, traadte han ind. Det var Sir John Oxon.

*

*

*

De af den fashionable Verden, som vare vante til at føre Sladder, havde et frugtbart Æmne at diskutere ved deres Eftermiddagsthe, nemlig Lady Dunstanwoldes Enkestands Fremtid. Da alle Mændene vare forelskede i hende, og da Sørgetiden var forbi, var det ikke rimeligt, at hun længe vilde forblive ugift. Som Følge deraf, valgte de, som beskæftigede sig med hendes Sager, hver Dag en ny Mand til hende, og de vare mange. Den ene Uge, blev det fortalt, at hun havde smilt til en stor General; en anden Gang sagde man, at en stor Erobrer af Kvindehjerter var den heldige, idet man paastod, at da hun havde taget sin første Mand for Rang og Rigdom, og da hun var en lidenskabelig og fantasisk Skønhed, vilde hun denne Gang lade sig lede af sit Lune og gifte sig for Kærlighedens Skyld. Der blev ogsaa nævnt en stor Markis, og efter ham en ung Jarl, der var berømt for baade sin Skønhed og Rigdom, men skønt man vidste, at alle disse havde lagt sig selv og deres Rang for hendes Fødder, syntes dog ingen at dem at have opnaaet den Gunst, de bøn-faldt om.

Der var imidlertid to Mænd, som der blev talt mere om end om alle de øvrige, og hvis Bejlen vakte en mere livlig Interesse; det var en Interesse, som undertiden var livlig nok til at fremkalde Strid; thi de, som holdt paa den ene Mand, vilde ikke høre om den andens Held, da begges Fordringer vare af saa forskellig Natur. Disse to Mænd vare Hertugen af Osmonde og Sir John Oxon. De mere nøgterne og værdige vare visse paa, at Hans Naade kun behøvede at fri, og deres eneste Forundring var, at han endnu ikke havde gjort det.

»Men da han er en Mand af saa ædel Ka-

rakter, kunde det tænkes, at han vilde lade hende have sin Frihed endnu et Par Maaneder, fordi hun endnu er saa ung, og det vilde være i Samklang med hans Hæderlighed at ønske, at hun skulde se mange Mænd, medens hun endnu havde Frihed til at vælge, hvilket hun aldrig tidligere havde haft. Thi nu var hun ikke en fattig Skønhed, som hun havde været dengang, da hun ægtede Jarlen af Dunstanwolde.«

De mindre alvorlige, særlig de sentimentale Pebermøer og Matroner og den romantiske Ungdom, som havde hørt og moret sig over Rygtet om Miss Clorinda Wildairs vilde Fortid, var tilbøjelig til at lægge megen Vægt paa en vis Historie fra den Tid.

»Sir John Oxon var hendes første Kærlighed,« sagde de. »Han kom til hendes Faders Hus som en smuk ung Mand i sin fagreste Ungdom, og hun havde aldrig mødt en saadan Mand før, da hun kun havde kendt landlige Klodse og sin Faders Venner, Man havde sagt, at de elskede hinanden, men da de begge vare lidenskabelige og stolte, var der opstaaet en bitter Uenighed imellem dem.

Sir John rejste til Frankrig for at forsøge at glemme hende i et lystigt Liv; han var endog saa lydige mod sin Moder, at han bejlede til en anden Kvinde, og Miss Clorinda, der var den hovmodigste af alle Kvinder, hævnede sig ved at ægte Jarlen af Dunstanwolde.

»Men hun havde aldrig nedladt sig til at tilgive ham,« blev der sagt. »Hun er altfor hovmodig og altfor heftig til let at tilgive, at en Mand skulde forlade hende for en anden Kvindes Gunst. Selv da der blev hvisket om, at hun begunstigede

ham, behandlede hun ham med Ringeagt og spottede ham ofte bittert, som det var hendes Vane overfor alle Mænd. Hun havde aldrig været blid og havde altid haft et skærende Vid. Hun vil behandle ham haardt, før hun giver efter; men dersom han bejler taalmodigt nok til hende med al den Ynde, som han benytter over for andre Kvinder, vil Kærligheden tilsidst besejre hende, thi han var hendes første Kærlighed.«

Det var sandt nok, at hun ikke begunstigede ham meget; og dog syntes det, at hun tilstod ham flere Privilegier, end hun havde gjort, medens hendes Ægtefælle levede, thi han fulgte stadig efter hende og kom til hendes Hus, enten det nu var efter hendes Villie eller efter hans egen. Undertiden kom han der, naar Hertugen af Osmonde var hos hende — og det skete mere end een Gang — og saa forandrede Grevindens Ansigt sig paa en underlig Maade. Det var altid smukt rødmende, naar Osmonde var der; men saa blev det blegt og koldt; men i hendes Øjne brændte en underlig Ild, som én Mand vidste, var ligesom Ilden i en Tigerindes Øjne, der laa lænket men krøb sammen for at springe. Men det var ikke Hertugen, som saa dette, han saa kun hendes skiftende Farve, og da han havde hørt Historien om hendes unge Pige dage, vakttes en lille Gysen af Tvivl i hans ædle Hjerte. Det var ikke Tvivl om hende men om sig selv, og Frygt for, at hans store Lidenskab skulde gøre ham blind; thi han var ridderlig nok til at erindre, hvor ung hun var, og til at se Skæbnens Grusomhed, som havde givet hendes moderløse Barndom i Hænderne paa en raa Vellystning, der havde gjort hende til en Legeboldt for sine Luner. Og hvis

hun i den første Tid af sin Ungdom var kommen sammen med ungdommelig Manddom og Skønhed, hvad var det saa mere end Naturens Gang, at hun skulde have lært at elske; og da hun var bleven skilt fra sin unge Elsker ved deres gensidige ungdommelige Stolthed og hidsige Karakter, hvad var saa mere naturligt end, at hendes Hjerte, da hun nu var fri igen, og da han bejlede til hende med hele sin Sjæl, skulde vende tilbage til ham, selv om det skete i en Kamp mod hendes Stolthed? I Jarlens Levetid havde han ikke truffen sammen med Oxon, og i hine Dage, da han havde kæmpet saa meget med sin egen svulmende Kærlighed og stræbt efter at opføre sig ædelt, havde han holdt sig borte fra hende, idet han vidste, at hans Lidenskab var altfor kraftig, til at han altid kunde holde den i Tømme og ikke nu og da komme til at vise noget Tegn paa den; thi i enkelte Øjeblikke skælvede han ved den Tanke, at han i hendes Øjne havde set det, som vilde have besvaret det samme i ham selv, dersom hun havde været en fri Kvinde. Men da hun nu trods sin Kulde, som aldrig smeltede overfor John Oxon, dog blev bleg og tilbageholdende, naar han kom, saa kunde vel en Mand, der var saa beskeden som han, hvad hans egne Fortjenester angik, føle, at der maatte være en Grund for dette, og dette maaske en alvorlig Grund.

Skønt han ikke vilde opgive sin Bejlen, førend han var vis paa, at den var unyttig eller urigtig, vilde han ikke fremskynde den, som han ellers vilde have gjort; men han saa Grevinden, naar han kunde, og betragtede hendes Ansigt og Øjne med den ømmeste Lidenskab. En kort Saison gik,

før han vandt Prisen; men stakkels Anna syntes, at den varede i Aar.

Stakkels Kvinde, ligesom hun var bleven mager og huløjet i gamle Dage, blev hun det nu. Fortiden havde lært hende saameget, som andre ikke vidste; og medens hun tjente sin Søster, og vogtede paa hendes Ønsker, saa hun det, hvorom ingen andre drømte, og hun saa det uden at turde tale derom, eller lade sig mærke med, at hun vidste det.

Den Dag, da Lady Dunstanwolde havde vendt sig om fra Paaskelillierne i sit Vindue, og da hun saa imod den aabne Dør i Salonen, og saa John Oxon gaa der igennem, havde Miss Anna set noget i hans og hendes Ansigt, noget, som havde slaaet hende med Rædsel. I John Oxons Øjne havde der været et vildt, bestemt Blik, og i Clorindas en Flamme, der havde været som en Krigserklæring, og efter den Dag havde hun atter og atter set dette Blik. Det var gradevis bleven Grevindens Vane at tage Anna med til Selskaber, hvilket hun ikke havde gjort før sin Enkestand. Anna vidste, hvorfra denne Sædvane opstod. Der var Tider, da hun ved Hjælp af Annas Nærværelse kunde undgaa dem, hun ønskede at undgaa, og Anna lagde med Gysen Mærke til, at den, hun altid helst vilde undgaa, var Sir John Oxon; og dette var ikke saa let gjort. Den unge Mands lette og muntre Optræden havde forandret sig. De faa Aar, som vare gaaede, siden han bejlede til den unge Skønhed i Herredragt, havde bragt ham Erfaringer, som havde været ham bittre nok. Han havde bortødt sin Formue, og det var ikke lykkedes ham at genoprette den ved et Ægteskab; hans Udsvævelser havde taget paa ham, og han havde mistet

sin Aandslivlighed og sit gode Humør; hans spottende Vid var bleven Bitterheden selv; hans Galanterier havde ikke længere Ungdommens Munterhed. Og den Kvinde, som han havde elsket med en ungdommelig Lidenskab i en Time, og som han havde vovet at kastet bort i dreungeagtig Uforskamethed, havde rejst sig triumferende som Fuglen Fønix og svang sig nu højt op imod selve Solen. »Han var altid slet,« havde Clorinda sagt. »Saaledes som han var først, saaledes er han nu,« og disse Ord vare Sandhed. Dersom hun havde været hjælpeløs og hjerteknust og var bleven hentæret af Sorg over ham, vilde han have behandlet hende som et Offer og haanet hendes Ydmyghed og Sorg; nu da hun var prægtig, mægtig, rig i sin fuldeste Skønhed og foragtede ham, fyldte hun ham med en afsindig, lidenskabelig Kærlighed, som var mærkelig blandet med Had og Grusomhed. At se hende omgivet af sine Tilbedere, gjort Stads af ved selve Hoffet, drage alles Øjne hen mod sig, hvor hun gik, faa alles Hjerter lagt for sine Fødder, det var en Pine for ham. I saadanne Tilfælde, som hans og hendes, var det Kvinden, som skulde bede om Kærlighedens Tilbagevenden og vogte paa hans bortvendte Ansigt, idet hun ventede paa det Øjeblik, da han vilde vende sig mod hende, for at hun kunde fange hans kolde, ligegyldige Øje og bønfalde klagende med sine egne. Dette havde han set; dette havde Mænd ligesom han, men ældre, lært ham med lastefuld Kunst; men her var en Kvinde, som havde foragtet ham i den Time, som skulde have været Øjeblikket for hans største Magt; en Kvinde, som havde spottet ham og pidsket ham i Ansigtet med den dybe Foragt, som et Væsen

kunde tillade sig, som aldrig blot for et Øjeblik havde bøjet sin Nakke under det Aag, som Kvinder maa bære. Hun havde foragteligt lét af det — og af ham — og af alle Ting — og hun var saa gaaet sin Vej, kronet med sine mørkerøde Roser, frem til Rigdom, Rang, Magt og Smiger; medens han — Manden, hvis Ret det var at være Overtræderen — havde haft daarlig Lykke, og Skridt efter Skridt var ved at miste alt, hvad hun havde vundet. Paa sin Maade elskede han hende afsindigt, som han havde elsket hende før, og som han havde villet elske enhver Kvinde, som i sig legemliggjorde Triumf og Skønhed. Brændende af Længsel efter begge og med skinsygt Raseri imod alle, svor han, at han vilde ikke lade sig gøre til Skamme, holde for Nar, kaste til Side og lade sig trampe paa.

Naar hun i Theatret saa ud fra sin Loge, saa hun ham læne sig imod en eller anden Søjle eller stationeret et eller andet iøjnefaldende Sted, medens han fæstede sine dristige, blaa Øjne brændende paa hende. I fashionable Assembler banede han sig Vej til hende og stod hos hende, idet han hviskede hende i Øret. I Kirken satte han sig i en eller anden Kirkestol tæt ved hende, for at hun og hele Verden kunde se ham. Naar hun steg ud af sin Vogn for at spadsere i Parken, gik han hen til hende eller gik bag efter hende. Ved saadanne Lejligheder skinnede der én fast Glans i Grevindens Øjne; men disse Øjne straaledede altid, og der var ingen, som nogensinde var kommen hende nær nok, til rigtig at faa lært hende at kende, saa der var ingen, der læste Betydningen deraf. Kun Anna vidste Besked dermed, og hun saa til med hemme-

lig Rædsel og Skræk. Verden sagde blot, at han var afsindig af Kærlighed og fortvivlet over at se sine Rivalers Magt, og at han ikke kunde leve uden at se hende.

Verden hørte ikke de Ord, som undertiden blev vekslet imellem dem, naar han stod tæt ved hende i en eller anden Skare og hviskede, som man tænkte, Ord fulde af brændende Bønner og Elskov i hendes Øre. Man sagde, at det var hende lig at lytte med uforandret Ansigt, og naar hun værdigede ham et Ord, da at svare uden at vende sig imod ham. Men det havde mere end en Gang været Annas Ulykke at være nær nok til at høre disse Ord og Svar, og naar hun hørte dem, havde hun gyst.

En Nat paa et stort Bal, da Hertugen af Osmonde lige havde forladt Baldronningens Side, hørte Clorinda den Stemme, som hun hadede, tale tæt ved sig.

»De tror, De kan foragte mig til det sidste,« sagde Stemmen. »Er Deres Naade sikker derpaa?«

Hun hverken vendte sig om eller svarede, men lo.

»De troer, at en Mand vil ligge under Deres Fødder og lade sig træde paa uden at tale; De spiller et for højt og farligt Spil.«

Hun viftede sig med sin malede Vifte og stirrede stift hen i Menneskemængden, idet hun bøjede sit Hoved til en naadig Hilsen og smilte til nogle Forbigaaende.

»Dersom jeg kunde fortælle Historien om Rosenhaven og om, hvad Solskiven saa, og hvad Maanen skinnede paa —« sagde han.

Han hørte hende trække Vejret dybt mellem

Tænderne, han saa hendes hvide Bryst hæve sig, som om et vildt Dyr sprang derinde, og han lo atter.

»Hans Naade, Hertugen, kommer tilbage,« sagde han, og da han saa lagde Mærke til, hvad han aldrig undlod at gøre, bitterlig imod sin egen Villie, sin Rivals Ynde og Majestæt, han, som var en af Englands største og ædleste Mænd, og da han vidste, at hun ogsaa lagde Mærke dertil, overvældede hans Raseri ham.

»Undertiden,« sagde han, »tænker jeg, at jeg vil dræbe dig!«

»Vil De naa Deres Maal derved,« svarede hun i en sagte og uforsonlig Stemme.

»Jeg vil forhindre hans,« sagde han — »og dit!«

»Gør det saa,« hviskede hun skarpt tilbage, »en Dag, naar De tror, jeg frygter Dem.«

»Det vilde være altfor let,« svarede han, »De frygter altfor lidt.«

Hun rejste sig og mødte Hans Naade, der havde nærmet sig. Hun vendte sig altid til hans store og ædle Hjerter med den nye Følelse af Afhængighed, som hendes hele Liv aldrig før havde bragt hende. Hans dybe Øjne, der fæstede sig paa hende, da hun rejste sig, udtrykte beskyttende Bekymring. Uvilkaarlig fremskyndte han sine Skridt.

»Vil Deres Naade bringe mig til min Vogn,« sagde hun. »Jeg føler mig ikke rask, maa jeg gaa?« sagde hun blidt som et bønfaldende Barn.

Bevæget herover saavel som over hendes Blegghed, gav han hende sin Arm og gik hurtigt bort med hende.

Anna sov ikke godt den Nat, da hun havde

saa meget at tænke paa, hvilket ofte var Tilfældet i den Tid. Da hun tilsidst lukkede sine Øjne, var Søvnens urolig og afbrudt af Drømme, og i Midnattens Mørke vaagnede hun med et Sæt. Maaske der havde været en Lyd, skønt alt var stille, da hun vaagnede; men i Stolen ved hendes Seng sad Clorinda i sin Natdragt med Hænderne knyttede i Skødet, og de sorte Øjne stirrende under en Pande, der var rynket i dybe Folder.

»Søster!« raabte Anna, idet hun foer op i Sengen, »Søster!«

Clorinda vendte langsomt Ansigtet imod hende, og Anna saa i hendes Ansigt et Udtryk, som om Rædsel dér kæmpede med en Sorg, der var altfor forfærdelig til at kunne bæres.

»Læg dig ned, Anna,« sagde hun. »Vær ikke bange — det er kun mig — hvem behøver at frygte.«

Anna lagde Ansigtet ned i Puderne og skjulte det med sine Hænder.

»Jeg troede aldrig den Tid skulde komme,« sagde Clorinda, »da jeg skulde søge Beskyttelse hos dig. Der er tilstødt mig noget — maaske jeg skal miste Forstanden — i Nat, alene i mit Værelse, ønskede jeg at sidde i en Kvindes Selskab; det ligner ikke mig, gør det vel?«

Anna nærmede sig Sengekanten og rørte ved Clorindas Haand, der var kold som Marmor.

»Bliv hos mig, Søster!« bad hun, »gaa ikke! Hvad kan jeg sige?«

»Intet,« var det faste Svar. »Der er intet at sige. Du har altid været en Kvinde — jeg var det aldrig — før nu.«

Hun rejste sig op fra Stolen og strakte Armene op i Luften, idet hun gik frem og tilbage.

»Jeg er en fortvivlet Skabning,« raabte hun, »hvorfor blev jeg født?«

Hun gik frem og tilbage i Værelset ligesom et vildt Dyr i sit Bur.

»Hvorfor blev jeg sat ind i Verden?« sagde hun, idet hun slog sig for Brystet. »Hvorfor blev jeg skabt saaledes — og ingen til at vogte over mig i alle disse Aar — blev skænket et Legeme som dette og kastet til Ulvene.«

Hun vendte sig om mod Anna med udstrakte Arme og stod bleg og underfuld skøn, medens Taarer løb ned ad hendes dejlige Kinder, og hun snappede hulkende efter Vejret som et Barn.

»Jeg blev kastet til Ulvene,« klagede hun sørgeligt, »og de jog mig, og de efterlod Mærker af deres store Tænder — som jeg aldrig kan blive fri for — og siden det var min Skæbne, forkyndt fra den første Time — hvorfor vedblev da ikke dette —« hun greb sig til Hjertet — »at være haardt, som det var først? Ikke en Kvindes — ikke en Kvindes, men en Hunulvs. Aa! Det var ikke retfærdigt, at det skulde være saaledes!«

Anna sprang ud af Sengen og klyngede sig bittert grædende til hende.

»Stakkels Sjæl! Stakkels, dyrebare Sjæl!« raabte hun.

Hendes Berøring og hendes Ord bragte Clorinda til sig selv. Hun foer sammen som efter en Drøm og rettede sin skønne Skikkelse i Vejret.

»Jeg er bleven afsindig. Hvad er det, jeg gør?« Hun udstødte en vild Latter.

»Jo,« sagde hun, »dette er at være en Kvinde

— at græde og løbe til andre Kvinder — at græde og tale. Ja! ved disse Tegn er jeg en Kvinde!« Hun stod med Hænderne knugede ind mod Brystet.

»I en lige Kamp,« sagde hun, »kunde jeg have slaaet tilbage Slag for Slag — og mit vilde være blevet det tungeste; men da jeg er bleven forvandlet til en Kvinde, ere mine Vaaben blevne tagne fra mig. Han, som slaar, sigter mod mit blottede Bryst, og det véd han og triumferer derover.«

Hun bed Tænderne sammen, og et Blik, lig en lænket og pint Tigerindes, glimtede i hendes Øjne.

»Men der er ingen, der skal slaa mig,« sagde hun gennem sine sammenbidte Tænder. »Nej, der er ingen! Staa op, Anna,« idet hun bøjede sig for at løfte hende. »Staa op! eller jeg maa ogsaa knæle — og jeg vil staa paa mine Fødder!«

Hun vendte sig, som om hun vilde gaa bort fra Værelset uden nærmere Forklaring, men Anna klyngede sig til hende. Hun var igen bange for hende, men hendes medynksfulde Kærlighed var stærkere end hendes Frygt.

»Lad mig gaa med dig, lad mig blot gaa og ligge i dit Værelse, for at jeg kan være i din Nærhed, hvis Du kalder.«

Clorinda lagde sin Haand paa Annas Skuldre og bøjede sig ned og kyssede hende, hvad hun i hele sit Liv kun havde gjort en eller to Gange.

»Stakkels Anna, jeg tror, Du vilde ligge ved min Dørtærskel og vaage hele Natten igennem, hvis jeg skulde trænge dertil; men jeg har givet altfor meget efter for Kvindegriller — jeg maa være alene. Mine Tanker drev mig til at komme

og sidde og se paa dit gode Ansigt — jeg havde ikke isinde at vække dig. Gaa tilbage til din Seng.«

Hun vilde adlydes og førte selv Anna til Sengen, fik hende til at lægge sig ned og trak selv Tæppet over hende. Saa stod hun oprejst med et underligt Smil og lagde sine Hænder let paa sin hvide Hals.

»Da jeg var en nyfødt lille Ting og havde en lille Hals og et svagt Aandedræt,« raabte hun, »vilde det have været en let Sag at gøre Ende paa mit Liv. Det er blevet mig fortalt, at da de fandt min Moder død, laa jeg under hende; dersom hun, da hun følte Døden komme, havde lagt Haanden over min Mund, vilde jeg ikke« — hun lo let — »have ligget vaagen i Nat.«

Fjortende Kapitel.

Indeholder Historien om, hvorledes Hesten „Djævel“ blev tæmmet, og beretter om Hans Naades, Hertugen af Osmondes, Tilbagekomst fra Frankrig.

Der var i denne underlige Natur Dybder, saa forunderlige, at de ikke kunde blive udforskede og dømt, som andres blive. Men een Ting kunde have smeltet eller kunde have faaet denne uovervindelige Aand til at bøje sig, og dette var Kærlighedens overvældende Lidenskab, ikke en let, øm Følelse, men en stor og mægtig Følelse, som kun kunde

fremkaldes i et Væsen lige saa stærkt og dybt som den selv, en, som var i alle Ting dens Lige.

»Jeg har været ensom, ensom i hele min Levetid,« havde Lady Dunstanwolde engang sagt til sin Søster, og hun havde talt sandt.

Selv i hendes Barndom havde hun følt, at hun stod afsondret fra Verden rundt om sig, Før hun havde været gammel nok til at ræsonnere, havde hun været sig bevidst, at hun var stærkere og havde større Magt og Udholdenhed, end noget Menneske om hende. Hun brugte i hine Dage sin Styrke til egensindigt Tyranni — og i Virkeligheden brugte hun den mange Gange, da hun var bleven ældre, paa samme Maade. Den Tid havde aldrig været, da noget Øje saa paa hende med Ligegyldighed, og da hun ikke herskede og straffede, som hun behagede. Som Barn havde hun knækket Modet hos Tjenestepigerne, Stalddrengene og Tjenerne; men paa Grund af hendes skarpe Vid og Tunge, og fordi hendes Vrede gjorde hende endnu smukkere, havde de taget hendes larmende Trusler med Godmodighed og elsket hende paa deres raa Maade. Hun havde tyranniseret sin Fader og hans Venner, der havde tilbedt hende og pralet af hende.

Men der havde aldrig været en eneste af dem, til hvem hun kunde have vendt sig, dersom hun havde havt blødere Følelser, og hvis hun havde følt Trangen til en Ven; der havde i Sandhed heller ikke været nogen, hvem hun ikke hemmeligt havde betragtet med Foragt.

En Gud eller Gudinde, der var tvungen ned paa Jorden og omgivet af lutter menneskelige Væsener, vilde sikkert have følt en Trøstesløshed, der ikke kan skildres med Ord; og et menneskeligt Væsen,

begavet med legemlige og sjælelige Evner, saa sjeldne, at de slet ikke stod i Forhold til andre Menneskers, maatte i Sandhed ogsaa føle sig ensom.

Hun havde ikke haft nogen Kammerat, fordi hun ikke havde fundet nogen, der var lig hende selv, og ingen, med hvem hun kunde have noget i Fællesskab. Anna havde hun beklaget, fordi hun var bleven slaet af det uretfærdige i hendes Lod i Sammenligning med hendes egen. John Oxon havde sat hendes Følelser i Bevægelse, fordi han bragte hende den første Kundskab om ungdommelig, fyrig Ungdom og blomstrende Styrke og Skønhed. Mod Dunstanwolde havde hun følt Taknemlighed og Tilbøjelighed; men foruden disse havde der ikke været nogen anden, som havde rørt hendes Hjerte selv nok saa lidt.

Den Aften, hun havde skænket Dunstanwolde sin Haand og var bleven præsenteret for hans Slægtning, Hertugen, og havde set ind i hans dybe, gulbrune Øjne, havde hun vidst, at han var den eneste Mand, for hvis Øjne hendes egne vilde sænke sig, og den eneste, som havde Magt til at herske over selve hendes Sjæl.

Hun tænkte ikke dette, saaledes som en romantisk Pige vilde have tænkt det; det blev hende aabenbaret ved et eneste stormende Slag af hendes Hjerte, og ved en Gysen som af Rædsel. Her var den Mand, som var af hendes egen Bygning, hvis Sjæls og Legemes Egenskaber vare ligesaa mægtige som hendes egne — her var den Mand, som, hvis hun havde mødt ham et eneste kort Aar tidligere, vilde have omdannet hele hendes Verden. I hendes Enkestands Dage, da hun i hans ædle Ansigt havde læst noget af det, som han havde forsøgt

at overvinde, og som ikke var synligt for nogen anden, havde hans værdige Selvbeherskelse fyldt hende med endnu mere lidenskabelig Æmhed.

»Havde han været en Skurk og en Kryster,« tænkte hun, »vilde han have gjort mit Liv til en bitter Kamp; men som han ærer mig, saaledes ærer jeg ham.«

Nu saa hun den samme Lidenskab i hans Øjne; men de holdtes ikke mere i Tømme; hans Blik søgte hendes og skjulte ikke noget af det, som brændte i hele hans Sjæl; og hun var fri — fri til at svare ham, naar han talte, og hun tænkte med Bitterhed i sit Hjerte — om han blot var kommen i rette Tid. Aa Gud! Hvorfor var han ikke bleven sendt i rette Tid?

Men tidlig eller sent, nu var han kommen, og hvad de havde at give hinanden, skulde ikke blive spottet eller gaa til Grunde. Den Nat, hun var gaaet til Annas Værelse, var hun gaaet op og ned i sit Værelse, sigende det atter og atter til sig selv, med hele sit Indre rejsende sig i Oprør. Hun havde virkelig været som en Tigerinde i sit Bur, hun havde knuget sine Hænder; hun havde knuget dem imod sit bankende Hjerte; hun var gaaet op og ned, idet hun i Tankerne kæmpede imod, hvad der syntes hende en forfærdelig Skæbne; hun havde kastet sig paa Knæ og grædt bittre, brændende Taarer.

»Han er saa ædel,« havde hun raabt. »Han er saa ædel — og jeg tilbeder hans ædle Sjæl — og jeg har været saa slet!«

Og i hendes Lidelser havde hendes kvindelige Nerver for et Øjeblik bedraget hende. Hidtil havde hun ikke kendt nogen af sit Køns Svagheder; men

Kvindens Sjæl i hende var nu bleven bevæget; hun var bleven knust og overvunden for et Øjeblik, og hun var gaaet til Annas Værelse, idet hun neppe vidste, hvilken Hjælp hun søgte; det havde været en kvindelig Handling, og hun forstod alt, hvad den betød, da Anna sank paa Knæ. Kvinder, som grædende tale sammen i deres Værelser ved Midnatstid, ende med at fortælle deres Hemmeligheder; saaledes gik det til, at Anna ikke saa det samme Ansigt igen, der havde vækket hende hin Nat. Det syntes, som om Grevinden ordnede alt saaledes, at hun aldrig blot for et Øjeblik kunde være alene. Den næste Dag havde hun travlt med at arrangere en glimrende Fest, den næste en pragtfuld Middag, den næste en Assemblée. Hun kørte i Parken i sin stateligste Vogn, hun spadserede paa dens Promenader, omgivet af en Skare Bejlere; hun smilede til dem og svarede dem med yndefuld og sarkastisk Vid; hun havde aldrig været mere fortryllende; hun blev set ved alle store Fester i den fashionable Verden. Da hun blev indbudt til Hoffet, som laa paa Hampton Court, oplivede hendes glimrende Skønhed og Aandrigthed den kongelige Familie i den Grad, at det blev sagt, at Dronningen selv nødvendig vilde skille sig af med hende, og at alle Hofdamerne og Hofkavallererne led af Kedsomhed, naar hun trak sig tilbage. Hun købte i disse Dage den vildeste, men dejligste Hest, hun nogensinde havde redet paa, men en, der øjensynlig var saa ustyrlig og saa vild, at hendes Rideknægte vare bange for at nærme sig den, og der kunde ikke lægges Sadel og Bidsel paa den, uden naar hun selv stod ved den. Selv Hestehandleren, skønt han var en Skurk, solgte den ikke til hende

uden lidt Samvittighedsnag, idet han tilstod hende, at den havde dræbt to Rideknægte og var bleven dømt af sin første Ejer til at blive skudt, og kun endnu levede, fordi dens store Skønhed havde faaet ham til at tøve nogle Dage med at skyde den. Det var ved et Tilfælde, at Lady Dunstanwolde i de Dage hørte Tale om den og gik hen for at se den og straks købte den.

»Det er netop den Hest, jeg ønsker,« sagde hun med et Glimt i Øjet. »Det vil more mig at lære den, at der er en, der er stærkere end den.«

Hun havde megen Brug for Ridepiskan med Blyklumpen, og da hun syntes, at hendes ikke var tung nok, fik hun en, der var tungere. Da hun red paa den i Hydepark, blev hendes Kamp med den et Samtaleemne for Hovedstaden, og der fandtes dem, som bestak hendes Tjenere, til i Forvejen at underrette dem om, naar Grevinden red ud paa »Djævel«, for at de i rette Tid kunde være i Parken for at se hende. Lapse og Sportsmænd holdt Væddemaal om, hvorvidt Grevinden vilde dræbe Hesten, eller den dræbe hende, og de fulgte hendes Tilridning af Dyret med en vild Ophidselse og Fryd.

»Navnet »Djævel« passer godt til Dyret,« sagde mere end en af Tilskuerne, »thi den er mere en Dæmon end en Hest. Naar den springer, sparker og viser Tænder, er der et Blik i dens Øjne, der flammer ligesom i hendes egne, og det er, som om en mandlig og kvindelig Dæmon kæmper sammen, thi sikkerlig har der aldrig levet en saadan Kvinde før. Gud ved, at hun aldrig vil lade den overvinde sig; og det synes, at paa sin Hestemaner sværger den paa, at hun ikke skal overvinde den.«

Da Hesten først blev købt og bragt hjem, blev Anna ligbleg ved Synet af den, og i sit inderste Hjerte sørgede hun bittert over, at Hans Naade, Hertugen af Osmonde, tilfældigvis var bleven kaldt bort fra Hovedstaden i vigtige, politiske Anliggender. Thi hun vidste meget godt, at havde han været tilstede, vilde han have givet hende en diskret og øm Advarsel, hvortil Grevinden vilde have lyttet, skønt hun vilde have behandlet enhver anden Mands eller Kvindes Advarsel med Foragt. Da Anna selv vovede at tale, saa Clorinda kun alvorlig ud.

»Jeg har i hele mit Liv kun redet vilde Heste og det blot for den Glæde at kunne kue dem,« sagde hun. »Jeg bryder mig ikke om en Hest, der er et Klokkefaar; og dersom denne Hest skulde brække min Hals, behøver jeg ikke mere at kæmpe, hverken med Mænd eller Heste, og jeg skal dø paa Højdepunktet af mit Liv og af min Magt; og de, som senere tænke paa mig, ville kun huske, at de elskede mig — at de elskede mig.«

Men Hesten dræbte ikke hende, ejheller dræbte hun den. Dag efter Dag stod hun hos den, naar den blev taget ud af Stalden, og mangen Gang maatte hun selv lægge Sadel og Bidsel paa den, fordi ingen Rideknægt turde nærme sig den. Og saa red hun ud i Hydepark for at tvinge den til at adlyde sig. Hendes vidunderlige Villiestyrke, hendes faste Haandtag, og den grusomme, ubarmhjertige Straf, hun tildelte den, tæmmede efterhaanden det djævelske Dyrs Mod. Hun red hjem fra Turen gennem to Rækker af Folk, som havde overværet Skuet, og nogle af dem fulgte efter hende lige til Parkens Port, næsten forfærdede, naar de saa paa hende, der sad rank og pragtfuld

paa det forbittrede, angstfulde Dyr, hvis skinnende Hud var bedækket med Sved, og fra hvis Mund der dryppede blodpletet Skum, og hvis store, vidunderlige Øje var saa ligt hendes eget, kun med den Forskel, at hendes straaledede af Triumf, medens dens brændte af den besejredes angstfulde Protest. Da kunde der undertiden være nogen Frygt, men altid Beundring i de Bikke, der fulgte Grevinden. Hendes Farve var saa rig, Krumningen af hendes røde Mund saa kongelig, Holdningen af hendes Hoved med det fløjelssorte Haars Fletninger saa højbaaren.

»Det er godt for mig, at jeg gør dette,« sagde hun en Dag leende til Anna. »Jeg begyndte nu at blive altfor blød, og jeg trænger til alle mine Kræfter. At kæmpe mod Dæmonen i denne Hest, opvækker hos mig alt det, som jeg har holdt i Tømme, siden jeg blev Jarlens Hustru. At dette Dyr har sat sin Villie imod alle andres og har modstaaet mig med saadan Styrke og Djævelskhed, opvækker hos mig Lidenskaben fra de Dage, da jeg bandte og raste og slog løs paa dem, som gjorde mig vred. Det er Raseri, som griber mig, og jeg kunde bande og skrige højt, idet jeg pidsker den, dersom det var passende. Da det ikke er det, bider jeg mine Tænder haardt sammen og skriger og bander indvendig, og ingen kan høre det.«

Iblandt dem, der gjorde det til en Vane ikke at gaa Glip af en eneste af de Dage, hun red ud paa »Djævel«, men staa i Nærheden og see hende, var Sir John Oxon. Han vilde staa saa nær ved, han kunde, og betragtede Kampen med en hemmelig Ild i sine Øjne, og med et Udtryk, som om Udfaldet af Kampen havde en dødelig Betydning

for ham. Han bed sine Læber sammen, til Blodet sprang frem; han Ansigt blev vekselvis mørkerødt og ligblegt; han bevægede sig uroligt og udbrød i undertrykte Eder. En Dag saa en Mand, der stod tæt ved ham, at han pludselig lagde Haanden paa sit Kaardehæfte, og da han havde gjort dette, holdt Haanden der, skønt han tydeligt nok straks erindrede, hvor han var.

Hvad Lady Dunstanwolde angik, hvis Vane det havde været, at undgaa denne Mand paa enhver behændig Maade, hun kunde, saa gjorde hun sig ved denne Lejlighed ingen Umage for at undgaa ham og hans Blik. Sir John vidste i Sandhed, skønt ingen anden gjorde det, at naar hun kæmpede med Hesten, gjorde hun det med en vild Glæde over, at han saa hende. Det var, som om Kampen stod mellem ham og hende, og da han i sit inderste Hjerte vidste dette, saa var der Tider, da Manden vilde have hoveret ved at se Dyret rejse sig op, slynge hende til Jorden, idet den knuste hende, og sætte sine Hove paa hendes dejlige, opadvendte Ansigt. Hendes Foragt og vilde Trods mod ham, hendes Skønhed og vidunderlige Ynde, der syntes at vokse med hver Time, der gik, havde drevet hans Kærlighed til Afsind.

Trods sin Ungdom, var han en Skurk; han havde altid været det; endog i hans første Ungdom, havde der været ældre Mænd og forhærdede Mænd, som havde undret sig over den egenkærlige Ubarmhøjertighed og Ondskab i et Hjerte, som kun tilhørte en Dreng. De havde sagt til hverandre, at de havde aldrig kendt en Mand paa hans Alder, der kunde være en saa munter Nidding, som med en saadan Samvittigløshed kunde lægge Planer;

som brugte alle de Gaver, der vare ham skændede af Naturen, udelukkende til egenkærlige Formaal; der vilde tage saa meget og give saa lidt. I Sandhed, eftersom Tiden gik, vare Mænd, som havde været hans Kammerater og selv kun havde lidt Samvittighed at prale af, begyndt at trække sig tilbage fra ham og mindre hyppigt søge hans Selskab. Han sagde til sig selv, at dette var fordi han havde ødt sin Formue og var et mindre godt Selskab, da han blev forfulgt af Kreditorer og plaget af Gæld; men skønt der var noget i dette, var det maaske ikke den hele Sandhed.

»Ved Himlen!« sagde en af disse, »der er Ting, som endog en Helvedeshund af en Fyr, som jeg, ikke kan gøre; men han gør dem, og han synes ikke at vide, at de taler til hans Skam.« Der havde været en Tid, da han maaske kunde have levet uden denne Kvindes Kærlighed; han havde i Virkeligheden forladt den af sin egen frie onde Villie; men i disse Dage, da han havde bortødslet sin Formue, og hun repræsenterede alt, hvad han nu mest trængte til, gjorde hendes Skønhed ham afsindig. Medens han fulgte efter hende fra Sted til Sted, voksede hans Lidenskab Dag for Dag, og tiltog saa meget mere i Styrke og Vildhed, som den var saa blandet med Had. Om Natten kastede han sig frem og tilbage paa Sengen og forbandede hende; han erindrede Fortiden, og Erindringen gjorde ham afsindig. Han vidste, af hvilket alvorligt Stof hun var skabt, og han vidste, at selv om hendes Kærlighed var død, vilde hun have holdt fast paa sin Overenskomst lige til den bitre Død, selv om hun havde Modbydelighed for ham. Og alt dette havde han kastet bort i et eneste afsindigt Øjeblik

af drengagtig Begærlighed og Daarskab. Og nu, da hun var en saa straalende og forførende Kvinde, og da Rigdom og Glands og Overdaadighed laa i hendes Haand, fæstede hun sine skønne, djævelske Øjne paa ham med en Foragt i deres sorte Dybder, som syntes at brænde med Helvedes Ild.

Den store Hest, som sprang og sparkede og stejlede under hende, syntes at have svoret at ville overvinde hende, ligesom han selv havde svoret det; men lad den sparke og stejle, saa meget den vilde, der var ingen Forsagthed i hendes Øje, hun sad der som et overmenneskeligt Væsen, og hendes Haand var som Jærn, og hendes Haandled som Staal. Hun holdt Hesten saa fast, at den ikke kunde gøre Modstand uden Smerter, som kunde gøre den afsindig. Hun pidskede den, og lod regne saadanne Slag ned paa den, at den næsten blev blind. Engang, i et af de allerværste Øjeblikke, da »Djævel« dansede tæt ved ham, saa hun ned fra Hesteryggen i John Oxon Ansigt, og han svor højt, i det hendes Øje fortalte ham hans egen og hendes Historie. I de Dage mødtes deres Sjæle i en saadan Kamp, at det syntes at maatte ende i et Mord.

»De vil ikke besejre den,« sagde han til hende en Morgen, idet han kom nær nok til at tale.

»Jeg vil, hvis den ikke dræber mig,« svarede hun. »Og det vil den finde vanskeligt at gøre.«

»Den vil dræbe Dem,« sagde han. »Jeg vilde ønske, jeg var i dens Sted.«

»De vilde, dersom De kunde,« lød hendes Ord. »Med Bidslet i Munden, og min Haand paa Tømmen, kunde De ikke gøre det. Og dersom den dræbte mig, vilde det dog ikke være

mig, men den, der blev overvunden, siden den kun kunde gøre, hvad enhver blodtørstig Skurk kunde gøre med en Kniv, Den er et Dyr, og jeg er den, til hvem Herredømmet over slige er givet. Se til, indtil jeg har besejret den.«

Og det gjorde han, sammen med andre Tilskuere, skønt i en anden Sindsstemning end de, indtil en Dag endog den mest skeptiske saa, at Hesten kom til Kampen med mindre Mod, som om der i dens Hjerne var opstaaet en dæmrende Frygt for det Væsen, som red paa den, og hvem al dens Galskab ikke kunde afsætte fra Tronen paa dens Ryg.

»Ved Himlens Gud!« raabte flere af Tilskuerne, der saa dette trods Dyrets Raseri; «Hesten giver efter! Hesten giver efter! Hun har besejret den!» John Oxon blev bleg, kvalte en Ed og bed Tænderne sammen.

Fra det Øjeblik var hendes Sejr sikker, Hestens Modstand blev mindre rasende, og da den en Gang var begyndt at lære sin Lektie, blev den tvungen til at lære den godt. Det var prægtigt at se dens Holdning; naar den en Gang var bleven tvungen til Lydighed, vilde der ikke være en saadan Hest i hele England. Og da den var bleven tæmmet af Grevinden, lærte den alle sine Skridt og lærte at lystre Tømmerne og travede og gik over i kort Galop og galopperede i Karriere og sprang, som en Fugl flyver. Og ligesom Hovedstaden var kommen for at se den kæmpe for sin Frihed, saa kom den nu for at se den pryde det Væsens Sejer, som havde overvunden den; og ved deres Eftermiddagsthe talte hele den fashionable Verden om denne Begivenhed; der vare smægtende Damer, som for-

sikrede, at de kunde ikke have slaaet en Hest saaledes, og at Lady Dunstanwolde sikkert maatte have set ophedet og blussende rød ud, medens hun gjorde dette, og at hun maatte have set ud som en simpel Mand; og der sluttedes nogle smukke Væddemaal, og opstod endog Strid, naar Mændene svor paa, at hun aldrig havde set saa skøn og dejlig ud, og i den Grad tændt Hjerterne i Brand paa dem, der saa hende.

Den første Dag efter Grevindens sidste Kamp med Hesten, den Dag, der endte med en saadan Sejer for hende, at hun red den hjem gennem Gaderne uden Modstand fra Hesten, der var hvid af Skum og mærket med store Striber; medens dens store Øje havde et Udtryk, som næsten syntes lig en menneskelig Tanke — hændtes der en Ting, som gav Byen nyt Æmne til Samtale.

Hans Naade, Hertugen af Osmonde, havde været i Frankrig, hvorhen han var kaldet i nogle Statssager, og under hans Fraværelse havde Byens Sladder angaaende Hesten, »Djævel«, indtaget den Plads, som før havde vedrørt ham. Det var ikke bleven meddelt, at han snart skulde vende tilbage til England, og nogle, der kunde tale med Autoritet, sagde, at der mindst vilde gaa to Uger, før hans Forretninger i Paris kunde blive endt; og dog denne Morgen, da Lady Dunstanwolde red under Parkens Træer, idet hun med fast Haand styrede »Djævel« og passede paa den med et skarpt Øje, medens mange ventede paa det Øjeblik, da Dyret igen pludselig skulde blive ustyrlig, saa man en Rytter, der nærmede sig i en saadan Fart, at det næsten var i Karriere, og den første Mand, der saa ham, blev forbauset og tog Hatten af, og den næste, der saa

ham, talte til en anden, der bukkede for ham, og alle de Spadserende tog hurtig Hattene af, og Folk saa ud, som de uventet havde set En, de ikke ventede. Og da Sir John Oxon hørte et Navn udraabes højt ved Siden af sig, saa han sig om og fik Øje paa Hertugen af Osmonde. Solen skinnede straalende, og hele Parken var livlig med Græssets og Trærnes grønne Foraar og Blomster. Clorinda følte Sommermorgenens Glød gennemtrænge hele sit Væsen. Hun holdt Øje med sin Hest, men den løb roligt, og hun vidste i sit Inderste, at den var overvunden, og at hendes Sejr var set af den Mand, der vidste, at det for hende betød det samme, som det ogsaa betød for ham. Og opfyldt af denne Tanke og af Glæde derved, red hun under det grønne Løvtag og red i et glimrende Humør, da hun hørte Hestetrav bag ved sig og saa op, da det kom nærmere, og en blussende Rødme gød sig som en sød Strøm over hende, saa det forekom hende, at hun følte Varmen lige ned paa Skuldrene under Ridedragten, thi det var Osmonde selv, som havde fulgt hende og naaet hende og med Hatten i Haanden holdt Skridt med hende.

Aa, hvilket Ansigt han havde, og hvor hans Øjne brændte, da de hvilede paa hende! Det var et saadant Blik, hun mødte, at hun for et Øjeblik ikke kunde tale, og han selv talte som en Mand, der af en dyb Sindsbevægelse næsten havde mistet sit Aandedræt.

»Lady Dunstanwolde,« begyndte han; og saa med pludselig Lidenskab, »Clorinda, min Elskede!« Den Time var kommet, da han ikke kunde være taus, og med voldsom Hjertebanken vidste hun det. Dog sagde hun ikke et Ord, thi hun kunde ikke;

men hendes Skønhed, der straaledede og skælvede under hans Øjnes Ild, svarede tilstrækkeligt.

»Var det ikke, fordi jeg for Deres Skyld frygter den Hest, De rider paa,« sagde han, »vilde jeg lægge min Haand paa dens Tømme, for at jeg kunde trykke Deres Haand i min. Med Ekstrapost er jeg kommen fra Frankrig, da jeg hørte om disse Ting — at De hver Dag udsætter det for Fare, som jeg elsker saa afsindigt. Min Gud! elskede, grusomme, grusomme Kvinde — det maatte Du da videl!«

Hun svarede med en aandeløs, vild Overgivelse.

»Ja, ja!« gispede hun, »det vidste jeg.«

»Og dog trodsede Du denne Fare, skønt Du vidste, at Du maaske vilde lade mig blive Enkemand for hele Livet.«

»Men,« sagde hun med et Smil, hvis smeltende Glans syntes at være beslægtet med Taarer — »men se, hvorledes jeg har tæmmet den — og alt er nu forbi.«

»Ja, ja,« sagde han; »som Du har besejret alle — som Du har besejret mig — hvilket Du gjorde fra den første Time. Men Gud forbyde, at Du nogensinde mere skulde lade mig lide saa dybt.«

»Deres Naade,« sagde hun stammende, »jeg — jeg vil ikke!«

»Tilgiv mig min heftige Lidenskab,« sagde han. »Det var ikke paa denne Maade, jeg havde tænkt at ville komme og bejle til din Haand. Det er neppe passende, at det blev saaledes; men da jeg først hørte dette Rygte, blev jeg næsten afsindig, thi jeg vidste, at mine Pligter ikke vilde

tillade mig straks at komme til dig — og jeg kendte dig saa godt, at jeg vidste, at Du kun vilde opgive det, dersom dit Hjerte var smeltet for den ene, som bønfuldt dig.«

»Jeg — opgiver det,« svarede hun; »jeg opgiver det.«

»Jeg tilbeder dig,« sagde han; »jeg tilbeder dig.« Og deres Øjne mødtes og fordybede sig i hinandens Ømhed.

De galopperede ved Siden af hinanden, og de Spadserende saa paa dem og vekslede Ord og Blikke, idet de i hendes dejlige, straalende Ansigt og i hans henrykte Ansigt saa det endelige Svar paa det Spørgsmaal, de saa ofte havde gjort hverandre. Det var Hans Naade, Hertugen af Osmonde, der var den lykkelige Mand, han og ingen anden. Det var en Ting, der sandelig var let nok at se, thi de stod altfor højt over den almindelige Verden til at føle, at de maatte spille den usle Rolle af udvortes Narreværk for at skuffe den. Og ligesom Solen trænger gennem Skyerne og er stærkere end dem, saaledes skinnede deres Kærlighed ligesom Dagens Lys gennem de usle, konventionelle Fordringer. De vidste ikke, at Folk stirrede og hviskede, og hvis de havde vidst det, vilde de have regnet det for intet.

»Sel!« sagde Grevinden, idet hun klappede »Djævels« Hals — »se, den ved, at Du er kommet, og den er ikke mere forbittret.«

De red sammen hjem, den store Skønhed og den store Hertug, og hele Byen saa dem. Og da de vare redne forbi John Oxon, hvor han stod, besteg han sin egen Hest og galopperede bort med kridhvide Læber og rasende Øjne.

»Lad mig følge dig hjem,« havde Hertugen sagt, »for at jeg kan knæle for dig og udøse mit Hjerte, saaledes som jeg har drømt at ville gøre. Imorgen maa jeg igen til Frankrig, fordi jeg har ladet mit Ærinde dér ufuldendt. Jeg stjal Tiden fra mine Pligter for at komme til dig, og jeg maa vende tilbage saa hurtig som mulig.« Saa fulgte han hende til hendes Hjem; og da de traadte sammen ind i den store Hal, Side om Side, bøjede Tjenerskabet sig dybt til Jorden i Velkomsthilsen, idet de vidste, at det var deres fremtidige Herre og Mester, de modtog.

De gik sammen ind i hendes egen Dagligstue, der kaldtes det panelede Værelse, et smukt, stort Værelse, behængt med sjeldne Malerier, varmt af Strømme af klart Sommersolskin og duftende af Vaser med Sommerblomster. Og da Tjeneren gik bort, idet han bukkede og lukkede Døren bag sig, vendte de sig om og omfavnede hinanden tæt og stod saaledes med Hjerter, der bankede, som de sikkert mente, at menneskelige Hjerter aldrig før havde banket.

»Aa, min Elskede, min himmelske Kærlighed!« udbrød Hertugen. »Det har varet saa længe — jeg har levet i Fængsel og i Lænker — og det har varet saa længe!«

Ligesom Lord Dunstanwolde havde fundet Grund til at undre sig over hendes blide Manerer, saaledes var denne Mand forbauset over hendes Sødhed, nu da han kunde træde over hendes Hjertes Dørtærskel. Hun gav af sig selv, som en Dronning kunde give af sit Forraad af kongelige Juveler, med pragtfuld Ødselhed, idet hun vidste, at Forraadet aldrig kunde tømmes. Det syntes virkelig,

som om det maatte være en Drøm, at hun stod der foran ham i hele sin store, rige Ynde og Elskelighed, lænende sig mod hans bankende Bryst, med Armene ømt omslyngende ham, med sit Dronninghoved kastet tilbage, for at de kunde se ind i hinandens Øjnes Dyb.

»Fra den første Time, jeg saa op paa dig,« sagde hun, »vidste jeg, at Du var min Herre — min Herre! Og da jeg vidste, at Du var kommet blot en Time for sent, gennemboredes mit Hjerte af en vild Smerte; thi dersom det ikke havde været Dunstanwolde, der førte mig hen til dig, saa vidste jeg — aa! hvor godt vidste jeg — at vore Hjerter vilde have slaaet sammen, ikke som to Hjerter, men som ét.«

»Saaledes som de nu gøre,« udbrød han.

»Som de gøre nu,« svarede hun — »som de gøre nu!«

»Og fra det Øjeblik, din Rose faldt ned for min Fod, og jeg tog den op i min Haand,« sagde han, »vidste jeg, at jeg ejede noget henrykkende, der var mit eget. Og da Du stod foran mig ved Dunstanwoldes Side, da kunde jeg ikke forstaa — ja, jeg kunde næsten ikke tro — at dette henrykkende var blevet taget fra mig.«

Omfavnet af hendes Arme, mellem Blomsterne i Solens varme Glans, gennemlevede han igen Fortiden, idet han fortalte hende om de Dage, da han, fordi han saa Faren, holdt sig borte og afslog at komme som en fortrolig Slægtning til Jarlens Hjem, fordi Smerten ved ofte at se hende var altfor tung for ham at bære. Han fortalte hende ogsaa om de Timer, naar han betragtede hende nøje, og hun ikke anede hans Nærhed eller hans Smerte,

medens hun kørte forbi i sin Vogn uden at se ham eller give ham saa meget som et venligt Smil. Undertiden var han gaaet udenfor hendes Vinduer ved Midnatstid, fordi han var en fortvivlet Mand, der ikke kunde sove, og han var gaaet hjem igen uden at have fundet Hvile, men kun en forøget Smerte.

»Undertiden,« sagde han, »vovede jeg ikke at se ind i dine Øjne, da jeg var bange for, at mine skulde forraade mig; men nu kan jeg se ind lige til din inderste Sjæl, thi Natten er forbi — og Glæden kommer med Morgenens.«

Medens han talte, havde han ømt kælet for hendes Kind og Hoved med sin Haand, og hans Blidhed var saa stor, som om han ømt rørte ved et lille Barn; thi i hendes Ansigt kom der det Udtryk, som det synes, at hver sand Kvinde har i den Mands Arme, hun elsker — et Blik, der er ligt Barnets i sin Tillidsfuldhed, sin søde Overgivelse og bedende Opfordring, hvor stor endog hendes Statelighed og Skønhedsglans maaske kan være.

Medens han kælede for hende og klappede hendes Kinder, og hendes Øjne hvilede paa ham, lagde hun pludselig sit Hoved ind til hans Bryst, skjulte sit Ansigt og trykkede sig tættere ind til ham.

»Aa! hine afsindige, tidligere Dage!« udbrød hun. — »Aa! hine afsindige, afsindige, tidligere Dage!«

»Ja, de ere længst forsvundne, min Elskede,« sagde han med sin dybe, ædle Stemme, idet han tænkte, at hun talte om sine Pigeaars vilde Dage — »og nu ville alle vore Dage, fulde af Lykke, oprinde.«

»Ja, ja,« raabte hun og klyngede sig gysende endnu tættere til ham,« det var dengang — Glæden — Lykken, det kommer altsammen nu.«

Femtende Kapitel.

Hvori Sir John Oxon igen finder den Trofæ, han havde mistet.

Hertugen af Osmonde rejste tilbage til Frankrig for at fuldbyrde sin Mission, og hele Verden vidste, at naar han vendte tilbage til England, vilde det være for at træffe Forberedelser til sit Ægteskab med Lady Dunstanwolde. Ægteskabet skulde ikke opsættes længe, og man vidste, at Grevinden allerede havde travlt med Kniplingshandlere, Lærredshandlere, Galanteributikker og Guldsmede. Silke- og Klædehandlere ventede paa hende i hendes Hus, ledsagede af deres Betjente, der bragte Dynger af Brokader og Silke og alle Slags kostbare Stoffer. Man saa hendes Vogn holde foran deres Butikker, og Interessen for hendes Indkøb var saa stor, at de fashionable Skønheder sørgede for at besøge Butikkerne paa samme Tid som hun, for at de kunde faa et Glimt at se af de Ting, hun valgte sig. I hendes eget store Hus var alt ivrig Travlhed; hendes Piger vare henrykte ved blot at faa Lov til at hjælpe med at lægge alle hendes Garderobes herlige Sager til Side. Tjenerne optraadte med mere Værdighed, da de vidste, at de snart skulde tjene en Hertug. Hendes lille, sorte Nero

spankede om, smykket med en Turban, der var forsynet med en majestætisk Sløjfe, og foragtede at indlade sig i Strid med andre Pager af hans egen Farve, som kun bar Sølvkraver, idet han følte sig vis paa, at han selv snart skulde have en Guldkrave.

Naar Grevindens Vogn rullede forbi, sagde den fashionable Verden, at hendes Skønhed var som Dagens Gud.

»Hun elsker endelig,« sagde et vittigt Hoved. »Indtil det Øjeblik, en saadan Kvinde elsker, er hun, hvor stor hendes Glans end er, som en Sol bag Skyen.«

»Og nu er hun kommet ud fra Skyerne og skinner saaledes, at hun varmer os blot ved at gaa forbi,« sagde en anden. »Hvilke Øjne, og hvilken en Mund med dette vidunderlige Smil! Hvem har nogensinde før set et saadant Smil? og hvem af dem, der saa hende komme til Byen med Lord Dunstanwolde, vilde have troet, at hun kunde have et saadant Udtryk nu?«

Der var virkelig i hendes Ansigt og i hendes Stemme, naar hun talte, noget, som paa Grund af dets vidunderlige Sødme og Straaleglans, fik Anna til næsten at græde. Det var, som om hendes Lykkes Flod havde bortskyllet al Haardhed og al Foragt. Hendes Øjne, der tidligere syntes at hvile spottende paa Alle, syntes nu altid at smile ved en kær, lykkelig Tanke.

En Aften, da hun gik til et Hofbal, klædt i hvid Silke med Sølvbrokade og straalende med de Dunstanwoldeske Diamanter, der bedækkede hendes Dragt som store glindsende Dugdraaber, var hun et saa rent vidunderligt Syn, at Anna, der havde

set paa hende i al den Tid, hendes Kammerpige havde klædt hende paa, og nu saa hende som en blændende hvid og straalende Skabning, faldt paa Knæ og kyssede hendes Haand.

»Aa, Søster,« sagde hun, »Du ser ud som en Aand. Det er, som om Du ikke havde noget at gøre med denne Jord — som om dine Øjne saa selve Himlen og Ham, der hersker dér«

Clorindas yndige Øjne straaledede endnu stærkere, som den store Morgenstjerne.

»Søster Anna,« sagde hun og lagde sin Haand paa Brystet, »undertiden tror jeg, at jeg næsten maa være en Aand, en saadan himmelsk Glæde føler jeg. Det er, som om Han, hvem Du tror paa, og som kan tilgive og udslette Synder, har tilgivet mig, og har tilladt mig, at jeg nu maa begynde mit stakkels Liv paany. Aa! jeg skal gøre det bedre; jeg skal forsøge at gøre det saa ligt en Engels Liv, som en Kvinde kan; og jeg vil ikke gøre noget urigtigt, men kun det Gode. Jeg vil tro og bede hver Dag paa mine Knæ —, og alle mine Bønner skulle være, at jeg maa leve saaledes, at min kære Herre — min Gerald — kan tilgive mig alt, hvad jeg nogensinde har gjort — og naar han ser ind i min Sjæl, vil han vide, at jeg er ham værdig. Aa! vi Mennesker ere nogle underlige Ting, Anna, vi tro ikke, før vi ønske noget, og før vi føle, at vi vilde dø, dersom dette ikke blev os tilstaaet; og saa knæle vi ned og tro, fordi vi maa have noget, vi kunne bede til om Hjælp.«

»Men al Hjælp er givet dig,« sagde stakkels, blide Anna og kyssede igen hendes Haand; »og jeg vil bede, jeg vil bede —«

»Ja, Anna, bed, bed af hele din Sjæl,« svarede

Clorinda; »jeg trænger til din Bøn — og Du har altid troet og har bedt saa lidt om, at noget maatte gives dig.«

»Du er bleven givet til mig, Søster,« sagde Anna. »Du har givet mig et Hjem og en Kærlighed, som jeg aldrig har vovet at haabe paa; Du har været som en stor Stjerne for mig — jeg har ikke havt nogen anden, og jeg takker hver Aften Himlen paa mine Knæ for den Klarhed, min Stjerne har udgydt over mit Liv.«

»Stakkels Anna, kære Anna!« sagde Clorinda, idet hun slyngede Armene om hende og kyssede hende. »Bed for din Stjerne, gode, ømme Anna, at Lyset ikke maa blive slukket.« Saa trykkede hun med en pludselig Bevægelse igen Haanden mod sit Bryst. »Aa, Anna,« udbrød hun, og der klang en Rædsel gennem selve hendes Stemme; »Anna, der er kun en Ting paa denne Jord — kun en Ting, som tilhører — tilhører mig; og det er Gerald Mertoun — og han er min, og han skal ikke tages fra mig, thi han er en Del af mig, og jeg er en Del af ham.«

»Han vil ikke blive taget fra dig,« sagde Anna — »han vil ikke blive taget fra dig.«

»Han kan ikke,« svarede Clorinda — »han skal ikke! Det vilde være umenneskeligt.«

Hun trak Vejret dybt og blev igen rolig.

»Har Du hørt,« sagde hun, idet hun lukkede et Juvelarmbaand om sin Arm, »at der er bleven tilbudt John Oxon en Stilling ved et fremmed Hof, og at det blev fortalt, at han snart skulde forlade England?«

»Jeg har hørt et Rygte derom,« svarede Anna, idet hendes Bevægelse overvældede hendes sædvan-

lig beherskede Stemme. »Gud give, at det maa være sandt!«

»Ja!« sagde Clorinda, »Gud give, at han var rejst!«

Men det var han ikke, thi da hun den Aften traadte ind i Festsalen, stod han tæt ved Døren, som om han var paa Lur efter hende, og hans Øjne mødte hendes med et Glimt, der havde i sig noget saa hoverende, at det var, som om en Kniv joges ind i hendes Side; thi hun vidste særdeles godt, at hans Blik vilde ikke have havt et saadant Udtryk, hvis han ikke var i Besiddelse af en Magt, hvorom hun intet vidste.

Dette Glimt var i hans Øjne, hvergang hun følte sig draget til at se paa ham, og det forekom hende, som om hun ikke kunde se nogetsteds hen, uden at møde hans Blik. Han fulgte hende fra Værelse til Værelse og stillede sig paa et Sted, saa hun ikke kunde undlade at se ham, naar hun løftede Øjnene. Da hun et Øjeblik gik med en af de kongelige Prinser, stod han og betragtede hende med et saadant Udtryk i sit Ansigt, at alles Øjne vendte sig imod ham.

»Det ser ud, som om han truer hende,« sagde en. »Han er vist bleven afsindig af skuffet Kærlighed.«

Men det var ikke Kærlighed, der laa i hans Blik, det var Galskab af en længe modstridt Lidenskab blandet med Had og Haan. Dette saa hun, og hun iførte sin Sjæl al dens Styrke, da hun vidste, at hun nu fik at gøre med et vildere og mere ondt og farligt Dyr end Hesten »Djævel«. Det, at han først holdt sig i nogen Afstand fra hende og kun saa paa hende med denne hemme-

lige, triumferende Glans i sine onde, dejlige Øjne, fortalte hende, at han nu endelig følte, at han i sine Hænder havde en eller anden Magt, imod hvilken al hendes Trods vilde blive til intet. Skønt hun lige til denne Time havde lidt og, naar hun var ene, vredet sine Hænder i Sorgens og den bittre Skams vildeste Smerte, saa havde hun dog aldrig veget fejgt tilbage i hans Nærhed. Hun vidste, at hun ejede en større Kraft end han; men hans Ondskab var hans Vaaben, og hun vidste, at hun aldrig havde naaet ned til Dybden af denne Ondskab.

Da hun ved Midnatstid lige havde nejet for de Kongelige, der trak sig tilbage, følte hun, at han tilsidst havde nærmet sig og nu stod ved hendes Side.

»I Aften,« sagde han i den sagte Stemme, som han plejede at bruge ved slige Lejligheder, idet han vidste, hvorledes den kunde gennembore hendes Øre — »i Aften var De selve Juno — selve Himlens Dronning!«

Hun svarte ham ikke.

»Og jeg har staaet og betragtet Dem, medens de bevægede Dem om mellem de mindre Gudinder, ligesom Maanen sejler mellem Stjernerne, og jeg har smilende tænkt paa, hvad disse mindre Gudinder vilde sige, dersom de havde vidst, hvad jeg i Aften bærer inde paa mit Bryst.«

Hun gjorde ikke saa meget som en Bevægelse — hun følte virkelig, at hun maaske ved hans næste Ord vilde blive til en Sten.

»Jeg har fundet den,« sagde han — »jeg har den her hos mig — den tabte Skat — Haarlokken, saa sort som Ravnens Vinger og seks Fod lang.

Er der mere end en Kvinde i England, som kunde give en Mand en saadan Lok?»

Hun følte det virkelig, som om hun blev til Sten. Hendes Hjerter standsede sine Slag, hendes Øjne vare tunge, hule og stirrende, da hun løftede dem op imod ham.

»Jeg vidste ikke,« sagde hun langsomt og knapt aandende, thi Øjeblikkets Rædsel havde gjort endog hendes Legeme svagt i en Grad, hun aldrig før havde kendt — »jeg vidste sandelig ikke, at Helvede skabte saadanne Mænd som Dem.«

Saa gjorde han en hurtig Bevægelse fremad, og Gæsterne rundt om bølgede nærmere med høje Udraab, thi hendes Legemes underlige Svaghed havde paa en for hende hemmelighedsfuld Maade overvældet hende, hun var bleven hvid som Marmor, og hendes svigtende Ben kunde ikke bære Legemets Vægt. Og de omstaaende Gæster saa en mærkværdig Ting. — Idet Grevinde Dunstanwolde vendte sig om, svajede hun for de forfærdede Gæsters Øjne frem og tilbage, faldt og laa udstrakt som død i sin hvide med Sølv broderede Silke-drugt og bedækket af funklende Juveler.

*

*

*

Hun havde ikke sit straalende Udseende, da hun kørte hjem den Nat. Hun kørte ene hjem uden Ledsagelse med Undtagelse af sine Tjenere, idet hun, da hun var bragt op i sin Vogn, afslog al Ledsagelse. Der var selvfølgelig Herrer nok, der ikke vilde lade sig nægte at følge hende til Vogns; imellem dem var John Oxon, og i sidste

Øjeblik trængte han sig tæt hen til hende paa en yderst ærbødig, ceremoniel Maade og sagde et Par Afskedsord.

»Det er unyttigt, Deres Naade,« mumlede han og bukkede dybt; og skønt Ordene bleve udtalte i hans sagteste Tone og meget blidt, naaede de dog hendes Øre, hvilket han vilde, at de skulde. »Imorgen Formiddag vil jeg aflægge Dem et Besøg.«

Anna var ikke gaaet i Seng og ventede paa hendes Hjemkomst, da hun længtes efter at se sin tilbedte Søsters Ansigt, inden hun lagde sig til Ro; thi denne stakkels, ømhjertede Kvinde, hvem Skæbningen havde nægtet alle Kvindens Glæder og Kærlighed og gjort til den, hun var, levede saaledes i sin Søsters Skønhed og Triumf, at det var ligesom hun paa en vis Maade blev delagtig i dem og selv gennem dem erfarede den Glæde, det er at være overjordisk smuk og elsket over alle Grænser. I Aften havde hun tilbragt Ventetiden i sit eget Værelse, hvor hun havde knælet og bedt i al Ydmyghed til det højeste Væsen. Hun var vant til daglig at bede længe og brændende, idet hun takkede Himlen for de mindste Ting og bønfuldt om, at al den Naade, der skænktes hendes uværdige Person, maatte vedblive. Morgen og Aften og ogsaa ofte paa andre Tider af Døgnet opsendte hun Bønner for sin Søster. men i Aften bad hun slet ikke for sig selv, men for Clorinda og for Hertugen af Osmonde; bad om, at deres Kærlighed maatte blive kronet med Lykke, og at ingen Skygge maatte komme imellem dem og deres Lykkes Klarhed og fordunkle den ømme Henrykkelse, der straaled fra hendes Søsters dejlige Øjne, der for hende var noget saa vid-

underligt, at hun tænkte derpaa som paa en hellig Ting.

Da hun tilsidst var færdig med at bede, rejste hun sig op, satte sig i en Stol og tog en hellig Bog for at læse deri, noget, hun plejede at gøre, med dyb Respekt og barnlig Tro; og da hun var midt i sin Yndlings Homili, hørte hun Vognens Rullen og sprang forbauset op, da hun endnu ikke ventede sin Søster.

»Det er min Søster,« sagde hun med et blidt, kærligt Smil; »da Osmonde ikke er blandt Gæsterne, føler hun ingen Glæde ved at være der.«

Hun gik ned til det Værelse, hvor Grevinden plejede først at gaa ind, naar hun vendte tilbage fra Aftenselskaber; og der fandt hun hende siddende, som hun havde ladet sig falde ned i Hjørnet af Sofaen med Hænderne foldede foran paa Skødet, Hovedet hængende forover paa Brystet, og de store Øjne stirrende tomt ud i Rummet.

»Clorinda! Clorinda!« raabte Anna og ilede hen til hende og knælte foran hende. »Clorinda! Gud i Himlen! Hvad er der?«

Aldrig før havde hendes Ansigt havt et saadant Udtryk — det var farveløst og saa indfaldent og fortrukket, at det næsten syntes, som al hendes store Skønhed var forsvunden. Men det mest skrækkelige for den stakkels Anna var, at al den nye Ømhed og Blidhed syntes at være veget bort, og at den gamle, vilde Haardhed var kommet tilbage, blandet med rædselsfuld Fortvivlelse.

»For en Time siden,« sagde hun, »besvimede jeg. Derfor ser jeg saaledes ud. Det er atter et Tegn paa, at jeg er en Kvinde — en Kvindel!«

»Du er syg — Du besvimede?« raabte Anna.

»Jeg vil sende Bud efter din Læge. Har Du ikke selv givet Ordre til at sende Bud efter ham? Hvor Osmonde vilde blive urolig, dersom han var her.«

»Osmonde!« sagde Grevinden. »Gerald! er der en Gerald, Anna?«

»Søster!« raabte Anna forfærdet over hendes Udseende — »aa, Søster!«

»Jeg har set Himlen,« sagde Clorinda. »Jeg har staaet paa Dørtærsklen og set gennem den aabne Port — og saa er jeg bleven trukken tilbage til Helvede.«

Anna klyngede sig ind til hende, idet hun i dyb Fortvivlelse stirrede op i hendes Øjne.

»Men jeg vil ikke gaa tilbage til Helvede,« vedblev hun. »Havde jeg ikke set Himlen, kunde de maaske have trukket mig bort. Men nu vil jeg ikke gaa — jeg vil ikke, det sværger jeg! Der ere Ting, der ikke kunne udholdes. Ingen Kvinde kunde udholde det. Selv ikke jeg, der ikke blev født som en Kvinde, men som en Hunulv, jeg kan ikke. Det var ikke mig, det var Skæbnen — det var ikke mig, det var Skæbnen — det var det store Hjul, hvortil vi alle ere bundne, der gaar rundt og rundt, til vi knuses derpaa. Det var ikke mig, der selv bandt mig til det; og jeg vil ikke saaledes lade mig knuse!«

Hun sagde disse Ord gennem sine sammenbidte Tænder og med hele sine lovløse Aars mest rasende Lidenskab. Selv paa Anna saa hun næsten paa den gamle, ublide Maade, som om hun halvt foragtede alle, der var svagere end hun selv.

»Der maa kunne findes en Vej,« — sagde hun — »der maa kunne findes en Vej. Jeg skal ikke mere besvime.«

Hun forlod Sofaen og stod oprejst, medens Farven vendte tilbage i hendes Ansigt. Men da det Udtryk, som Anna tilbød, ikke var kommet tilbage samtidig med Farven, var det næsten, som om Miss Clorinda Wildairs var bleven født igen.

»Imorgen Formiddag rider jeg ud paa »Djævel«, sagde hun; »og kommer der nogen for at aflægge Besøg, er jeg ikke hjemme.«

Hvad der den Nat foregik i hendes Værelse, vidste intet menneskeligt Væsen. Anna, der forlod sine egne Værelser og listede ind i et Værelse tæt ved Grevindens, laa der og vaagede og vidste, at hun gik op og ned paa Gulvet, men hun hørte ingen anden Lyd og vovede ikke at være paatrængende og gaa ind til hende.

Da hun kom ud om Morgenens, havde hun et ligesaa stolt Udtryk som i gamle Dage, naar hun kommanderede i sin Faders Hus og red paa Jagt med et Følge af muntre middelaldrende Mænd og gamle Svirebrødre. Hendes Øjne straaledede omkap med hendes Teint. Hun bar sit Hoved med den gamle, frygtløse Holdning, og der var i hendes Stemme det, som fik hendes Piger til at skælve og Tjenerne til at springe paa hendes Bud.

Selv »Djævel« følte det samme, da hun besteg den ved Døren og greb Tømmen, og den syntes at kigge fra Siden af op til hende.

Hun tog ingen Ridetjener med sig og red ikke ind i Hydepark, men ud paa Landet. Først kommen ud paa Landevejen, red hun hurtigt og haardt, idet hun kun galopperede lige ud, hvor Vejen førte hende, og uden noget bestemt Maal. Hun vidste ikke, hvor hun red hen; men hun vidste kun altfor godt, hvorfor hun red; det var fordi denne

vilde, næsten rasende Bevægelse stemte saa aldeles med Stormen i hendes Bryst. Som hun jog afsted igennem Luften paa »Djævels« Ryg, saaledes jog Tankerne ind gennem hendes Hjerne, idet den ene fulgte efter den anden, og for hver Gang syntes de at slide mere afsindigt i hende.

»Hvad skal jeg gøre?« sagde hun til sig selv. »Hvad er der for mig at gøre? Jeg er fanget som et jaget Dyr, og der findes ingen Udvej.«

Blodet foer som en brusende Strøm gennem hendes Aarer, hun syntes at høre det ringe for sine Ører; Hjertet hamrede i hendes Bryst, og hun følte, som om det pludselig standsede og saa bankede voldsomt igen, medens hun i Erindringen genkaldte sig Fortiden og saa paa Nutiden.

»Hvad kunde der ellers være sket?« stønnede hun. »Intet andet — intet andet. Det var en List — en List af Skæbnen for at straffe mig og ødelægge mig.«

Da hun red ud, var det uden noget Haab i Sjælen om at udfinde en Maade til at befri sig fra det, der saaledes havde bragt hende i yderste Knibe; thi hun havde ikke selv den ringeste Tro paa, at der i hans onde Sjæl boede saa meget som blot en Spire af Ære, der maaske kunde føre ham til at formildes. Da hun om Natten sad i sit mørke Værelse, sammenkrøbet paa Gulvet og knugende sine Hænder, medens afsindige Tanker hvirvlede rundt i hendes Hjerne, havde hun stirret Skæbnen lige i Ansigtet og forstaaet hele dens Rædsel. Foran hende laa en stor, sød og hæderlig Lidenskabs Henrykkelse, et ædelt Liv, levet i en saadan Velsignelse, som det kun sjældent falder i nogen Kvindes Lod at leve — paa denne ene Mand vidste hun, at hun kunde

ødsle alle sin Naturs glimrende Egenskaber og gøre hans Liv til et Himmerige, ligesom hendes eget vilde blive det. Bag ved hende laa de afsindige, upaaagtede Aar, og en sort Erindring, ødelæggende alle de Aar, der kunde komme; skønt det vilde ikke have været mere end en sort Erindring uden Kraft til at fordærve, hvis ikke selve Kærlighedens Himmel havde aabnet sig for hende og med sit Lys stillet alt andet i Skygge.

»Dersom det ikke var Kærlighed,« raabte hun til sig selv — »dersom det blot var Ærgærrighed, kunde jeg trodse Skæbnen lige til det sidste; men det er Kærlighed — Kærlighed, og det vil dræbe mig at opgive den.«

Medens hun jamrede disse Ord, hørte hun Hestehove bagved sig, og en Rytter satte over Hækken og var ved Siden af hende. Hun skar Tænder, og da hun vendte sig om, saa hun ind i John Oxons Ansigt.

»Troede De, at jeg ikke vilde følge efter Dem?« spurgte han.

»Nej,« sagde hun.

»Jeg har hidtil fulgt Dem i Afstand,« sagde han; »nu vil jeg følge ved Siden af Dem.

Hun svarte ikke, men galloperede videre.

»Tror De, De kan ride fra mig?« sagde han barsk, idet han fremskyndede sin Hests Fart. »Jeg følger Deres Naade til Deres eget Hus. Af Frygt for Skandale har De ikke tidligere afvist mig; af samme Grund vil De ikke befale Deres Tjener, at lukke Døren, naar jeg kommer hjem med Dem.«

Lady Dunstanwolde vendte sig om mod ham og saa paa ham. Solen skinnede paa hans flagrende Lokker og hans blaa Øjne, saaledes som hun

havde set den skinne i de Dage, der syntes at være saa længst forsvundne, skønt det kun var 5 Aar siden.«

»Det er mærkeligt,« sagde hun med et undrende Udtryk, »at leve og være saa sort en Djævel.«

»Bah! min Lady,« sagde han, »dette er smukke Ord — og smukke Ord gælder ikke mellem os. Lad os lade dem ligge. Jeg har isinde at ledsage Dem hjem og tale i Enerum med Dem.« Der var noget i hans Haanen, der næsten gjorde hende forrykt, gjorde hende syg og svimmel, medens Blodet strømmede op til hendes Hjerne. Det lidenskabelige Raseri, der, da hun var et Barn, havde været en Rædsel for alle hendes Omgivelser, kom atter engang igen over hende, og skønt hun havde troet sig befriet for dets Herredømme, kendte hun det igen og alt, hvad det betød. Hun følte den tordnende Banken i sin Side, den brændende Rødme skød op i hendes Kinder, Flammerne dansede for hendes Øjne, som om der var Ild i dem. Havde han været en anden, end han var, vilde hendes Ansigt have advaret ham. Men han trængte haardt ind paa hende. Ligesom han vilde have lusket sig bort som en pryglet Hund, dersom hun havde holdt Sejren i sin Haand, saa hoverede han nu, da han følte, at han havde Magten.

»Jeg tilbagebetaler gamle Regninger,« sagde han. »Der er mange at betale. Da De kronede Dem selv med Roser og satte Deres Fod paa mit Ansigt, tænkte Deres Naade ikke paa dette! Da De gav Dem selv til Dunstanwolde og spyttede paa mig, drømte De ikke om, at der skulde komme

en Tid, da jeg kunde haane og pine Dem, ligesom De gjorde ved mig.«

Hun slog »Djævel« med Pidsken, saa den sprang frem; men Sir John fulgte tæt efter hende. Han havde ogsaa en hurtig Hest og drev den vildt frem, saa der blev et Væddeløb paa Liv og Død mellem disse To. Hestene sprængte afsted, sparkende Jorden bort uuder deres Fødder. Grevindens Ansigt var bestemt, hendes Øjne skøde Flammer, hendes Aandedræt kom kort og stønnende mellem hendes sammenbidte Tænder. Oxons smukke Ansigt var ligblegt af Lidenskab; han stønnede ogsaa, medens han anstrengte hver en Nerve for at holde sig ved hendes Side; og han holdt sig der.

»Hold dig tilbage! Jeg varer dig!« skreg hun engang, næsten gispende.

»Holde mig tilbage!« svarede han, blind af Raseri. »Jeg vil følge dig lige til Helvede!«

Og paa denne Maade gallopperede de henad den haarde Vej, indtil Hækkene forsvandt, og de vare i Gaderne, og Folk vendte sig om for at se paa dem, ja endog standsede og stirrede paa dem. Saa trak hun Tømmen lidt ind og red langsommere, idet hun med skælvende Rædsel vidste, at nu lukkede Fælden sig om hende.

»Hvad er det, De vilde sige til mig?« spurgte hun aandeløs.

»Det, som jeg maa sige indenfor fire Vægge, for at De kan høre det altsammen,« svarede han. »Denne Gang er det ingen tom Trudsel. Jeg har noget at vise Dem.«

De red gennem Gaderne, og da hendes Hests Hove slog mod Stenbroen, og de Forbigaaende saa op mod hende og undrende stirrede paa en saa

smuk Dame og en saa prægtig Hest, løftede hun Øjnene til Husene, Butikkerne, Ansigterne og Himlen med en underlig Forestilling om, at hun saa sig omkring, som en Mand ser sig om, naar han er dømt til Døden og kører i en Kærre til Tyburn* Træ. Thi det var til Døden, hun red nu; noget andet kunde hun ikke sammenligne det med; og hun var saa ung og saa stærk, og fuld af Kærlighed og Liv, og der kunde have været saa stor en Salighed og Fred foran hende, havde det blot ikke været for en eneste Galskabs Skyld i hendes uvidende Dage. Og han red ved hendes Side — denne Mand med sit smukke Ansigt, sine gyldne Lokker og sine dejlige Djæveløjne; og han var hendes Bøddel, og han førte Rebet med sig og vilde snart lægge det om hendes Hals.

Da de red gennem den Del af Byen, hvor den fashionable Verden boede, og hvor alle kendte dem, undrede Folk sig højlig over, hvorfor de to red saaledes sammen.

»Men maaske hans Kærlighed har faaet ham til at bede hende om Tilgivelse, fordi han har opført sig daarligt,« sagde nogle, »og hun har maaske bestemt sig til at være naadig mod ham, siden hun i denne Tid er naadig mod alle.«

Da de naaede hendes Hus, steg han af sammen med hende, idet han optraadte med stor Høflighed; men hans Øjne haanede hende, og det vidste hun. Hans Hest var i et Svedskum, og han talte til en Tjener.

* *Tyburn Lane*, kaldes nu *Park Lane*, løber mellem *Oxford Street* og *Piccadilly*. Her, hvor nu *Connaught Place* ligger, stod tidligere Galgerne, hvori Forbrydere hængtes.

»Bring min Hest hjem,« sagde han. »Den er for varm til at staa, og jeg bliver ikke saa snart færdig.«

Sekstende Kapitel.

Der beretter, hvad der skete i det panelede Værelse.

Han fulgte hende ind i det panelede Værelse, hvortil hun havde bragt Osmonde paa deres Lykkes Dag. Det var det Værelse, hvori hun om Eftermiddagen modtog dem, som kom for at drikke The hos hende. Om Formiddagen kom ingen derind, uden hun selv og enkelte indbudte Gæster. Det var ikke det Værelse, hun havde villet vælge til ham; men da han havde sagt til hende: »det er bedst, Deres Naade fører mig ind i et Værelse, hvor vi kunne være under fire Øjne,« vidste hun, at der ikke var noget sikrere end dette.

Da Døren var lukket efter dem, og de stod Ansigt til Ansigt, var det et underligt Par at se — hun med sin vilde Trods kæmpende med vild Fortvivlelse i sit Ansigt; han med den spottende Haan, som enhver Kvinde, der nogensinde havde stolet paa ham eller elsket ham, havde maattet se i hans Ansigt, naar alt var forbi. Der var faa, levende Mænd, der vare saa slette som han; hans Magt i det Onde laa i, at han ikke havde Spor af Æresbegreber.

»Fortæl mig nu det værste,« sagde hun.

»Det er ikke saa slemt,« svarede han, »at en

Mand vil fordre sit eget og sværge paa, at ingen anden Mand skal tage det fra ham. Det har jeg svoret, og det skal jeg holde.«

»Deres eget!« sagde hun. — »De kalder det Deres eget — Skurk!«

»Mit eget, siden jeg kan holde paa det,« sagde han. »Før De var Lorden af Dunstanwoldes, var De min — af Deres egen, fri Villie.«

»Nej, nej,« raabte hun. »Gud! paa Grund af en Galskab, som jeg ikke kendte det Forfærdelige ved — fordi jeg var saa ung og ikke havde kendt andet end ondt — og fordi De var saa ond og saa kløgtig.«

»Var Deres Naade uskyldig?« svarede han. »Det forekom mig dog ikke.«

»Jeg var ukendt med det gode,« raabte hun — »med alt det gode paa Jorden — med alt det, som jeg nu kender, nu, da jeg har set Mænd af Ære.«

»Hans Naade, Hertugen af Osmonde, har ikke faaet dette at vide,« sagde han; »og jeg skal sørge for, at det altsammen bliver ham fortalt.«

»Hvad forlanger De, Djævel?« udbrød hun. »Hvad er det, De forlanger?«

»At De ikke skal blive Hertuginde af Osmonde,« sagde han, idet han gik tæt hen til hende; »at De skal blive Sir John Oxons Hustru, saaledes som De engang for en kort Tid kaldte Dem selv, skønt ikke nogen Præst havde mumlet Vielsesritualet over os —«

»Hvem var det, der skilte os?« sagde hun gispende; »thi jeg var en ærlig Pige, skønt jeg ikke kendte andre Dyder. Hvem var det, der skilte os?«

»Jeg indrømmer,« svarede han og bukkede dybt, »at det var mig, det var mig — for den daværende Tid. Jeg var ung og maaske flygtig —«

»Og De forlod mig,« raabte hun, »og jeg opdagede, at De kun var kommet for et Væddemaals Skyld — og fordi jeg opførte mig saaledes, at De ikke kunde prale af noget, og da jeg ikke var en rig Pige, hvis Formue kunde være Dem til Nytte, saa gik De til en anden Kvinde og forlod mig — mig!«

»Ligesom Hertugen af Osmonde vil gøre, naar jeg fortæller ham min Historie,« svarede han. »Han er ikke af den Slags Mænd, der vil finde sig i, at noget sligt kan siges om hans Børns Moder.«

Hun vilde have skreget højt, dersom hun ikke i rette Tid havde behersket sig.

»Fortæl ham det!« raabte hun, »fortæl ham det, og se, om han vil høre Dem. Deres Ord imod mine!«

»Tror De, at jeg ikke meget godt véd det?« svarede han og fremtog en lille Pakke, indviklet i Silkepapir. »Hvorfor har jeg lige til nu ikke gjort andet end true? Hvis jeg gik til ham uden noget Bevis, vilde han løbe sin Kaarde gennem mig, som om jeg var en gal Hund. Men er der nogen anden Kvinde i England, fra hvis Hoved hendes Elsker kunde rane en Lok, saa lang og sort som denne?«

Han vikledede Silkepapiret op, og en anden Silke udfoldede sig, en stor, tyk Ring af ravnsort Haar, der oprullede sin Slangelængde; og skønt han holdt den højt op, var den lang nok til at lægge sig hen over Gulvet.

»Barmhjertige Gud!« raabte hun gysende og skjulte sit Ansigt.

»Jeg tilstaar, det var et Væddemaal,« sagde han. »Jeg hørte altfor meget om den gale Skønhed og om hendes Foragt for Mændene, til ikke at blive opflammet af Lyst til at vise hende og andre, at hun, naar alt kommer til alt, kun var en Kvinde og derfor kunde besejres. Jeg svor en Ed paa, at jeg en Dag vilde komme tilbage med en eller anden Trofæ — og denne skar jeg af en Nat, da De ikke vidste, hvad jeg gjorde.«

Hun greb sig til Hjertet og undertrykte et Skrig.

»Djævel, Kujon, Skurk! — og han véd ikke, hvad han er!« gispede hun. »Han er forrykt og véd ikke, at alle hans Tanker ere fra Helvede!«

Det var i Sandhed en underlig og unaturlig Ting at se ham saa fræk og fast, uden at gyse for nogen Skændsel, uden at vige tilbage for Beskyldninger, der aabent blev udslynget imod ham, og som vilde have bragt andre Mænds Blod i Kog.

»Da jeg bar Haarlokken bort med mig,« sagde han, »levede jeg en Tid et vildt Liv, og i de Dage lagde jeg den tilside paa et sikkert Sted; og da jeg blev fornuftig igen, havde jeg glemt, hvor Gemmestedet var. Ved et underligt Tilfælde fandt jeg den igaar. Tror De, at man kan tro, at den er af en anden Kvindes Haar?«

Hun løftede sin Haand i Vejret.

»Vent,« sagde hun. »De vil gaa til Osmonde, De vil fortælle ham alt, De vil —«

»Jeg vil fortælle ham hele Historien om Rosenhaven og om Solskiven, og om Skønheden, der var aandrig og klog nok til at haane en Mand

offentlig, for at hun saa mere sikkert kunde mødes ene med ham. Hun besad stor Snedighed og Kløgt af en sekstenaarig Skønhed at være. Det vilde være godt for hendes Mand at have sine Øjne godt med sig, naar hun er tyve Aar.»

Han burde have læst Advarslen i hendes Øjne, thi deres flammende Vrede var Advarsel nok.

»Alt, hvad De kan sige, kender jeg,« sagde hun — »alt, hvad De kan sige! Og jeg elsker ham! Der er for mig ingen anden Mand paa Jorden. Var han en Tigger, vilde jeg trampe Landevejene med ham og sulte med ham. Han er min Herre, og jeg er hans Mage — hans Mage!«

»Det skal De aldrig blive,« svarede han, gjort rasende ved hendes Ord. »Han er en højbaaren og ædel Herre, og ønsker ikke en anden Mands afkastede Legetøj som sin Hustru.«

Hendes Bryst bølgede op og ned, medens hun trykte sin Haand mod det; hendes Aandedræt kom i skarpe Stød gennem Næseborene.

»Og engang,« stønnede hun — »og engang elskede jeg dig — Hund!«

Han var afsindig af triumferende Ondskab og Lidenskab, og han brast i Latter.

»Elskede mig!« sagde han. »Du! Som Du elskede mig — og som Du elsker ham — saaledes vil Tøjten paa Gaden elske enhver Mand — for en Krone!«

Hendes Ridepidsk laa paa Bordet, hun greb den og svang den susende i Luften. Hun var blind af Raseri, og saa ikke, hvorledes hun greb den og holdt den — eller hvad hun gjorde — kun, at hun slog!

Det var hans Tinding, Blyklumpen ramte, og

Slaget blev ført af et Haandlede, hvis Sener var af Staal, og idet hun slog, sukkede han, strakte Hænderne op og faldt saa ned og laa udstrakt for hendes Fødder!

Men det forfærdelige Raseri, der havde grebet hende, havde hende i den Grad i sin Magt, at hun var som en Gren, der hvirvles paa Stormens Vinger. Hun lagde knap Mærke til, at han faldt, eller, dersom hun bemærkede det, gav hun det ingen Tanke, medens hun styrtede fra den ene Ende af Værelset til den anden med en afsindig Kvindes vilde Skridt.

»Djævel!« raabte hun, »Hund! og det er for dig, at jeg har ødelagt hele min Fremtid! Til et saa nedrigt Dyr gav jeg alt, hvad selv en Dronning kunde give — hele mit Liv — hele min Kærlighed — for evigt! Og han kommer skamløs tilbage — skamløs — for at tuske, ligesom en bedragerisk Høker, fordi hans Forretning gaar daarligt, og jeg — jeg skulde igen forsyne hans tomme Pengekasse.«

Hun gik rasende hen mod ham.

»Tror De ikke, at jeg ved, at De, Kvinders Bøddel og Kryster, som De er, lægger Planer om at sælge Dem selv, fordi Deres Dag nu er kommen, og fordi ingen Kvinde vil byde paa et saadant Udskud, undtagen den, som De kan true dertil? Staa op, Orm — staa op, ellers dræber jeg dig!«

I sin blinde Galskab pidskede hun ham en gang igen tværs over Ansigtet. Men han rørte sig ikke — og hans rolige Liggen fik hende til at standse og staa pustende og stirre ned paa den Ting, der laa foran hende. Thi det var en Ting, og medens hun stod og stirrede, med vildt bøl-

gende Bryst, saa hun dette. Det var kun en Ting — en Ting, der laa ubevægelig, med sine lyse Lokker udsprede, med sine Øjne stirrende opad. Paa den højre Tinding var en purpurrød Fordybning, hvorfra der langsomt sivede en tynd Blodstrib.

*

*

*

»Der maa kunne findes en Vej,« havde hun sagt; og dog selv i hendes mest afsindige Fortvivelse havde hun aldrig tænkt paa denne Vej. Skønt, naar man tænkte paa hendes lovløse Fortid, var det egentlig underligt, at hun aldrig havde tænkt paa denne Vej — aldrig! Men nu havde hendes Pidsk med Blyklumpen i det Øjeblik, hvor hun ikke vidste af noget andet end sit vilde Raseri, fundet — Vejen for hende!

Og da den saaledes var fundet, og hun stod og stirrede og saa, hvad hun havde gjort — saa, hvad der var sket — var det, som om Slaget var blevet ført ikke mod hendes egen Tinding, men mod hendes Hjerte — et stort og tungt Slag, der efterlod hende ligbleg og halvkvalt af Sindsbevægelse.

»Hvad! Hvad!« stønnede hun. »Nej! nej! nej!« og hendes Øjne udspiledes endnu vildere.

Hun sank paa Knæ og gøs, saa Tænderne begyndte at klappre. Hun stødte til ham ved Skuldren.

»Rør dig!« brød hun ud i høj Hvisken. »Bewæg dig! Hvorfor ligger Du saaledes? Rør dig!«

Men han rørte sig ikke, men laa ubevægelig, kun med Læberne trukne lidt tilside, saa hans hvide Tænder saas, ret som om hendes rædsels-

fulde Kval fik ham til at smile. Gysende kom hun nærmere, medens hendes Øjne stirrede endnu mere forfærdet end hans. Hendes Haand listede sig ry-stende ned til hans Haandled og greb om det. Dér rørte sig intet — intet! Hendes Haand stjal sig til hans Bryst og blottede det og trykkede sig tæt mod det. Det var stille og ubevægeligt som Pulsen; thi Livet var endt, og hundrede af hensmuldrende Aar kunde ikke bringe mere af Død, end her var.

»Jeg har dræbt dig,« stønnede hun. »Jeg har dræbt dig, skønt jeg vilde det ikke — selv Helvede véd, at jeg vilde det ikke. Du er en død Mand — og det er det værste af alt!«

Hans Haand faldt tungt fra hendes, og hun knælte og stirrede med et saadant Udtryk i sit Ansigt, som hele hendes Liv igennem aldrig før havde været der — thi det var som Udtrykket hos et Væsen, der, da det var blevet pint og tilsidst havde naaet det værste, begynder at smile af selve Skæbnen.

»Jeg har dræbt ham!« sagde hun med en sagte, forfærdet Stemme; »og han ligger her — og udenfor gaa Folk og spadsere, og de vide intet. Men han véd det — og jeg — og som han ligger dér, smiler han maaske, fordi han véd, hvad han har gjort!«

Hun krøb endnu mere sammen og nærmede sig endnu mere for at se ham, og det syntes virkelig, som om hans tause Ansigt spottede hende ved Tanken om, hvorledes hun skulde blive fri for ham! Det syntes hende, som om han laa der tilfreds og spottende sagde: »Nu, da jeg ligger her, er det dig — dig, der maa flytte mig!«

Hun rejste sig og udbrød:

»Nu! hvis jeg skulde give efter — blive afsindig — der er næsten intet andet tilbage — vilde mit egentlige Jeg, som kun har levet saa kort — en saa kort, fattig Tid — blive gjort Ende paa for alle Tider. Alt hvirvles rundt for mig. Det var mig, som førte Slaget — og jeg er en Kvinde — og jeg kunde blive afsindig — og skriige op og kalde Tjenerne herind og pege paa ham og fortælle, hvorledes det var sket — alt, alt!«

Hun greb sig i Brystet, saa Neglene næsten skar ind i Kødet gennem hendes Klædning. Hun følte, som om hun allerede var ved at miste Forstanden, og der rejste sig en saadan Bølgegang af Ulykke om hende, at hun vidste, at dersom den ikke straks blev dæmpet i sin første Svulmen, vilde den skylle hende bort og føre hende ned i Svælget for evigt.

»Det — det!« stønnede hun — »nej — det sværger jeg, vil jeg ikke gøre! Der har altid været En, der hadede mig — og dømte mig og jog mig lige fra den Time, jeg laa under min Moders Lig, et lille nyfødt Væsen. Jeg ved ikke, hvem det var — eller hvorfor — eller hvorledes — men det har været saaledes! Jeg blev skabt ond og kastet hjælpeløs ud mellem onde Skæbner, og da jeg havde gjort det, der var bestemt, og der ingen Mulighed var for at slippe derfra, mødte jeg ædle Mænd og Kærlighed og Hæder, og jeg lærte at tilbede og elske. En Engel kunde elske, som jeg elsker, og blive ophøjet derved. Men ved selve Himlens Port griner en Djævel af mig og river mig tilbage, haaner mig og besudler mig, og jeg falder i Afgrunden!«

Hun strakte sine Arme op med en stor Gestus, som om hun vilde trodse Himmel og Jord.

»Intet Haab — ingen Naade — intet uden Dom og Helvede,« raabte hun, »med mindre, at det Væsen, der er blevet pint, bliver den Stærkeste! Nu — hvis Skæbnen ikke tilintetgør mig — vil jeg være den Stærkeste!«

Hun saa ned paa Genstanden foran sig. Hvor dette Stenansigt haaned og i selve sin Haan syntes at foragte hende! Hun knælte igen ned ved det, medens Blodet strømmede gennem hendes Legeme, der før havde været iskoldt, og hun talte, som om hun vilde tvinge sin Stemme til at trænge ind gennem den Dødes Øre.

»Ja, spot kun!« sagde hun, idet hun bed Tænderne fast sammen, »Du tror, at jeg er besejret, men det er jeg ikke! Det var et ærligt Slag, ført af en Skabning, der var pint ud over alle Grænser! Ja, spot — og dog, var det ikke for en eneste Mands Skyld, vilde jeg kalde dem udenfor herind og staa foran dem og raabe: »Her er en Skurk, hvem jeg har slaet i Raseri — og han er død! Jeg beder ikke om Naade, men kun om Retfærdighed!«

Hun krøb endnu nærmere, og hendes Aandedræt og Ord kom haardt og hurtigt. Det var, som om hun talte til en levende Mand, der hørte — som om hun svarede paa noget, han sagde.

»Der vil være de Mænd i England, der vil vise mig Retfærdighed,« hviskede hun. »Det vil der, det sværger jeg paa! Men der vil være Dumrianer og Krystere, der ikke vil. Han vil vise mig Retfærdighed — han! Ja, spot, som Du vil! Men

mellem hans høje Ære og Kærlighed og mig skal dit Lig ikke komme!»

Den døde Mand var faldet ned ved hendes store Sofa saa tæt ind til den, at hans ene Arm var skjult af Draperiet; og i dette Øjeblik saa hun dette — før havde hun ikke set andet end Døden i hans Ansigt. En Tanke skød som et Lyn ned i hende. Det var en Tanke saa dristig og saa forunderlig, at endog hun forfærdedes ved den, og hendes Hænder, der listede sig op til hendes Pande, greb fat i Haaret, som om hun syntes at føle, at det rejste sig og stod i Vejret.

»Er det Galskab at vove det?« sagde hun hæst, og idet hun gyste, skjulte hun et Øjeblik sine Øjne; men saa tog hun Haanden fra sine brændende Øjne. »Nej, ikke paa den Maade, som jeg vil vove det,« sagde hun, »thi det vil hærde mig til Staal. Du føler dig godt tilpas.« sagde hun til Stenansigtet, »og som Du ligger dér, synes Du, imod din egen Villie, at fortælle mig, hvad jeg skal gøre. Du vilde ikke have hjulpet mig saaledes, havde Du vidst det. Nu gælder det; Kampen bliver nu mellem Skæbnen og mig — et menneskeligt Væsen — en jaget, forpint Kvinde.«

Hun udstrakte sin stærke Haand og skød til ham — han var allerede begyndt at blive stiv — uden at der gik en eneste Gysen gennem hende, da hun følte Ligets Kød give efter for hendes Haands Tryk; thi hun var skredet over den Skranke, der ligger mellem det, der kun er Liv, og det, som er det ubarmhjertige Helvede, og i Øjeblikket havde hun ligesom ingen menneskelig Følelse. Et stakkels, vildt Dyr, omringet paa alle Sider af Hunde og Jægere, jaget af selve den ubarmhjertige Natur

— stirrende med blodunderløbne Øjne, stønnende i Dødsangst — vilde maaske kunne føle saaledes, som hun følte. Hun var som et jaget Dyr, der er ene og ser Dødens Rædsel og Angst i Ansigtet.

Da Liget kun bevægedes stift, lagde hun den anden Haand paa Siden og skubbede det længere tilbage, indtil det laa udstrakt under den lange, brede Sofa, med sine brystne og aabne Øjne, og stirrede tomt op mod det lave Loft i det underlige Fængsel. Hun stødte det endnu længere ind og lod Draperiet falde ned, rolig og med Omsorg for at ordne det saaledes, at alt var sikkert skjult for alles Øjne.

»Indtil i Nat skal Du ligge godt dér,« sagde hun. »Og saa — og saa —«

Hun opsamlede den lange Silkehaarlok, der laa som en glinsende Slange ved hendes Fødder, og kastede den ind i Kaminen, hvor hun saa den brænde med langsom Hvislen; og hun saa derpaa, til den var opbrændt.

Saa stod hun med Hænderne trykkede ind mod sine Øjne og sin Pande. Skønt det snurrede rundt for hende, saa arbejdede hendes Hjerne, som den altid havde arbejdet for hende, klart og kraftigt, idet den fremsatte for hende, hvad der var forestaaende, drøftede hendes Stilling; viste hende, hvilke Farer, der kunde opstaa, hvorledes hun skulde forberede sig overfor dem, hvad hun maatte forsvare og hvad hun maatte trodse. Den Villiekraft, der var skænket hende ved Fødslens, og som havde vokset sig stærkere ved Øvelse, kunde sammenlignes med en stor Maskine, hvis Løftestang Naturen ikke burde lægge i menneskelige Hænder, men paa denne Løftestang hvilede

nu, og hun svor ved sig selv, at hun vilde styre den, siden hun kun kunde blive frelst paa denne Maade. Den Pinsel, hun i Maaneder havde gennemgaaet, Kampen mellem den onde Fortid og den ædle Nutid, Kampen mellem den søde og lidenskabeligt elskende Kvinde og han, som kun var en Djævel, havde spændt hendes Følelser til en saadan Højde og Dybde, at da dette unaturlige og uforudsete Slag var faldet, stod hun dér som et overmenneskeligt Væsen. Naar hun saa tilbage, syntes hun sig at være en Skabning, dømt fra sin Fødsel; men i dette Øjeblik følte hun Kraft til at optage en afsindig Kamp med den Skæbne, der havde dømt hende.

»Det var bestemt, at Slaget skulde falde saaledes,« sagde hun, »og de, der førte det, le — le ad mig.«

Det var kun et Øjeblik, og hendes Aandedræt blev jævnt og regelmæssigt ligesom paa hendes Befaling; hendes Ansigt blev roligt, og hun vendte sig om mod Klokken og ringede paa den med bydende Hast.

Da Tjeneren kom ind, stod hun og holdt nogle Papirer i Haanden, som om hun lige havde læst i dem.

»Følg efter Sir John Oxon,« befalede hun. »Sig til ham, at jeg har glemt en vigtig Sag, og bed ham om at komme straks tilbage. Spild intet Øjeblik. Han har lige nu forladt mig og kan neppe være kommet ude af Syne.«

Tjeneren saa, at der ikke var nogen Tid at spille. De vare alle bange for Grevindens bydende Øje og ilede altid for at adlyde hendes Blik. Han vendte om og skyndte sig med at opfylde

hendes Befaling, da han var bange for at tilstaa, at han ikke havde set Oxon gaa bort, fordi han, naar han gjorde det, tillige vilde røbe, at han ikke havde været paa sin Post, hvad han virkelig heller ikke havde.

Hun vidste, at han kort efter maatte komme tilbage. Det gjorde han ogsaa, idet han forpustet kom ind i Stuen.

»Min Lady,« sagde han, »jeg gik hurtig ud paa Gaden og lige til Hjørnet, men Sir John var ingen Steder at se.«

»Tosse, De har ikke været hurtig nok!« sagde hun vredt. »Vent; De maa straks gaa til hans Bolig med et Brev. Det er en vigtig Sag.«

Hun gik hen til et Bord — tæt ved Divanen, saa tæt, at havde hun udstrakt sin Fod, kunde hun have rørt ved det, der laa under Sofaen — og skrev hastig et Par Linier. Disse Linier anmodede Det, der laa og stivnede knap tre Fod fra hende, om at vende tilbage til hende saa hurtig som mulig, for at hun kunde spørge ham om noget meget vigtigt, hvilket hun havde glemt, da han gik bort.

»Bring dette til Sir Johns Bolig,« sagde hun. »Lad være med at drive paa Vejen. Giv det i hans egen Haand og bring mig straks hans Svar tilbage.«

Saa blev hun igen alene og gik langsomt op og ned i Værelset, medens hun stirrede paa Gulvet.

»Det var godt gjort,« sagde hun. »Naar han vender tilbage og ikke har truffet ham, vil jeg blive vred og sende ham afsted igen for at vente.«

Hun standsede sin Gang og lod Haanden glide over sit Ansigt.

»Dette er som en Nattemare,« sagde hun — »som om jeg drømte, og kvaltes, og stønnede, og vilde skrige højt, men ikke kunde. Jeg kan ikke! Jeg maa ikke! Gid jeg maatte skrige og kaste mig ned paa Gulvet og slaa mit Hoved mod det, indtil jeg laa — som han ligger!«

Hun stod et Øjeblik og aandede hurtigt med vidt opspilede Øjne, og den Del i hende, der var svag Kvinde, bragte hende i stor Fare; og da hun forstod det, trykkede hun sine Hænder med Staal-kraft mod sit Bryst.

»Vent! Vent!« sagde hun til sig selv. »Dette er jo at blive forrykt. Dette er at miste Grebet paa mig selv og at blive besejret af den Ene, som hader mig og leer ved at se, hvad jeg er bleven til.«

Intet andet end denne unaturlige Villiekraft kunde have betvunget den stigende, kvindelige Svag-hed, der angreb hende; men denne Villiekraft var stærkere end alt andet, den undertvang hendes kvindelige Angst og hindrede hende i at besvime.

»Denne ene Dag maa jeg gennemleve,« sagde hun, »og lægge Planer og passe paa hvert Minut, der gaar. Mit Ansigt maa ikke røbe noget, min Røst maa ikke vække Mistanke. Han vil være taus — Gud véd, han vil være taus nok.«

Paa selve Divanen havde der ligget en lille Hund; det var en King Charles, en fin, forkælet lille Tingest, der altid hang efter hende og ikke let lod sig drive bort. Engang i den sidste Time havde de vrede, høje Stemmer forstyrret den, og den havde udstødt en lille, gnaven Gøen, men da

den var en lile, forkælet og magelig Fyr, havde den snart rullet sig sammen mellem Puderne og var faldet i Søvn igen. Men da dens Herskerinde gik omkring og mumlede sagte og ofte aandede dybt og tungt, blev den igen forstyrret. Maaske et Instinkt hos den, som ikke findes hos Mennesker, lod den føle, at der var en underlig Genstand tilstede i Værelset. Først rørte den sig søvning, saa løftede den Hovedet op og snuste; saa strakte den sine Lemmer, stod op og saa med et bekymret Øje paa sin Herskerinde; og dette saa hun og standsede for at møde dens Blik. Det var et underligt Blik, hun sendte Hunden, et overrasket og skræmmet Blik; Tankerne drev Blodet op i hendes Kinder, men det strømmede igen tilbage, da det lille Dyr løftede Snuden og udstødte et sagte, men klynkende Hyl. To Gange gjorde den det, og saa sprang den ned og stillede sig foran Sofahjørnet og snuste dér.

Der var ingen Fejltagelse mulig; et eller andet Instinkt, som det ikke kendte Betydningen af, drev det, og det lod sig ikke støde tilbage. Hos alle Dyr har man lagt Mærke til dette underlige Faktum — at de kende Døden, som gør Ende paa dem alle, og oprøres saaledes mod den, at de ikke kunne være rolige, saalænge de er i Nærheden af den, men maa brøle eller pibe eller hyle, indtil det Døde er ude af deres Lugts Rækkevidde. Det var tydeligt, at den lille Hund vidste noget og var angst og urolig. Den kunde ikke lade være med at fare om, snuse og pibe, og da den ikke vovede at stikke sit Hoved ind under det nedfaldende Drapperi, blev den mere og mere ophidset og forfærdet, indtil den tilsidst standsede, løftede sit Hoved

op og udstødte et langt, højt og smerteligt Hyl; og dette havde en saa underlig og mærkværdig Lyd, at hendes Hjerte standsede sine Slag, da hun bøjede sig ned og greb Hunden; hun gøs, da hun rejste sig op, medens hun holdt den ind til sig og holdt paa dens Mund. Men den vilde ikke tie og kæmpede for at komme ned, som om den maatte blive gal, dersom den ikke kunde komme hen til den Døde og hyle.

»Dersom jeg sender dig ud af Værelset, vil Du komme tilbage, stakkels Frisk,« sagde hun. »Ingen vil kunne holde dig borte, og jeg har aldrig før befalet, at Du skulde blive borte. Hvorfor kunde Du ikke ogsaa holde dig rolig? Nej, det er ikke Hundens Natur.«

At det ikke var det, saas tydeligt af Hundens Kæmpen og Bjæffen, der kun daarligt dæmpedes af hendes Haand. Hun lagde sin Haand om dens lille Hals, medens hun blev ligbleg.

»Ogsaa Du, stakkels, lille Dyr!« sagde hun. »Ogsaa Du, der er en saadan lille Ting; og aldrig gjorde Du mig noget ondt!«

*

*

*

Da Tjeneren kom tilbage, saa han endnu mere ængstelig ud end før.

»Deres Naade,« stammede han. »Sir John var endnu ikke kommen hjem. Hans Tjener vidste ikke, naar han kunde vente ham.«

»Gaa igen derhen om en Timestid og vent,« befalede hun. »Han maa jo snart komme tilbage, dersom han ikke har forladt Byen.«

Derefter pegede hun paa en lille Silkedyngge, der laa udstrakt paa Gulvet. »Det er stakkels Frisk, der fik Krampeslag og faldt ned og slog sit Hoved. Den har været upasselig i nogle Dage og hylte højt for en Time siden. Bring den bort, det stakkels Dyr.«

Syttende Kapitel.

I hvilket Hans Naade, Hertugen af Osmondes, Kureer ankommer fra Frankrig.

Hendes Sikkerhed laa i den Kendsgerning, at hendes Husstand havde en saa dyb Ærefrygt og Respekt for hende, og at alle hendes Tjenere havde vænnet sig til at betragte dette Værelse, der var et af de smukkeste og prægtigste, skønt ikke det største, som et Slags helligt Sted, hvor ingen turde sætte sin Fod, naar man ikke var indbudt eller beordret til det. Indenfor dets fire Vægge læste og skrev hun om Formiddagen, og der kom aldrig nogen Tjener ind, uden naar hun ringede efter ham. Værelset syntes som en Slags Fæstning, hvor ingen kom ind uden foregaaende Underhandling. Om Eftermiddagen aabnedes Dørene, og hun underholdt dér de Gæster, der kom under mindre Formaliteter, end der krævedes ved stateligere Assembler. Da hun denne Formiddag forlod det for at gaa til sine Paaklædningsværelser for at skifte Ride dragt og gøre Toilette, saa hun sig omkring med et fast Blik.

»Indtil Pjattehovederne komme for at sladre om Moderne og Theatrene,« sagde hun, »vil alt være saa stille som i Graven. Saa maa jeg være her og lægge mine Planer godt, og være saa smuk og aandrig, at de alle ikke ville se andet end mig.«

Det var Sædvane for dem, der ikke havde noget mere alvorligt at dræbe Tiden med, at besøge hverandre i deres Hjem og drikke The og tale om Theatrene og nyeste Moder i Besætninger og Haarpynt, og gøre Kur enten for Alvor eller for Tidsfordriv. Man kunde være sikker paa, at ved Lady Dunstanwoldes Eftermiddagsthe blev der vekslet mange forelskede Blikke og mange vittige Bemærkninger. I hine Dage flokkedes der endog en større Mængde om hende end nogensinde før. En triumferende Skønhed, der lige staar i Begreb med at blive en stor Hertuginde, er ikke udsat for at blive forsømt af sin Omgangskreds, og saaledes holdt Hendes Naade Assembleer, der baade vare livlige og glimrende, og vare en Fryd for Dagens fashionable Drivere.

I Eftermiddag vare de komne i større Antal end sædvanlig. Episoden med »Djævels« Tæmning, Hertugen af Osmondes uventede Tilbagekomst, Forberedelserne til Brylluppet, havde givet en ekstra Stimulans til den Interesse for Grevinden, der allerede var stor nok i Forvejen. Dertil kom saa det pikante ved Fortællingen om Sir John Oxons mærkelige Optræden, der havde syntes at være et aabenbart Oprør mod hans Skæbne, og Fortællingen om Grevindens aabenlyse Misfornøjelse over den Maade, hvorpaa han optraadte som en skuffet Mand, der fordristede sig til at vise Vrede overfor det, som

han galant burde have afstaaet fra, som den, der var bleven besejret ved Krigens Omvekslen. De, der den Morgen havde set disse to ride hjem sammen, vare fulde af Nysgærrighed, talte med hverandre derom og vekslede Blikke, der tydelig nok udtalte deres Længsel efter at vide mere om det, der var sket, og deres Haab om, at de To maaske igen kunde træffe sammen offentlig, saa at de kunne faa endnu interessantere Ting at vide. Det syntes virkelig ikke urimeligt, at Sir John maaske vilde vise sig mellem Gæsterne ved Theen, og det var maaske af den Grund, at Grevindens Salon denne Eftermiddag var mere end sædvanlig fuld af livlige, aandrige og sladderelskende Gæster.

De traf imidlertid kun Grevinden selv og hendes Søster Anna, som forresten ikke ofte gav Møde ved Theeselskaberne, da hun syntes, at de bleve for meget anvendte til fashionabel Konversation og verdslig Snakken, og at hun derfor følte sig noget fremmed dér. Verden kendte kun Anna som en kedelig, almindelig Kvinde, hvem hendes straalende og lykkelige Søster naadig beskyttede, og naar hun var borte, var der ingen, der savnede hende; heller ikke lagde man meget Mærke til hende, naar hun viste sig. I Dag lagde man maaske mere Mærke til hende end ellers, da hun var saa bleg, at hun dannede en stor Kontrast til Grevinden med dennes skønne og glimrende Farver. Kontrasten mellem dem var altid stor; men i Eftermiddag syntes Annas altid blege Ansigt næsten blyfarvet; der var dybe Ringe af Smerte eller Sorg om hendes Øjne, og hendes Ansigtstræk vare fortrukne. Lady Dunstanwolde, der bar en Kjole af rød-blomstret Atlask med vidunderlige gule mechelmske Kniplinger, og som

havde sit dejlige Haar opsat som et Taarn, tog sig højere, mere guddommelig og ildfuldere ud, end nogen-sinde før; det sagde idetmindste hendes Gæster til hende og til hverandre; skønt, naar man skal sige Sandheden, saa var dette ikke noget nyt, da hun var en af disse Kvinder, der har den vidunderlige Magt at indgyde Tilskuerne den Følelse, hvergang de ser hende, at de aldrig før har set hende saa dejlig og saa blomstrende.

Da hun gik ned ad Trappen fra sit Værelse, foer Anna, der stod ved Foden af Trappen, sammen ved Synet af hendes dejlige Dragt og glimrende Farve.

»Hvorfor farer Du sammen, som om jeg var et Spøgelse, Anna?« spurgte hun. »Ligner jeg et? Det fortalte mit Spejl mig ikke.«

»Nej,« sagde Anna; »du — er saa — blomstrende og dejlig — og jeg —«

Grevinden kom hurtig ned ad Trapperne.

»Du er ikke blomstrende og dejlig,« sagde hun. »Det er dig, der ligner et Spøgelse. Hvad er der?«

Anna lod sine blide, matte Øjne hvile et Øjeblik hjælpeløs paa hende, og da hun svarede, var det med svag Stemme.

»Jeg tror — jeg er syg, Søster,« sagde hun; »jeg skælver og føler mig, som jeg skulde besvime.«

»Gaa saa i Seng og send Bud efter Lægen. Der maa gøres noget for dig,« sagde Grevinden. »Du ser virkelig syg ud.«

»Nej,« sagde Anna; »jeg beder dig, Søster, om Du i Eftermiddag vil lade mig blive hos dig;

det vil styrke mig. Du er saa stærk — lad mig —«

Hun strakte Haanden ud som for at røre ved hende, men Haanden faldt ned ved Siden, som om dens Kraft var svundet.

»Men dér vil være en Mængde snaksomme Besøgende,« sagde Grevinden med et ængsteligt, nysgærrigt Blik. »Du holder jo ikke af Selskab, men i disse Dage ere mine Værelser fulde af Besøgende. Det vil trætte og plage dig.«

»Jeg bryder mig ikke om Folk — jeg vil blot gerne være hos dig,« sagde Anna i en underlig bønfoldende Tone. »Jeg har idag en sygelig Følelse af, at jeg vil være bange for at sidde alene i mit Værelse. Men det er kun Svaghed. Lad mig i Eftermiddag blive hos dig.«

»Gaa saa og tag en anden Dragt paa,« sagde Clorinda, »og kom lidt rød Sminke paa dine Kinder. Du maa gerne komme til mig, dersom Du ønsker det. Du er en underlig Person, Anna.«

Og idet hun sagde dette, gik hun ind i sine Værelser. Ligesom der gives Slag og Smerter, der ende i Ufølsomhed eller Delirium, saaledes er der Katastrofer og Farer, der ere saa store, at de frembringe noget lignende. Da hun havde staaet foran sit Spejl i sit Paaklædningsværelse og betragtet sit eget Spejlbillede, medens Kammerjomfruen iførte hende den rød-blomstrede Atlaskkjole og ordnede hendes statelige Haarfrisure, havde denne anden Kvinde inden i hende følt, at den Time, hvor hun kunde have skreget, rast og forraadt sig selv, var forbi, og at den havde efterladt en dødlignende Ro, som om Rædsel havde lammet alle Smerter og dog ladet hendes Sanser være klare. Hun glemte

ikke det, der laa og stirrede tomt op imod Undersiden af Sofaen, der skjulte det — Synet af de stivnede Øjne, de udsprede Lokker og den purpurrøde Fordybning i Tindingen stod ligesaa klart for hendes Øjne, som i det første rædselsfulde Øjeblik, da hun stod og stirrede ned paa det. Men hendes Blod rullede ikke længere vildt, hendes Puls hamrede ikke længere, og den vilde, hysteriske Følelse af, at Hjertet sprang op i Halsen, kvælende hende og tvingende hende til at gispe paa den Maade, som altid hos Kvinderne ender med vilde Skrig og Hulken, var forsvundet. Dersom det ikke havde været paa Grund af denne kvindelige Blødhed, som hendes Natur, for første Gang, siden Kærlighedens Magt havde bemægtiget sig hende, havde givet efter for, kunde der ikke være hændtes hende nogetsomhelst her i Verden, der kunde have fremkaldt denne kvælende Klump i hendes Hals, denne Skælven i hendes Legeme — siden sin Fødselsstund var hun aldrig bleven angreben af en saadan kvindelig Svaghed, hvilket hun tidligere vilde have anset den for. Men nu var det noget andet — for en Stund havde hun været Kvinde — en Kvinde, som havde kastet sig til hans Bryst, som var hendes Sjæls Herre, og efter at have hvilet dér, var hendes gamle, ubøjelige Styrke bleven svækket.

Men det var ikke den Kvinde, der havde lært blød Hengivelse at kende, som gik tilbage til det panelede Værelse for at indtage sin Plads dér, hvor hun vidste, hvilken usynlig Fælle, der ventede paa hende — thi hun tænkte paa ham som sin Fælle, ligesom hun havde tænkt paa ham, naar han fulgte hende i Parken, tiltvoug sig Adgang til hendes Loge i Theatret, eller stod i Nærheden af hende

ved Assemblerne; han havde atter indtaget sin Plads ved hendes Side, og vilde blive dér, til hun kunde befri sig for ham.

»Dersom jeg spiller min Rolle godt, vil han være bragt bort, naar denne Nat er forbi,« sagde hun, »og saa vil jeg kunne leve som en befriet Kvinde.«

Hun plejede altid at indtage sin Plads paa Divanen, naar hun modtog sine Besøgende, der altid vare vante til at finde hende tronende dér. Da hun denne Eftermiddag kom ind i Værelset, standsede hun et Øjeblik og stod foran den, medens Salonen endnu var tom. Hun følte lidt Kulde, som om hun blegnede, og hendes Underlæbe trak sig tæt ind mod Tænderne.

»Paa en Kirkegaard har jeg siddet paa Stenkanten af en Grav,« sagde hun,« og nedenunder var der noget — værre end dette, dersom jeg blot havde kunnet se det.«

Da Herrerne, Baronetterne Humphrey, Lorderne Charless, Ladierne Betty og Frøknerne Lovely snakende og leende bleve meldte, rejste hun sig fra sin sædvanlige Plads for at hilse paa dem, idet hun var Yndefuldheden og Naaden selv. Hun hørte paa deres Snakken, og skønt det ikke var hendes Sædvane at deltage deri, var hun idag saa vittig, at Konversationen mistede den Kedsommelighed, som den undertiden kunde ende med. Det var et blandet Selskab, der samledes om hende; men hun gav hver enkelt af dem et lille Øjeblik, og i det fik enhver af dem det, som de senere vilde erindre. Med dem, der kom ved Hoffset, talte hun om Kongefamilien, om Hendes Majestæts Luner, om Hertuginde af Marlboroughs Streng-

hed; med Statsmænd talte hun med saa megen Forstand og Diskretion, at de gik bort og tænkte paa, hvilken Lykke der dog var faldet i én Mands Lod, siden hun vilde kunne have tilfredsstillet en Snes Mænd; og de syntes, at det var ikke ret, at Hertugen af Osmonde, der allerede havde Rang, Rigdom og Berømmelse, nu desuden skulde faa en Gave af en saadan Storhed, som denne dejlige Kvinde vilde være. Til Lapsene og de gode Hoveder henvendte hun spøgefulde Replikker; og de Skønheder, der ønskede at smigres, roste hun saa behændigt, at de bleve stimulerede til at bryste sig endnu mere og ikke længer frygtede hendes Yndigheder som Rival.

Medens hun optraadte saaledes, ophørte hun dog ikke et eneste Øjeblik at føle Nærværelsen af det, der laa tæt ved hende, og som for hendes forpinte Sjæl syntes at ligge og lytte med stirrende, spottende Øjne; thi der var en Tanke, der ikke vilde forlade hende, nemlig, at det kunde se gennem sine brystne, blaa Øjne, og da det vidste, at det var bundet af Dødens ubevægelige Jernhænder, raste det afmægtigt og svor og bandede, fordi det ikke kunde udskrige sin Hævn og rulle frem mellem hendes Tilbedere, frem til deres og hendes Fødder.

»Men han kan ikke,« sagde hun atter og atter indenfor sine sammenbidte Tænder — »det kan han ikke.«

Da hun engang sagde dette til sig selv, opfangede hun Annas Øjne, der vare fæstede paa hende med et Udtryk, som om hendes Svaghed fik hende til at ønske at opholde sig tæt ved Søsteren for at drage Hjælp fra hendes Kraft; thi

hun havde holdt sig tæt ved Grevindens Side lige fra det Øjeblik, hun var traadt ind i Stuen, og hun syntes nu at bønfalde om en eller anden Beskyttelse, som hun var for frygtsom til aabent at bede om.

»Du er for svag til at blive, Anna,« sagde Grevinden. »Det er bedre for dig at trække dig tilbage.«

»Jeg er svag,« sagde stakkels Anna med sagte Stemme — »men ikke for svag til at blive. Jeg er altid svag. Gid jeg ejede din Kraft og dit Mod! Lad mig sætte mig ned her, Søster.« Hun rørte ved Sofapuderne med en skælvende Haand, idet hun træt stirrede op — medens hun maaske tænkte, at dette Sted altid syntes som en Slags Trone, som ingen andre end selve den dronninglige Værtinde turde vove at anmasse sig.

»Du er altfor blød, stakkels Søster,« sagde Clorinda. »Dette er ikke en Kroningsstol eller en Dommers Uldsæk*. Sæt dig! sæt dig! og lad mig give dig noget Vin.«

Hun befalede en af Tjenerne at bringe Vin, thi idet Anna satte sig ned i Sofaen, blev hendes Kinder endnu hvidere.

Da Vinen blev bragt, skænkede Grevinden et stort Glas og gav det selv til sin Søster, idet hun tvang hende til at drikke, til Farven kom tilbage i hendes Ansigt. Da hun havde gjort dette, henvendte hun sig til den Tjener, der havde bragt Vinen.

»Er Jenfry vendt tilbage fra Sir John Oxon?«

---

* I Overhuset sidder Lord Kansleren paa en Uldsæk.

spurgte hun med sin klare, klangfulde Stemme, hvis Musik altid fængslede dem, der vare i Nærheden, enten de interesserede sig for hendes Tale eller ej; og nu følte alle tilstrækkelig Interesse til at spidse Ører og høre efter, hvad hun sagde.

»Nej, Deres Naade,« svarede Tjeneren. »Jenfry sagde, at De havde befalet ham at vente dér.«

»Men ikke hele Dagen, den Tosse,« sagde hun og satte Annas tomme Glas paa Bakken. »Troede han, at jeg befalede ham at blive staaende hele Dagen udenfor Sir Johns Dør? Lad mig vide, naar han kommer tilbage.«

»Det er altid saadan med disse dumme Tjenestefolk,« sagde hun til de nærmeste. »Man kan ikke betale Kløgt med Løn og Livréer. De kunne kun adlyde det bogstavelige Ord. Da Sir John i Hast forlod mig i Formiddags, glemte jeg at spørge ham om noget og sendte derfor min Tjener, for at hente ham tilbage.«

Anna rettede sig op.

»Søster — jeg beder dig — et Glas Vin mere.«

Grevinden gav hende straks et, som hun ivrigt tømte.

»Blev han indhentet?« spurgte en nysgærrig Dame, der ikke ønskede, at Æmnet skulde ophøre.

»Nej, svarede Grevinden leende — »saa han maa have haft stort Hastværk, thi jeg sendte Tjeneren afsted kun et Øjeblik efter. Senere bød jeg Tjeneren at gaa hjem til Sir Johns Bolig og aflevere mit Brev i Sir Johns egen Haand, og det lader til, at han har troet, at han skulde blive dér, til Sir John kommer tilbage.«

Paa Bordet tæt ved Sofaen laa hendes Pidsk

med Blyklumpen; thi hun havde følt, at det var kækkere at lade den ligge dér, som om den var glemmt dér; thi hendes Hjerte havde slaaet saa stærkt, straks da hun saa den, da hun først kom ned i Stuen, og hun var bleven greben af en voldsom Lyst til at putte den væk og skjule den for sine Øjne. »Og det, som jeg skælver for,« havde hun sagt til sig selv, »maa jeg have Kraft til at se paa — ellers er jeg fortabt.« Derfor lod hun Pidsken ligge.

En smægtende Skønhed, med smeltende, blaa Øjne, som havde den kokette, klædelige Vane altid at lade sine Tilbedere beundre hendes bløde Finhed og Sarthed, løftede den tunge Pidsk i sin spæde, hvide Haand.

»Hvorledes kan Deres Naade magte at haandtere den?« sagde hun. »Den er altfor tung for en Dame — men Deres Naade er — ikke —«

»Ikke ganske en Kvinde,« sagde den skønne Grevinde, idet hnn stod op i sin fulde Højde og smilte med flammende, dejlige Øjne ned paa denne blaa og hvide, spinkle Skønhed.

»Ikke ganske en Kvinde,« udbrød et Par aandrige Mænd. »Snarere en Gudinde — en Gudinde fra Olympen.«

Den smægtende Skønhed kunde ikke taale en saadan Sammenligning, der syntes at nedsætte hendes etheriske Yndigheder. Hun løftede Pidsken med stor Anstrengelse, saa hendes Haandlets Smalhed og Finhed og de blaa Aarers Net kunde ses.

»Nej,« sagde hun læspende, »der hører en stor Mands Kræfter til at løfte den. Jeg kunde ikke holde den — langt mindre slaa en Hest med den.« Og for at vise, hvor stor en Kraft, der for-

dredes, og hvor meget hendes Kvindelighed manglede en saadan Kraft, lod hun den falde ned paa Gulvet — og den rullede ind under Sofaen.

»Nu,« skød Tanken som et Lyn fra Skyen gennem Grevindens Hjerne — »nu — leer han.«

Hun havde ikke Tid til at røre sig — der var i samme Minut tre Kavallerer paa deres Knæ, og enher af dem vilde sikkert have stukket deres Arm under Sofaen og søgt efter Pidsken, hvis ikke Gud havde frelst hende! Ja, det var paa Gud, hun tænkte i dette skrækkelige, rædselsfulde Øjeblik — Gud! — og kun en Aand, der ikke var menneskelig, kunde have sagt hvorfor.

Men Anna — stakkels Anna — ligbleg og skælvende, var hurtigere end de andre, og hun bøjede sig ned med en forunderlig Behændighed, stak Haanden ind under Sofaen og drog Pidsken frem og holdt den op i Vejret.

»Her er den,« sagde hun, »og det undrer mig ikke, Søster, at den faldt — den er saa tung.«

Clorinda tog den fra hende.

»Jeg skal aldrig mere tæmme noget Dyr som »Djævel,« sagde hun, »og dens Vægt er for stor for roligere Dyr; jeg vil gemme den.«

Hun gik over Gulvet og lagde Pidsken paa en Hylde.

»Den har altid været for tung — kun ikke for »Djævel«. Nu skal den aldrig mere bruges,« sagde hun, og der strømmede tilbage i hendes Ansigt — der for et Sekund havde mistet al Farve — en saa straalende Rødme og et saa vidunderligt Smil, at de, der saa paa hende, sagde til sig selv, at det maatte være Tanken om Osmonde, der havde forandret hende i den Grad, og at det var

Tanken om ham, der havde faaet hende til at rødme. Men kun nogle Øjeblikke senere saa de denne Rødmen igen. En Tjener traadte ind og bar en Sølvbakke med to Breve paa. Det ene var stort og forseglet med en Hertugkrone; det saa hun først og tog det, før Tjeneren havde Tid til at tale.

»Hans Naade, Hertugens Kurér er kommet fra Frankrig,« sagde han; »han havde Ordre til straks at aflevere Pakken.«

»Det maa betyde, at Hans Naade kommer tilbage, før vi havde turdet haabe,« sagde hun; i det samme saa hun det andet Brev.

»Det er Deres Naades 'eget,« forklarede Tjeneren lidt ængstelig. »Det kom tilbage, da Sir John endnu ikke var kommen hjem, og Jenfry havde dog ventet i tre Timer.«

»Det var længe nok,« sagde Grevinden. Det kan saa vente til i Morgen.«

Hun lagde ikke Osmond's Brev tilside, men beholdt det i sin Haand. Da Gæsterne saa, at hun ventede paa, at de skulde trække sig tilbage, for at hun kunde læse det, begyndte de at sige Farvel. En efter en, eller i Grupper paa to eller tre, forlod de hende; Herrerne med dybe Buk, idet de gik bort, medbringende Erindringen om det skønne Billede — en høj, kongelig Skikkelse i blomstret, rødt Atlask, hvis Statelighed syntes formildet blot derved, at hun i sin Haand holdt Hertugens forseglede Brev. Men Kvinderne vare misundelige, ikke paa Osmonde, men paa hende, for hvem der laa et Liv fuldt af en saa fuldstændig Lykke og Kærlighed; thi Kvindernes Øjne havde lagt Mærke til Gerald Mertoun lige fra hans tidligste Ungdom,

og han havde for dem syntes at legemliggøre alt, hvad Kvinders Drømme om Ærgærrighed eller Kærlighed kunde ønske.

Da den sidste Gæst var gaaet, aabnede Clorinda sit Brev og trykkede det ømt mod sine Læber. Før hun læste et Ord, kyssede hun det lidenskabeligt Snese af Gange, idet hun ikke tog Hensyn til, at Anna saa paa hende. Og da hun havde kysset det, saa læste hun det med Kinder, der brændte af en sød og stor Lidenskab, medens hendes Barm hævede og sænkede sig, fuld af ømme og stormende Følelser — og disse vare de Ord, hendes Øjne læste: —

»Dersom jeg skulde sætte nogen Overskrift over disse Linier, som jeg skriver til Dig, min Gudinde og Dronning, min inderste Sjæls Herskerinde, hvad mere kunde jeg saa vel sige end »min Elskede, min Clorinda, min Kærlighed,« da disse Ord udtrykke alt det, som en Mands Sjæl kan ønske sig, og hans Legeme længes efter. Min Sjæl og mit Legeme længes saaledes efter Dig, Elskede, Du den sødeste og dejligste Kvinde, som Naturens Haand nogensinde har dannet til de Dødeliges Fryd, at jeg har været nødt til at bede Himlen om at hjælpe mig til at udholde de Dage, der ligger mellem mig og den Time, der skal gøre mig til den mest henrykte og lykkeligste Mand, ikke blot i England, ikke blot i Verden, men i hele Guds Univers. Jeg maa atter og atter bede Himlen, og sandelig, jeg gør det ogsaa, om tilstrækkelig Ydmyghed til at lære mig at huske, at jeg ikke er en Gud — men kun en Mand — en Mand — skønt jeg skal trykke en Gudinde til mit Bryst, og stirre ind i

Øjne, der ere som Paradisets dybe Søer; Øjne, der ville svare mig med en saa forunderlig Kærlighed, som ingen, undtagen en Sjæl som din, kunde give en Kvindes Øjne; en Sjæl, der er saa fuldt skikket som din til at være en Mands Hustru. I de tunge Dage, da jeg plejede i Frastand at stirre paa dig med brændende Hjerte, var jeg altid bange for, at selve Æren i sin Højhed ikke skulde kunne underkue og overvinde de Tanker, der sprang frem i mit Indre med hvert mit Hjerteslag, og som aldrig kunde standses før ved Døden. En Tanke, der altid pinte mig — ja haanede mig — var Billedet af, hvorledes dit ranke, dejlige Legeme skulde give sig selv hen i en stærk Mands Arme; hvorledes dit ædle Hoved, med sin Krone af sorte Haar, skulde hvile paa en Mands Skulder — hvorledes denne Mands Indre og hele Væsen skulde gennem bæves og rystes ved Blikket fra dine smeltende Øjne; ved Kysset fra din buede, skønne Munds friske og røde Læber. Disse Tanker plagede mig Dag og Nat; de pinte mig i den Grad, at jeg undertiden frygtede, at min Forstand skulde forvildes, og jeg ende som en stakkels Afsindig. Og nu — nu er det mig ikke mere forbudt at dvæle ved disse Tanker — ja, jeg ligger vaagen om Nætterne, idet jeg tilbeder dette Billede, der staar for mine Tanker, og undertiden staar jeg op fra mine skønne Drømme og knæler ned ved min Seng og takker Gud, at Han tilsidst har skænket mig det, der visselig er mit eget! — Thi, min Elskede, det forekommer mig, at hver af os kun er en Del af den anden, at der i os mødes saadanne Naturkræfter, at Naturen selv maatte græde, dersom vi skiltes. Dersom der nogensinde skulde komme et Spøgelse

mellem os To, dersom der var noget, der vilde skille os — lad os da, Du ædle Sjæl, sværge paa, at det kun skal føje os endnu tættere sammen, at intet Slag nogensinde skal kunne besejre vor forenede Kraft, naar vi ere indesluttede i hinandens Arme. Sødeste Kvinde, dine Læber ville krumme sig til et Smil, og Du vil sige, »han er afsindig af Lykke — min egen Gerald« (— aldrig før mit Hjerte standser sit sidste Slag og efterlader mig kold, en død Mand, kan jeg glemme din Stemmes Musik, da Du sagde disse Ord: »min egen Gerald! min egen Gerald!«). Jeg maa bede dig om Tilgivelse, thi en Mand, i den Grad opfyldt af Henrykkelse, kan ikke ganske være ved sin fulde Samling, og undertiden tænker jeg, om jeg, naar jeg gaar gennem Tuillieriernes Haver, maaske ikke ligner en drukken Mand, i den Grad snurrer det rundt i Hovedet paa mig. Men snart, min himmelske Kærlighed, skal min Landflygtighed være forbi; og det er i Virkeligheden dette, mit Brev skulde meddele dig, at om fire Dage kunne dine Tjenere aabne dine Døre for mig, og jeg vil træde ind og knæle for din Fod og kysse Sømmen af din Klædning, og saa vil jeg rejse mig op og holde hende, der snart skal være min egen Hustru, tæt ind til mit bankende Bryst!«

Al den Blidhed, hun havde mistet, kom tilbage til hendes Ansigt, alle de haarde Linier forsvandt; de ømme Træk kom tilbage, og hendes Øjenhaar saa ud, som de vare fugtige. Anna, der sad stiv og stram, stirrede paa hende og var bange for at tale, da hun følte, at hun i Øjeblikket ikke var her paa Jorden, men at Lyden af en Stemme

kunde bringe hende tilbage hertil; og det var godt, at hun kunde blive borte, saa længe det maatte forundes hende.

Hun læste Brevet, ikke én, men tre Gange, idet hun tydelig nok dvælede ved hvert enkelt Ord; og da hun var kommen til det sidste Ord, begyndte hun forfra igen. Da hun tilsidst saa op, var det næsten med et forvildet, lille Smil, thi hun havde virkelig for et Øjeblik glemt.

»Indesluttede i hinandens Arme,« sagde hun — »indesluttede i hinandens Arme. Min egen Gerald! min egen Gerald! Du, som sikkerlig er min egen — min egen!«

Anna rejste sig op og gik hen og lagde Haanden paa hendes Arme. Hun talte med en sagte, anstrengt, næsten hviskende Stemme.

»Kom bort med mig, Søster,« sagde hun, »for en lille Stund — kom bort med mig.«

Attende Kapitel.

Grevinde Dunstanwolde sidder alene silde og skriver.

Hun vidste godt, at hun maatte forlade det panelede Værelse paa den sædvanlige Tid, da hun ellers vilde vække Opmærksomhed ved at gøre noget, hendes Tjenerskab ikke var vant til; thi hendes Liv var altid ceremonielt i sin Regelmæssighed. Naar hun spiste til Middag hjemme, spiste Anna og hun deres Maaltid sammen i den store Spisesal, hvor Bordet straaledede med Sølvservice og

massive Krystalglas, og hvor de pudrede Tjenere i Livreer med Guldtridser opvartede dem, som om der var en hel Del Gæster, der deltog i Maaltidet. Siden Grevens Død havde Grevinden af og til siddet sent oppe og skrevet Breve eller læst Dokumenter, der vedrørte hendes Godser, hvis Bestyrelse, skønt tildels kontrolleret af Bestyrere og Advokater, ikke blev overladt til disse, saaledes som de fleste fornemme Damer pleje at gøre. Hun undersøgte selv alle Papirer, og først, naar hun fuldstændig forstod alle Overenskomster og Forpagtningskontrakter, underskrev hun dem; og hvis de ikke tilfredsstillede hende, sendte hun Bud til Advokaterne og Bestyrerne for at faa det forklaret.

»Hverken jeg eller nogen anden Mand har nogensinde truffet et saadant Hoved paa en Kvindes Skuldre,« sagde hendes Advokat. Og Hovedbestyreren af Dunstanwolde og Helversly lærte at ryste ved Synet af hendes kække Udskrift paa et Brev.

»En saadan Dame!« sagde han — »en saadan Dame! Lyv for hende, om Du kan; kom med tomme Undskyldninger, dersom Du véd nogle; forsøg det mindste, ærlige Kneb overfor hende, og se saa, hvorledes det vil gaa dig. Var det ikke, fordi hun er ligesaa ædelmodig, som hun har et skarpt Øje, kunde ingen Mand tjene under hende og lave sig en ærlig Levevej.«

Hun gik til sit Værelse og blev igen pragtfuld paaklædt til Middag. Før hun gik ned, sendte hun et Øjeblik Kammerpigen bort i et eller andet Ærinde, og da hun var alene, gik hun tæt hen foran Spejlet og stirrede fast paa sit eget Ansigt. Da hun havde læst Osmondes Brev, havde hendes Kinder glødet; men da hun var kommen tilbage

til Jorden og blev paaklædt af sin Kammerpige, var Rødmen Stykke for Stykke død bort, som om hun havde tænkt paa det, der laa bagved hende, og det, der laa foran hende. Paa dette Tidspunkt var Liget fuldstændig stivt, og dets Øjne stirrede endnu. Hun havde aldrig før behøvet at sminke sine Kinder, da Naturen havde farvet dem med saa rige Farver; men da alle Damer paa den Tid vare forsynede med rød Sminke, var der blandt hendes Toiletsager en lille Krukke, der indeholdt alt, hvad der krævedes. Hun aabnede den og tog deraf for første Gang i sit Liv lidt rød Sminke.

»Gud ved, at jeg ikke maa se bleg ud,« sagde hun og gned dristig Farven ind paa sine Kinder.

Da hun fuld paaklædt gik ud af sit Værelse, havde hendes Ansigt den fineste Rødme; lille Nero smilte, da han saa hende, og Tjenerne sagde til hverandre, at Hertugens Kurér sikkert havde bragt gode Efterretninger, og at de vist snart kunde vente hans Herre. Ved Middagen var det Anna, der var bleg og kun spiste lidt; hun havde ikke sminket sig og følte ikke Lyst til nogle af de mange fine Retter. Hun saa mærkelig ud, vissen og indskrumpet, og hendes Ansigt syntes endog rynket. Grevinden havde ikke megen Appetit, men hun lod ingen Ret gaa forbi, uden at smage derpaa — og hun lod ikke Samtalen hendø, skønt det var sandt nok, at det kun var hende selv, der talte; Anna sagde næsten ikke et Ord; men da det altid var hendes Vane, og hun snarere var en Tilhører, end den, der førte Ordet, lagde Ingen videre Mærke dertil.

Grevinden af Dunstanwolde talte om Eftermiddagsgæsterne, og var vittig og morsom i sin Omtale af dem; hun gentog de vittige Hoveders

bon mots og fortalte nogle morsomme Historier om visse fashionable Damer og Herrer. Hun havde noget at fortælle om Statsmændene og Politikerne, og var aldeles glimrende, da hun talte om den smægtende Skønhed, hvis lille Haandled var altfor fint og slankt til at kunne løfte Pidsken med Blyklumpen. Medens hun talte, var Annas blide, trætte Øjne fæstede paa hende med en Slags Forundring, som nærmede sig noget til Forvirring; men det var heller ikke noget nyt, thi for den ene Kvinde var den anden altid et Under.

»Det er fordi, Du er saa rolig som en lille Mus, Anna,« sagde Grevinden med sit blændende Smil, »at Du aldrig synes at være i Vejen; og dog vilde jeg savne dig, dersom jeg ikke vidste, at Du var her i Huset. Naar Hertugen tager mig med sig til Camylotte, maa Du ogsaa blive hos mig. Det er et saa stort Hus, at jeg let kan finde et Bur til dig, hvor Du kan være lykkelig, selv om Du ikke ser os saa ofte. Jeg har hørt, at det skal være et himmelsk Sted, straalende og dejligt. Hele England misunder ham Parken og Blomsterhaverne.«

»Du — vil blive meget lykkelig, Søster,« sagde Anna, »og — og blive som en Dronning.«

»Ja,« svarede Grevinden — »ja.« Hun sagde dette med et dybt Aandedrag.

Da Middagen var forbi, gik hun ind i det panelede Værelse.

»Du kan blive siddende hos mig til Sengetid, hvis Du ønsker det, Anna,« sagde hun; men det vil kun blive kedeligt for dig, da jeg skal arbejde. Jeg skal undersøge en Del vigtige Dokumenter og har meget, jeg skal skrive. Jeg vil blive siddende

oppe, til det er meget sent.« Saa vendte hun sig om til Tjeneren, der holdt Døren aaben for hende.

»Dersom der skulde komme Bud fra Sir John Oxon før Kl. 10^{1/2},« befalede hun, »maa det straks bringes herind til mig; men senere vil jeg ikke forstyrres — saa maa det vente til imorgen.«

Medens hun talte, stod et Billede saa klart som nogensinde for hende af det, som laa og ventede og stirrede i det Værelse, hun gik ind i.

Hun blev siddende til Kl. 12 ved sit Skrivebord med en Dokumentæske ved sin Side og en Mængde Papirer udsprede foran sig. I tre Fods Afstand fra hende var Sofaen, men hun saa ikke derhen, men sad og skrev, læste og sammenlignede forskellige Dokumenter. Kl. 12 rejste hun sig og ringede paa Klokken.

»Det bliver senere, end jeg havde tænkt,« sagde hun. »Jeg behøver ingen af Eder, som er nedenunder. Gaa alle i Seng. Sig min Kammerpige, at hun ogsaa kan lægge sig. Naar jeg kommer op i mit Sovekammer og skulde trænge til hende, vil jeg ringe paa hende. Er der endnu intet Bud fra Sir John Oxon?«

»Nej, Deres Naade,« svarede Tjeneren.

Da hun ikke kom med nogen Bemærkning, gik han bort med lettet Sind. Han vidste, at baade han og hans Medtjenere vilde være glade ved at blive fri for mere Tjeneste den Nat. De vare alle forkælede og magelige og holdt ikke af sene Timer, naar der ikke holdtes store Selskaber, der morede dem, og hvor de kunde faa gode Drikkepenge.

Anna sad sammenkrøben i en Lænestol med et blegt og indskrumpet Ansigt. Da hun hørte

Stænger sættes for og Slaaer skudte til for at lukke Huset, vidste hun, at Tiden var kommen til, at hun selv skulde sendes bort. Dørene nedenunder bleve lukkede, og da alt var gjort, herskede Nattens Stilhed, saadan som den plejer at gøre i alle Huse, naar de, som arbejde, gaa til Ro. Det var jo en almindelig Ting, og dog var der denne Nat en Kvinde, der følte Stilheden saa dyb, at hun endog syntes, at hendes Aandedræt var for højt.

»Gaa tilsengs, Anna,« sagde Grevinden. »Du er allerede bleven altfor længe oppe,«

Anna stod op og nærmede sig hende.

»Søster,« sagde hun, ligesom hun tidligere havde sagt, »lad mig blive.«

Hun var et stakkels, svagt Væsen, og det saa hun ud til, med sit blege, ubetydelige Ansigt og sine trætte Øjne, og med en lille Lok Haar, der klæbede sig fugtig til Panden. Hun syntes virkelig altfor svag en Person til blot for et Øjeblik at kunne staa i Vejen for det, som maatte ske i denne Nat, og det var næsten irriterende at blive standset af hende.

»Nej,« sagde Lady Dunstanwolde, idet hun rynkede sine dejlige Bryn og saa paa hende. »Gaa til dit Værelse, Anna, og læg dig til at sove. Jeg maa gøre mit Arbejde, som jeg er begyndt paa, færdig i Nat.«

»Men — men —« stammede Anna igen forskrækket og behersket, som hun altid blev, af denne stærke Natur, »er der ikke noget, jeg kunde gøre — noget, jeg kunde hjælpe dig med — selv paa nok saa ringe og ubetydelig en Maade? Er der — intet?«

»Nej, intet,« svarede Clorinda og rettede sig

i sin fulde Højde, medens hendes straalende Øjne formørkedes. »Hvad skulde der være, Du kunde forstaa?«

»Ikke en eller anden lille Ting — ikke en eller anden ringe Ting?« sagde Anna og snoede nervøs sine Fingre ind i hverandre, i den Grad overvældedes hun af sin forfærdelige Frygtsomhed; thi det var virkelig forfærdeligt, naar hun saa Skyer samle sig paa sin Søsters Pande. »Jeg har elsket dig saa højt, Søster — jeg har elsket dig saa højt, at paa en eller anden Maade er min Aand undertiden bleven finere skærpet, og jeg kan forstaa mere, end man skulde tro — naar jeg haaber, at kunne tjene dig. Engang sagde Du — engang sagde Du —«

Hun vidste ikke dengang og heller ikke senere, hvorledes det gik til, at i samme Øjeblik følte hun sig greben af sin Søsters hvide Arme og trykket tæt til hendes Bryst, hvor hun følte hendes Hjerte banke vildt; heller ikke kunde hun, der ikke var vant til fine Fornufts slutninger, forstaa de næsten vilde Kys paa hendes Kind, eller de brændende Taarer, der vædede dem.

»Jeg sagde, at jeg troede, at dersom Du saa mig begaa et Mord,« raabte Clorinda, »vilde Du dog elske mig og være min Ven og Trøster.«

»Det vilde jeg, det vilde jeg!« raabte Anna.

»Og jeg tror dig paa dit Ord, stakkels, trofaste Sjæl — jeg troer det,« sagde Grevinden og kyssede hende igen inderligt; men det næste Minut rev hun sig løs og lo. »Men Du vil ikke blive stillet paa den Prøve,« sagde hun, »thi jeg har ikke begaaet et Mord. Og om to Dage vil min Gerald være her, og jeg skal være frelst — frelst

og lykkelig for evig — for evig. Saa, forlad mig nu! Jeg vil være ene og ende mit Arbejde.»

Hun gik tilbage til Bordet, satte sig ved det og tog en Pen for at skrive, og Anna vidste, at hun turde ikke sige mere. Hun vendte sig om og gik langsomt ud af Værelset, idet det sidste, hun saa, da hun gik gennem Døren, var den ranke og dejlige Skikkelse ved sit Arbejde, med Lyset fra Sølvstagerne skinnende paa Rubinerne om den snehvide Hals, og paa dem, der slyngede sig som en Krans af røde Linier om Kronen af de sorte Haar-fletninger.

Nittende Kapitel.

En sørgelig Historie fortælles, og de gamle Kælderhvælvinger mures til.

Det er i Virkeligheden mærkværdig let for en Mand at miste sin Betydning i den store Verden, og fra at have været Skive for Alles Øjne og Æmnet for Alles Samtale, da at træde ned fra denne Plads, eller opdage, at den bliver taget af en eller anden Rival, saa at det, naar man skal dømmе fra den almindelige Forglemmelse af ham, er som om han aldrig havde eksisteret. For nogle Aar siden kunde man ikke tænke sig noget fashionabelt Selskab fuldstændigt, dersom det ikke blev bæret med den unge og bedaarende Sir John Oxons Nærværelse. Kvinderne begunstigede ham, og Mændene gjorde sig til hans gode Venner; hans Vittig-

heder bleve gentagne; hans Frisure og Snittet paa hans Veste efterlignedes. Han var i Begyndelsen rig og livlig nok til at man kunde bejle til hans Gunst og gøre ham til Almenhedens Yndling; men da han havde ødelagt sin Formue, og hans Ægteskab med den rige Arving var gaaet over Styr, saa lagde man mere Mærke til de af hans Egenskaber, der vare onde og slette. Saa kom der desuden andre Dandier og mandlige Skønheder, der ejede flere Hjælpekilder og større Klogskab; og da disse begyndte at bestemme Moderne, vinde Damernes Hjerter og gøre Erobringer, blev den offentlige Opmærksomhed draget bort fra ham, saa at han kun blev en af de mange, istedetfor som tidligere at herske alene, saaledes som han først syntes at gøre. Man fortalte mange mærkelige Historier om hans Letsindigheder, men da Nyhedens Interesse veg fra dem, og der fortaltes om andre nye, saa begyndte de Mennesker, der interesserede sig for at tale om Folks Rygte, enten af Samvittighedsfuldhed eller af Klogskab, at tale mindre om ham eller, hvis de talte om ham, da at tale med mindre Overbærenhed.

»Det er ikke godt for en Dame, der har giftefærdige Døttre og Sønner, der skal holdes Øje med,« sagde man, »at have en ung Mand altfor ofte i sit Hus, naar han har ødt sin Formue ved Spil, Drik og et udsvævende Liv, og naar man véd, at en hæderlig, rig, ung Dame har brudt sin Forlovelse med ham.«

Nu begyndte de fornemme Damer at undgaa ham, og de, der havde Indflydelse ved Hoffet og i Verden, begyndte Dag efter Dag at se mindre gunstigt paa ham. Han havde virkelig ogsaa en stor Gæld, og hans Kreditorer trykkede ham saa

haardt, at selv om han endnu havde staaet i Gunst hos Verden, saa blev hans Liv dog meget forandret i ydre Henseende. Han beboede ikke mere den mest overdaadige Lejlighed i Byens fashionableste Del, hans Brokader og Silkedragter vare ikke længere af de rigeste, og hans Dragt havde ikke længere det sidste og mest moderne Snit. Han havde ikke længere Vogne, der tiltrak alles Opmærksomhed, naar han kørte forbi, eller Tjenere, der ved deres pragtfulde Livreer og ved deres Brovten overgik alle andre. Kort efter at Ægteskabet med den rige Arving gik over Styr, døde hans Moder, og da han kun havde faa Slægtninge, og disse vare af den Slags, der vare strenge mod alle en forarmet og ekstravagant Slægtnings Vaner, havde han kun faa Familiebaand. Han havde rigtignok andre Baand, men det var ikke af dem, som bleve regnede for lovlige eller værdige til Opmærksomhed, hverken fra hans eller hans Slægtningses Side.

Da Grevinde Dunstanwoldes Tjener ikke kunde finde ham i hans Bolig, og da Dagen gik, uden at hans Værtinde eller hans Kreditorer saa noget til ham, undrede disse sig derfor ikke videre derover, heller ikke vakte det den Opmærksomhed, det tidligere vilde have gjort.

»Han er stukket af fra England for at undgaa os,« sagde de vrede Skrædere og Handelsfolk, der i Maaneder forgæves havde belejret hans Dør, og som nu vare rasende ved Tanken om deres egen Føjelighed og hans uforskammet flotte Optræden, der havde skuffet dem. »Han er løbet bort med 400 Pund af mine!« sagde den ene. »Og med 200 af mine!« »Og mange flere af mine, siden jeg er en fattig Mand, for hvem 1 Pund er ligesaa

meget som 20 Guineer!« »Vi ere alle blevne plyndrede, og han har narret Gældsængslet, hvor han kunde have siddet fast for seks Maaneder siden, hvis vi ikke havde været saadanne Tossier.«

»Tror De, mine Herrer, han vil komme tilbage,« klynkede Værtinden. »Gud ved, at jeg aldrig har set en Guinee af hans Penge — men han var saadan en smuk, fin, ung Adelsmand, og havde en saa vindende Optræden over for en Stakkel som jeg, og altid havde han et Smil og et Klap paa Kinden til min Jenny.«

»Pas godt paa stakkels Jenny, hvis han har ladet hende blive tilbage,« sagde Skræderen.

Sir John Oxon kom virkelig ikke tilbage; og da den fashionable Verden hørte Rygtet om, at han var flygtet fra sine Kreditorer, modtog de denne Nyhed temmelig ligegyldigt, da alle Mennesker dengang vare stærkt optagne af at diskutere det forestaaende Bryllup mellem Grevinde Dunstanwolde og Hertugen af Osmonde. Selve Brylluppet fulgte kort efter Forberedelserne, og hele Byen var i Fyr og Flamme og havde ikke Tid til at tænke paa andre Ting. De, der skulde med til Brylluppet og til de Festligheder, der skulde ledsage det, maatte anskaffe sig kostbare Dragter, og de, der ikke vare indbudne, bleve bittert skuffede over deres fejlslagne Haab.

Alt, hvad der blev sagt, var dette: »Sir John Oxon er flygtet fra England for at undgaa at se og høre alt dette.«

»Han er flygtet for at undgaa noget, der er pinligere end Kedsomhed,« svarede andre. »Han havde naaet Enden af sin Løbebane, og da han saa, at Grevinde Dunstanwolde ikke havde Lyst til

at forlænge den med sin Formue, idet hun valgte en bedre Mand, og da hans Kreditorer ikke længere vilde have Taalmod, har han vist dem sine Hæle.«

Før Lady Dunstanwolde forlod sit Hus, gav hun Ordre til, at det skulde lukkes til for nogen Tid, da hun ikke saa snart havde isinde at vende tilbage til det. Det skulde imidlertid efterlades i en saadan Tilstand, at hun, hvad Øjeblik det skulde være, naar hun fik Lyst at komme til det, kunde flytte derind og bo. Af den Grund havde hun udkastet Planer til forskellige Reparationer og Forandringer, der skulde udføres, saa snart hun var taget bort. Blandt disse var Tilmuringen af Indgangen til den Passage, der førte til de ubenyttede Kælderhvælvinger.

»Det vil gøre Tjenerlejlighederne mindre fugtige og fri for Træk,« sagde hun; »og dersom jeg vilde sælge Stedet, vil det være til dets Fordel. Den Bygmester, der har opført det, har ikke besiddet megen Kløgt, siden han har lavet saa mange Gange og sorte Huller. Trods al den Kalk, der er spredt ud dernede, har de altid været skimlede og havt en daarlig Lugt.«

Hun befalede, at der ikke maatte spildes nogen Tid med denne Forandring, og Arbejdere bleve straks satte i Gang dermed og bragte Mursten og Kalk derned. Da en af disse engang med et Kalktrug paa Hovedet gik gennem en Indgang bagtil, lagde han Mærke til en smuk, forskrækket udseende, ung Pige, der syntes at drive omkring, ligesom hun ængstelig ventede paa nogen. Da han saa hende i Nærheden, hver Gang han passerede

Indgangen, og lagde Mærke til, at hun ønskede at tale, men var for ængstelig, sagde han —

»Hvem søger De, Jomfru?«

Taknemlig kom hun nærmere, og han saa nu, at hendes Øjne vare røde af Graad.

»Tror De, at Hendes Naade vilde lade en stakkels Pige tale et Ord med hende?« sagde hun.

»Tror De, at jeg tør bede en af Tjenerne om saa meget — eller vil de skælde mig ud og vise mig bort? Har De set hende? Ser hun ud til at være en haard, bister Dame?«

»Det gør hun ikke, skønt alle have stor Respekt for hende,« svarede Mureren, glad over at snakke med en saa smuk Pige. »Jeg saa blot et Glimt af hende, da hun gav os sine Ordre med Hensyn til at tilmure Indgangen til en Gang her-nede i Hvælvingerne. Hun er en høj Dame, stor og statelig, men hun har et Par saa ømme Øjne, som en Mand nogensinde kunde ønske at se ind i, enten han er Hertug eller Arbejder.«

Taarerne begyndte at løbe ned ad Pigens Kinder.

»Ja,« sagde hun, »man siger, at alle Mænd elsker hende. Mangen en stakkels Piges Kæreste er bleven utro for hendes Skyld — og jeg troede, at hun var grusom og ond. Kender De dem af Tjenestefolkene, der opvarte hende? Vil De vove at spørge en af dem fra mig, om han tror, at hun vilde nedlade sig til at se en stakkels, tarvelig Pige, som vilde udbede sig den Naade, at faa Lov til at tale med hende om — om en Herre, som hun kender?«

»De er kun Tjenere, og jeg tør spørge dem om, hvad jeg har Lyst til,« svarede han; »men hun

skal giftes en af Dagene; skønt jeg ikke kender meget til hende, saa tror jeg dog ikke, at hun holder af at forstyrres.«

»Det er ogsaa, hvad jeg er bange for,« sagde hun; »men, aa! jeg beder Dem, spørg en af Tjenerne — en af dem, der ser venlig ud.«

Den unge Murer saa sig om. »De har Lykke med Dem,« sagde han. »Her kommer nu en af dem ud for at lufte sig lidt i Solen, da han ikke har andet at gøre. Her er en ung Pige, der gerne vilde tale med Hendes Naade,« sagde han til en stor, pudret Tjener.

»Hun gør bedst i at gaa,« svarede Tjeneren, idet han gik henimod Pigen. »Tror De, at hendes Naade har Tid til at modtage en sludsket Tøs?«

»Blot for et Øjeblik,« sagde Pigen. »Jeg kommer fra — jeg vilde tale til hende om — om Sir John Oxon — hvem hun kender.«

Tjeneren lo. Det var Jenfrey.

»Sir John Oxon!« sagde han. »Saa vil jeg sige det til Grevinden. Havde De nævnet ethvert andet Navn, vilde jeg ikke være gaaet til hende i Dag.«

Grevinden var med Anna inde paa sit Værelse, og derind kom Tjeneren for at aflevere sit Bud.

»En ung Pige fra Landet, Deres Naade,« sagde han, »kommer fra Sir John Oxon —«

»Fra Sir John Oxon!« raabte Anna og foer op af Stolen.

Lady Dunstanwolde foer ikke sammen, men vendte sig rolig om mod Tjeneren og saa ham ind i Ansigtet.

»Saa er han altsaa kommen tilbage?« sagde hun.

»Kommet tilbage?« sagde Anna.

»Efter at han var redet hjem med mig forleden Formiddag, blev det senere fortalt, at han var redet bort. Han forlod sin Bolig uden at underrette nogen derom. Det synes, at han er kommen tilbage. Hvad ønsker Pigen?« sluttede hun.

»At tale med Deres Naade,« svarede Tjeneren, »om Sir John, siger hun.«

»Lad hende komme ind til mig,« befalede Grevinden.

Pigen kom forfærdet og skælvende ind. Hun var en ung Pige fra Landet, som Tjeneren havde sagt, med den 17aariges hvide og røde Farve og med barnlige, blaa Øjne og gule Krøller.

Hun blev saa forskrækket ved Omgivelsernes Pragt og den glimrende Skønhed hos denne Dame, der snart skulde være Hertuginde, og som var Enke efter en stor Jarl, at hun knap, nejende dybt og skælvende, turde staa i Døren, medens Taarerne vældede ud af hendes Øjne.

»Vær ikke bange,« sagde Lady Dunstanwolde. »Kom herhen, mit Barn, og fortæl mig, hvad Du ønsker.« Hun saa sandelig ikke ud som en haard eller vred Dame; hun talte saa blødt, som nogen Kvinde kunde; og denne saa uventede Mildhed frembragte en saadan Omvæltning i den unge Piges Følelser, at hun gik et Par Skridt frem og faldt paa Knæ, grædende og med opløftede Hænder.

»Grevinde,« sagde hun, »jeg véd ikke, hvorledes jeg vovede at komme her, men jeg er saa fortvivlet — og Deres Naade er saa lykkelig; saa det forkom mig — jeg tænkte, at De maaske vilde

have Medynk med mig, der er saa hjælpeløs og ikke véd, hvad jeg skal gøre.»

Grevinden lænede sig forover i sin Stol med Albuen paa Skødet og Kinden støttet til Haanden for at se paa hende.

»Kommer Du fra Sir John Oxon?« sagde hun.

Anna stirrede ud i Luften og greb fast i Stolearmen.

»Ikke fra ham, og jeg beder Deres Naade undskylde,« sagde den unge Pige, »men — men fra Landet til ham,« hendes Hoved faldt ned paa hendes Bryst, »og jeg véd ikke, hvor han er.«

»Du kom til ham,« spurgte Grevinden. »Er Du,« og hendes Stemme var langsom og medlidende — »er Du en af dem, han har — ødelagt?«

Den lille Pige saa op med store Øjne.

»Hvor kunde han, der er saa stor og from en Herre, gøre det?« stammede hun.

Grevinden rejste sig pludselig.

»Var han det?« sagde hun.

»Havde han ikke været det,« svarede den unge Pige, »vilde min Moder have været bange for at stole paa ham. Jeg er kun en fattig Enkes Datter fra Landet, jeg er bleven godt og hæderligt opdraget — og da han kom til vor Landsby, var Moder bange, fordi han var en fin Herre; men da hun saa hans Fromhed, og hvorledes han gik til Kirke og sang Salmer og bad Bønner, tillod hun mig at lytte til ham.«

»Gik han fra Begyndelsen af i Kirke og sang og bad?« spurgte Grevinden.

»Det var i Kirken, han saa mig, Deres Naade,« svarede hun. »Han sagde, at han plejede altid, naar han kom til et nyt Sted, at gaa i Kirke, og at han

ofte dér fandt de mest himmelske Ansigter, thi det var Fromhed og Uskyld, der gjorde Ansigter til Engleansigter; og det var Uskyld og Dyd, der bevægede hans Hjerter til Kærlighed, og ikke blot Skønhed, som forgaar.«

»Bliv ved, lille Uskyld,« sagde Grevinden; og hun vendte sig om mod Anna, idet hun fra sine Øjne udslyngede et Lyn og talte sagte og hurtigt. »Guds Hus,« sagde hun — »Guds Bønner — Lovsange til Gud — han benyttede alt dette til at knuse et ømt Hjerter og ødelægge et uskyldigt Liv, og dog blev han ikke ramt af Døden?«

Anna skjulte gysende Ansigtet i sine Hænder.

»Han var en Gentleman,« udbrød den unge Pige hulkende — »og jeg er ikke nogen passende Mage for ham, hvis det da ikke var, at han elskede mig. Man siger, at Kærlighed gør alle lige; og han sagde, at jeg var den sødeste, uskyldigste, lille Pige, og at han ikke kunde leve uden mig. Og han sagde til min Moder, at han var ikke længere rig eller paa Mode, og at han ikke havde nogle fashionable Slægtninge eller Venner, der kunde spotte den lille, fattige Skønhed, som han vilde ægte.«

»Og han vilde gifte sig med dig?« faldt Grevinden ind. »Han sagde, at han vilde ægte dig?«

»Tusinde Gange, Deres Naade, og han sagde det ogsaa til min Moder; men han sagde, at jeg skulde komme til Byen og blive gift fra hans Hus, ellers vilde Loven ikke regne det for et Ægteskab, da han var en Gentleman fra Byen, og jeg en Pige fra Landet.«

»Og Du kom,« sagde Anna, ned ad hvis

Kinder Taarerne strømmede — »Du kom paa hans Ordre for at følge efter ham?«

»Hvilken Dag kom Du op til Byen?« spurgte Grevinden aandeløs og lænede sig forover. »Gik Du til hans Bolig, og blev Du dér hos ham — blot en eneste Time?«

Den stakkels Pige stirrede forfærdet paa hende.

»Han var der ikke!« udbrød hun. »Jeg kom alene, fordi han sagde, at alt i Begyndelsen maatte være hemmeligt; og mit Hjerte slog saadan af Glæde, Deres Naade, da Værtinden i Huset, hvor han bor, lukkede mig ind, at jeg neppe kunde tale. Men hun var en rar og venlig Kone, og hun lo blot og opmuntrede mig, da hun førte mig til hans Værelser, hvor jeg skælvende satte mig.«

»Hvad sagde hun til dig?« spurgte Grevinden med bølgende Bryst.

»At han endnu ikke var kommen hjem, men at han sikkert snart vilde komme til en saadan køn, ung Pige, som jeg, og at jeg maatte vente paa ham, da han aldrig vilde tilgive hende, om hun lod mig gaa. Og medens jeg ventede, kom der en Mand i Præstedragt, men han saa ikke hellig ud; og senere om Eftermiddagen hørte jeg ham fjase udenfor med Konen, og de lo begge paa en saadan ond Maade, at jeg blev forskrækket; og da de vare gaaet til en anden Del af Huset, listede jeg mig bort.«

»Men han kom ikke tilbage den Aften, lovet være Gud!« sagde Grevinden — »han kom ikke tilbage.«

Pigen sprang skælvende op med Hænderne foldede over sit Bryst.

»Hvorfor takker Deres Naade Gud?« sagde hun, medens Taarer faldt fra hendes Øjne. »Jeg

er saa ringe og ejede ikke andet end den store Lykke, og den blev taget fra mig — og De takker Gud!»

Taarerne rullede ogsaa ned fra Grevindens Øjne, og hun traadte frem og greb Pigens Haand og holdt den fast og varm i sin, medens hendes Læber skælvede.

»Det var ikke, fordi din Glæde blev taget fra dig, at jeg takkede Gud,« sagde hun. »Jeg er ikke grusom — Gud selv ved det, og naar ham rammer mig, vil det ikke være for min Grusomhed. Jeg véd ikke, hvad jeg sagde, og dog — sig mig, hvad gjorde Du saa? Fortæl mig det!«

»Jeg gik hen til et tarveligt Hus for at faa Logi, da jeg kun havde faa Penge hos mig,« sagde den lille, jævne Pige. »Det var et hæderligt Hus, skønt tarveligt og uhyggeligt. Den næste Dag gik jeg til hans Bolig for at spørge efter ham, men han var ikke kommen, og jeg vilde ikke gaa derind, skønt Konen forsøgte at faa mig til at gøre det, idet hun sagde, at Sir John sikkert snart maatte komme tilbage, da han Dagen i Forvejen var set ridende sammen med Grevinde Dunstanwolde, og var fulgt hjem med hende til hendes Hus; og det var tydeligt nok, at han havde isinde at komme tilbage til sin Bolig, da Grevinden tre Gange havde sendt sin Tjener derhen med et Bud til ham.«

Den Haand, hvormed Anna bedækkede sine Øjne, begyndte at ryste. Selv Grevindens Haand vilde have rystet, dersom hun ikke havde ejet en saa stærk Karakter.

»Og han er altsaa endnu ikke kommet tilbage?« spurgte hun. »Du har ikke set ham?«

Pigen rystede sit gullokkede Hoved, idet hun hulkede sagte.

»Det er han ikke,« udbrød hun, »og jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre — denne store By synes at være fuld af onde Mænd og Kvinder. Jeg ved ikke, hvor jeg skal henvende mig, thi alle lægge onde Planer mod mig og ville drage mig ned til Skændsel — og tilbage til min stakkels Moder kan jeg ikke gaa!«

»Hvorfor ikke, mit Barn?« spurgte Grevinden.

»Jeg er ikke bleven gjort til en hæderlig, gift Kone, og Ingen vilde tro min Historie, og — og han kunde jo maaske komme tilbage.«

»Og hvis han kom tilbage?« sagde Grevinden.

Ved dette Spørgsmaal faldt Pigen igen ned paa Knæ og greb fat i Grevindens kostbare Nederdel og saa bønfuldende ind i den fornemme Dames medlidende Øjne, medens Taarerne strømmede fra hendes egne.

»Jeg elsker ham,« hulkede hun — »jeg elsker ham saa højt — jeg kan ikke forlade det Sted, hvor han maaske kunde være. Han var saa smuk og en saa fin Herre, og han elskede mig sikkerlig mere end alle andre — jeg kan aldrig glemme den sidste Aften, da han tæt udenfor vort lille Hus trykkede mig til sit Bryst, og Nattergalen sang mellem Roserne; og han talte saa dejlige Ord til mig. Jeg ligger om Natten og græder paa min Pude — jeg længes saa inderlig efter at se ham og høre hans Stemme — og da jeg fik at vide, at han havde været hos Dem den sidste Formiddag, vovede jeg at komme, idet jeg haabede, at han havde ladet et eller andet Ord falde, der kunde give mig Besked om, hvor han var; thi jeg kan

ikke gaa bort og tænke, at han maaske kunde komme tilbage og længes efter mig — og at jeg skulde miste ham og aldrig se ham mere. Aa! Deres Naade, denne By er saa fuld af onde og slette Mennesker og mørke Huler, hvor der sker Forbrydelser. Jeg er bange for hans Skyld og tror, at han maaske er bleven ramt af et Slag, myrdet og skjult et eller andet Sted, og ingen anden end jeg vil søge efter ham; jeg, som elsker ham — som elsker ham. Mon det skulde være Tilfældet? — skulde det være muligt? De kender Byen saa godt. Jeg beder Dem, sig mig det — i Guds hellige Navn, jeg beder Dem derom!«

»Forbarmende Gud!« stønnede Anna, og der lød en kvalt Hulken bag hendes Hænder. Lady Dunstanwolde bøjede sig ligbleg ned.

»Nej, nej,« sagde hun, »der er ikke begaaet noget Mord — intet! Tys, stakkels, lille Pige, stille, stille. Der er noget, jeg maa sige dig.«

Hun forsøgte at løfte hende op, men Pigen vilde ikke og klyngede sig til hendes kostbare Kjole, rystende, medens hun knælte og stirrede opad.

»Det er en bitter Ting,« sagde Grevinden, og det var, som om hendes Øjne bønfaldende løftede sig op. »Gud hjælpe dig at bære det — Gud hjælpe os alle! Han fortalte mig ikke noget om sin Rejse. Jeg vidste ikke noget om, at han vilde rejse; men hvor som helst han end er rejst hen, saa var det bedst, at han rejste bort.«

»Nej! nej!« raabte Pigen —« at forlade mig hjælpeløs. Nej, det kunde ikke være Tilfældet. Han elskede mig saa inderligt — elskede mig — som den store Hertug elsker Dem!«

»Han vilde dig kun ondt,« sagde Grevinden

og gøs. »Han var en Skurk — en Skurk, som vilde bedrage dig. Havde Gud den Dag slaaet ham død, vilde det have været en Naade mod dig. Jeg kendte ham godt.«

Den unge Pige udstødte et bittert Skrig og faldt besvimet om ved Grevindens Fødder. Grevinden lagde sig paa Knæ ved Siden af hende, løste hendes Kjole op og gned hendes stakkels Hænder, som om de to havde været kødelige Søstre.

»Hent nogle Hofmandsdraaber og Vand, Anna,« sagde hun; »hun vil komme til Bevidsthed igen, stakkels Barn; og hvis man tager sig af hende, vil hendes Smerte og Sorg tabe sig med Tiden. Gud være lovet, hun kender ingen Smerte, der ikke kan forvindes! Jeg vil beskytte hende — ja, det vil jeg, ligesom jeg vil beskytte alle dem, han har forurettet og forladt!«

*

*

*

Hun var saa vidunderlig venlig under den stakkels Piges Besvimelse og Graad, at selv Tjenestefolkene, der bleve kaldte til Hjælp, gik tilbage til deres Værelser og forbausede talte om det store Ædelmod hos en saa stor Dame, der lige ved Indgangen til sin egen Lykke vilde bøje sig ned for at beskytte og trøste et Væsen, der stod saa langt under hende, at de fleste Damer vilde have anset hendes Sorger og hendes forladte Tilstand for at være altfor trivielle til at regnes for noget; thi man gættede paa og talte aabent om, at det var et af Sir John Oxons Landsbyoffre, og da han var flygtet fra sine Kreditorer, var han ogsaa parat nok til at

forlade sine landlige Skønheder, der kun kunde genere ham.

Arbejdsfolkene nedenunder, der lukkede Indgangen til Hvælvingerne med Mursten, havde hørt lidt af Tjenestefolkenes Samtaler og talte om det, medens de udførte deres Arbejde.

»Ja, hun er i Sandhed en ædel Dame,« sagde de. »Thi det er ellers ikke Kvindernes Vane, at være venlige mod en Mands bortkastede Kæreste, selv om de ikke selv ønske ham. Sir John var i lange Tider hendes Tilbeder, og før hun tog den gamle Jarl, sagde man, at Folk en Tid lang troede, at hun elskede ham. Hun var kun 15 Aar og en fyrig Skønhed; og han var ligesaa smuk som hun, og han havde blaa Øjne, der kunde smelte enhver Kvindes Hjerter — men da han var 16 Aar, var han allerede en af Byens største Vellystninge, og den Slags Bedragerier, han udførte imod denne unge Pige, har han udført mange af, lige siden han var en Knøs. Det er godt for den stakkels Tøs, at Hendes Naade har set hende. Hun har lovet at ville beskytte hende, og sender hende med Moderen ned til Dunstanwolde i denne Uge. Gid alle fornemme Damer var som hun! Naar man hører saadan noget om hende, saa bliver man i Stand til at udføre sit Arbejde godt for hende.«

Tyvende Kapitel.

Et ædelt Ægteskab.

Da Hertugen kom tilbage fra Frankrig og af- lagde sin Brud det første Besøg, førte Grevindens Tjenere ham ikke ind i det panelede Værelse, men til et Værelse, han ikke tidligere havde været i. Det var et Værelse, som hun havde omdannet og ladet indrette til det dejligste Kabinet for sig selv, da hendes store Rigdomme gjorde det muligt for hende at fuldføre de Forandringer, som krævedes, uden at spille den Tid, mindre Velstaaende ere tvungne til, naar de lade deres Planer udføre. Hun havde gjort dette Værelse saa uligt det panelede som vel muligt. Det havde hvide Paneler, Møblerne vare lyse og fine, Draperierne blomstrede med Rosenknopper, bundne i Klynger med røde og blaa Sløjfer. Der var et stort Karnapvindu, hvorigennem Sollyset strømmede ind, og det var fuldt af blomstrende Roser, der fyldte Værelset med sød Vellugt.

Fra en Stol i Morgensolen mellem Blomster og Planter i Karnapvinduet rejste der sig en høj Skikkelse i en snehvid Kjole — en Skikkelse, der lignede en Engel. Det var Grevinden, der kom hen mod ham med rødmende Kinder og straalende, lysende Øjne, og blev taget ind i hans Arme med en saa lidenskabelig Kærlighed og Æmhed, som Himlen selv maatte smile ved at se.

»Min Elskede! min Elskede!« sagde han —
»mit Liv! min Kærlighed og min Sjæl!«

»Min egen Gerald!« udbrød hun. »Min egen Gerald — lad mig sige det tusinde Gange, hvilende ved dit Bryst.«

»Min Hustru!« sagde han — »nu snart min Hustru, og min egen lige til Livets Ende.«

»Nej, nej,« raabte hun, og hun trykkede sin Kind mod hans, »igennem alle Evigheder, thi Kærlighedens Liv er uden Ende.«

Ligesom den stakkels Jarl, der var død, havde syntes, saaledes syntes ogsaa denne Mand, der levede og tilbød hende — at hendes Sødheds Vidunderlighed var noget, man med ærefrygtsfuld Beundring maatte undre sig over. Da han var en Mand af større Aand og mere poetisk Indbildningskraft end Dunstanwolde, og da han blev tilbødt af hende paa en Maade, som den stakkels Jarl ikke havde havt Held til at blive, havde han langt mere Evne til at se og fatte hendes straalende Æmhed. Ligesom hun var højere end andre Kvinder, saaledes syntes hendes Kærlighed højere og større og ligesaa fri for al Berøring med jordisk Ringhed, som hendes Skønhed var fri for enhver Plet. Der kunde ikke være nogen Tvivl om hendes Kærlighed, den kunde ikke bindes ved nogen Grænse, maales med noget Maal, dens Dybde kunde ikke loddes med noget Lod.

Han blev rørt i sin inderste Sjæl ved hendes store Længsel efter at give ham den Følelse og selv føle, at fra den Time, hun var bleven hans, var hendes Fortid udslettet.

»Jeg er et nyskabt Væsen,« sagde hun; »jeg havde intet Liv, før Du kaldte mig »Elskede«! Før var alt Mørke. Det var dig, min Gerald, der sagde: »Lad der blive Lys, og der blev Lys!««

»Tys, tys, min søde Elskede,« sagde han. »Dine Ord vilde gøre mig altfor lig med Gud selv.«

»Kærlighed er sikkerlig Gud,« udbrød hun, med sine Hænder paa hans Skuldre og med opløftede Øjne. »Hvad andet? Vi kende Kærlighed, vi tilbede Kærlighed og vi knæle ned for Kærlighed; Kærlighed overvinder os og skænker os Himlen. Før jeg kendte den, troede jeg paa intet. Nu knæler jeg ned hver Dag og Nat og beder, og beder om blot at faa Tilgivelse og blive gjort værdig.«

Det var sandt, at hun aldrig tidligere havde knælt og bedt; men fra nu af knælte ingen Nonne i sit Kloster oftere eller bad mere brændende end hun; og hendes Bønner vare altid, at hendes Fortid maatte blive tilgivet, hendes Fremtid velsignet, og at hun maatte lære at leve saaledes, at der ikke kunde falde den mindste Skygge paa de kommende Aar.

»Jeg ved ikke, Hvad, der er ovenover mig,« sagde hun. »Jeg kan ikke lyve og sige, jeg elsker det og tror paa det, men dersom der er noget, maa det sikkert være en Kraft, som er stor, ellers var Verden ikke bleven en saa forunderlig Ting, og — jeg selv og de, der leve i den — og hvis Han har skabt os, maa Han vide, at Han selv er at dadle, naar Han har skabt os svage og onde. Og Han maa forstaa, hvorfor vi ere blevne skabte saaledes; og naar vi kaste os ned i Støvet for Ham og bede om Hjælp og Tilgivelse, vil Han sikkerlig laane os Øre! Vi vide intet, intet er blevet sagt os; vi have kun en gammel Bog, der er udleveret til os gennem fremmede Hænder og fremmede Sprog, og som maaske kun er et Æventyr. Vi have saa lidt, og vi trues saa meget. Men for Kærlighedens Skyld vil jeg bede de fattige Bønner,

der ere os givne, og for Kærlighedens Skyld er intet Støv for simpelt for mig til at knæle ned i, medens jeg beder.«

Det var en underlig Sandhed — skønt den var ikke saa underlig, dersom Verden blot ikke var bange for at tilstaa sligt — at gennem hendes Gerald, der kun var en ædel, højsjælet Mand, var hun ført til at bøje sig for Guds Trone, som den ydmygste og fornemste Helgen bøjer sig, skønt hun ikke havde lært Tro, men kun havde lært Kærlighed.

»Men Livet varer saa kort en Stund,« sagde hun til Osmonde. »Det synes saa kort, naar det tilbringes i saadan en Lykke som denne; og naar den Dag kommer — thi, aa! Gerald, min Sjæl ser den allerede — naar den Dag kommer, at jeg knæler ved din Seng og ser dine Øjne lukke sig, eller Du knæler ved min, da maa det være saaledes, at den, der bliver her tilbage, véd, at der aldeles ikke er nogen Skilsmisse.«

»Der kan aldeles ikke være nogen, Elskede,« sagde Osmonde. »Kærlighed er evig.«

Ofte i disse velsignede Timer var hendes Mannerer næsten som et Barns, saa ømt klyngede hun sig til ham. Undertiden vare hendes dejlige, store Øjne fulde af et bønfoldende Udtryk, der gjorde dem bløde som af Taarer, og saaledes vare de nu, da hun saa op paa ham.

»Jeg vil gøre alt, hvad jeg kan,« sagde hun. »Jeg vil lyde hver en Lov, jeg vil bede ofte og give Almisser og bestræbe mig for at være pligt-opfyldende og — hellig, for at Han ikke tilsidst skal støde mig bort fra dig; at jeg maa kunne blive i din Nærhed — selv paa den ringeste Plads,

selv paa den laveste — at jeg kan se dit Ansigt og vide, at Du kan se mit. Vi ere saa ganske i Hans Magt; Han kan gøre, hvad Han vil, med os; men jeg vil adlyde Ham fuldt ud, og jeg vil bede saaledes til Ham, at han vil lade mig komme ind.«

Hun gik mærkværdig ydmyg til Anna og spurgte hende om hendes religiøse Pligter og Tro, og om hvilke Bøger, hun læste, og hvilken Guds-tjeneste, hun overværede.

»Du har hele dit Liv været en religiøs Kvinde,« sagde hun. »Jeg plejede at anse det for Daarskab, men nu —«

»Men nu —« sagde Anna.

»Jeg ved ikke, hvad jeg skal tænke,« svarede hun. »Jeg vil saa gerne lære.«

Men da hun lyttede til Annas simple Homilier og læste i hendes store Prædiksamlinger, gjorde de hende kun underlig og utilfreds.

»Nej, det er ikke det,« sagde hun en Dag og sukkede dybt. »Det er mere end det; det er dybere og større, og det findes ikke i dine Prædiker. De sætte kun min Forstand i Bevægelse, saa den spørger og gør Oprør.«

Der gik kun en kort Tid, før Brylluppet fejredes; og et saadant Bryllup havde den fashionable Verden ikke set i mange Aar. Man sagde, at Kongehuset her ærede det med sin Nærværelse. De Fornemste i Landet vare stolte af at regne sig blandt dets Gæster; i hele Byens Westend bar alle Gaderne et festligt Præg paa Grund af den Masse fornemme Folk med deres Tjenerskab, der idelig drog derigennem.

Da selve Bryllupsceremonierne og Festlighederne — der havde varet længe, thi Brudeparret

var af en altfor høj Rang til at indskrænke sig, som mindre Fornemme kunde have gjort — vare forbi, flyttede de med deres Husholdning til Tower af Camylotte, det skønneste og længst bortliggende af Hertugens mange prægtige Herresæder. Men da alt var forbi, det statelige Palads i London lukket, og deres Vogne rullede bort ude af Syne af Byens Gader ud paa Landet, sad den store Hertug og den store Hertuginde Haand i Haand og stirrede ind i hinandens Øjne med en saa udelt og brændende Glæde, som om de havde været en Kontorist og en Pige fra Landet, der flygtede for at skjule deres Elskov for Verden.

»Der gives ingen anden Kvinde saa lig en Dronning som Du,« sagde Osmonde med et ømt Smil. »Og dog se dine Øjne i disse Dage saa unge ud, at de ligne et lille Barns. Jeg har aldrig set dem saa vidunderlig dejlige før.«

»Det er, fordi jeg nu er et nyskabt Væsen, som jeg har fortalt dig, Elskede,« svarede hun og lænede sig op til ham. »Ved Du ikke, at jeg har aldrig været et Barn? Jeg bringer mig selv som et nyfødt Væsen til dig. Skab da af mig det, som en Kvinde burde være — en, der elskes af sin Ægtemand og af Gud. Lær mig det, min Gerald. Jeg er dit Barn og din Elev.«

Som altid, naar hun talte lignende Ord som disse, lagde hun Hovedet til hans Bryst og blev lidenskabelig favnet af hans Arme. Hun var et saa guddommeligt og dejligt Væsen, hendes Liv var en saa forunderlig Række af glimrende Triumfer, og dog kom hun til ham med en saadan Blidhed og Ydmyghed og lidenskabelig Kærlighed, at han knap kunde tænke, at han var vaagen.

»Sandelig,« sagde han, »det er noget altfor forunderligt og altfor fuldt af vidunderlig, straalende Lykke til at kunne være sandt.«

I den gyldne Eftermiddag, da Solen var ved at gaa ned i Farvepragt, nærmede de og deres Følge sig Camylotte. Klokkerne ringede fra den gamle Kirkes graa Taarn; Landsbyfolkene kom frem i rene Bluser og i røde Søndagsfrakker og stod paa Gaden og paa Vejene bukkende og nejende med blottede Hoveder og raabende kraftige Hurraer. Smaa Landsbypiger med rødmussede Kinder kastede Blomster foran Hestenes Fødder og ind i selve Vognen, naar de vare dristige nok. Vognen kørte gennem Æresporte, og fra Tower af Camylottes Tinder og Taarne vajede Flag i den varme Vind.

»Gud velsigne Deres Naader!« raabte Folket. »Gud give Deres Naader Glæde og Lykke og et langt Liv! Himmelske Gud, hvilket smukt Par det er! Man har sagt, at Hendes Naade var en saa stolt Dame, men se, hvor sødt hun smiler til en Stakkell! Gud velsigne dig og elske dig, Madame! Madame, Gud velsigne dig og elske dig!«

Hendes Naade, Hertuginde af Osmonde, lænede sig forover i Vognen og smilte til Folket med en Engels Ansigt.

»Jeg skal lære dem at elske mig, Gerald,« sagde hun. »Jeg har ikke ejet Kærlighed nok.«

»Har ikke hele Verden elsket dig?« sagde han.

»Nej,« svarede hun, »kun Du og Dunstanwolde og Anna!«

Sent om Aftenen gik de sammen paa den brede Terrasse foran Taarnet. Den mørkeblaa Himmel over dem var besat med Myriader af Guds Diamanter; under dem strakte der sig et dejligt Land-

skab med bølgende Sletter, lave Høje, Skove og Moser indsvøbte og skjulte af Nattens Kaabe; fra Parken og Haverne opsteg den friske Luft fra det fløjlsbløde Grønsvær og de tykke Bregnebuskadser, fra duftende Roser og tusinde Blomster; og gennem de store, gamle Ege og Bøge, der begrænsede Alleerne og herskede som Konger over det græseløse græsgrønne Omraade, sukkede en mild Sommervind.

De gik sammen, som Elskende siden Paradisets Dage have gaaet sammen, ikke mere som Hertug og Hertuginde, men som Mand og Kvinde — saa nær Paradis, som menneskelige Væsener kunne komme, indtil Gud bryder de Lænker, der fængsle dem til Jorden. Det synes virkelig, at saadanne Timer ere blevne givne til den kæmpende, menneskelige Sjæl, for at den maa kunne forstaa, at et eller andet Sted maa der være fuldkommen Glæde og Lykke, siden Portene nu og da for et Øjeblik aabnes, for at Himlens Lys maa skinne der igennem, saa menneskelige Øjne kunne opfange Glimtene fra de klare og gyldne Herligheder derinde.

Hans Arm omslyngede hende, hun lænede sig mod ham, deres langsomme Skridt harmonerede saaledes med hinanden, at de stemte overens med Musikkens Harmoni. Nattergalene, der fløjtede og slog Triller mellem Rosenbuskene, vare ikke bange for den sagte Hvisken af deres Stemmer; maaske de denne Aften vare saa nær Naturen, at de overskredede Skrankerne, og vare beslægtede med Sangerne.

»Aa! at være Kvinde!« hviskede Clorinda.
 »Endelig engang at være Kvinde! Jeg har været alt andet, og jeg er bleven kaldt »Jægerinde«, »Gud-

inde«, »Skønhed«, »Dronning«, »Overvindeske« — men aldrig »Kvinde«. Og havde vore Veje ikke krydset hinanden, tror jeg aldrig, jeg vilde have vidst, hvad det er at være Kvinde; thi for at være Kvinde, maa man forene sig med den Mand, der er ens Mage. Og jeg — Gerald, hvor tør jeg gaa saaledes ved din Side og føle dit Hjerte slaa tæt ved mit og vide, at Du elsker mig, og tilbede dig i den Grad — tilbede dig i den Grad —«

Hun vendte sig om og kastede sig til hans Bryst.

»Aa, Kvinde! Kvinde!« hviskede han ømt og trykte hende tæt op til sig. »Aa, Kvinde, Du er min, skønt jeg kun er en Mand.«

»Vi er kun én,« sagde hun; »ét Aandedræt, én Sjæl, én Tanke, ét Ønske. Var det ikke saaledes, var jeg ikke Kvinde og din Hustru, Du heller ikke Mand og min Sjæls Elskede, hvilket Du er. Dersom det ikke var saaledes, vare vi endnu skilte, selv om vi tusinde Gange vare gifte. Adskilte, hvad ere vi da andet end et afhugget Lem; svejsede ind i hinanden, ere vi dette.«

Et lille Øjeblik talte de ikke, og en Nattegal paa en Rosengren løftede sit lille Hoved op og sang en Lovsang til de tusinde, gyldne Stjerner. De stod og lyttede, Haand i Haand, medens hendes Bryst steg og sank, og hendes yndige Ansigt var løftet op mod den stjernebesaaede Himmel.

»Af alt dette,« sagde hun, »er jeg en Del, ligesom jeg er en Del af dig. Ligesom den store Jord pulserer, og ligesom Stjernerne skælve, og ligesom Vinden sukker, saaledes pulserer i Aften jeg, Kvinden, og skælver og sukker ogsaa. Jorden

lever ved Solen, og den frembringer ved et My-
sterium hver Aarstid Blomster og Frugter; Kærlig-
hed er min Sol, og ved dens Hellighed kan jeg
ogsaa blomstre og blive ligesaa ædel som Jorden
og det, den frembringer.«

Etogtyvende Kapitel.

En Arving fødes.

I et smukt Taarn, hvis Vinduer vendte ud
mod udstrakte Skove og yndige, rige Sletter, der
strakte sig ned til det friske Hav, havde Anna de
Værelser, som hendes Søster, Hertuginde, havde
givet hende, for at hun kunde leve, som hun ly-
stede. Der boede hun og bad og saa sig om paa
det nye Liv, der saa skønt udfoldede sig for hende
Dag efter Dag, ligesom et stort Træs Blade udfolde
sig fra Knopper og blive til Grene, hvor Fuglene
bygge Reder, og beskygge Jorden og det, der
vokser under dem, idet det trodser Aarhundreders
Storme.

Til denne Lignelse vendte hendes enfoldige
Tanke ofte tilbage, thi det forekom hende virkeligt,
at intet var mere fuldkomment og mere ædelt i
Lighed med den rene Natur og Opfyldelsen af
Guds Villie, end de Dage, der gled hen for disse
to Mennesker.

»De synes mig at være, som de første To,
der levede — Adam og Eva i Paradisets Have,«
sagde hun ofte til sig selv. »Men Kundskabens

Træ var ikke forbudt dem, og det havde ikke lært dem noget urigtigt.«

Ligesom hun havde været vant til at se efter sin Søster bag Vedbenden ved hendes Kammer-vindu, saaledes saa hun ofte nu efter hende, skønt der ikke mere var nogen Frygtsomhed i hendes Skjulen sig, men kun Ømhed, da det var hende en Glæde at se, fuld af Forundring og Ærefrygt, hvor dette dejlige og statelige Par gik forelskede Side om Side i venlig Samtale med hinanden op og ned ad Terrassen, henad Gangene, mellem Blomsterbedene, under det tykke Løvtag og over det bløde Grønsvær.

»Det forekommer mig, som om jeg saa Kærligheden selv og boede hos den — den Kærlighed, Guds Natur har skabt,« sagde hun med et blidt Suk.

Thi dersom disse To tidligere havde været store og smukke, saa syntes det i disse Dage, som om Liv og Kærlighed glødede indeni dem og skinnede ud gennem deres Legemer, som et straalende Lys skinner gennem en Alabaster-Lampe. Sympatien mellem dem var saa stor, at der ikke kunde danne sig en Tanke i den enes Hjerne, uden at den andens følte den.

»Der er ingen af os to, der tør være uædel,« sagde Osmonde, »thi det vilde gøre den, der i Virkeligheden ikke er det, slet og ringe.«

»Det var ikke Lady Dunstanwoldes Vane, at faa en Mand til at føle, som om han stod i en Kirke,« sagde en aandrig Hofmand engang; »men Hendes Naade, Hertuginde af Osmonde, har sandelig et Udtryk i sine straalende Øjne, der forbyder

En at komme med Skandalehistorier og tale om Theaterstykker.«

Og det var sandt, at da de tog til Byen, bragte de med sig Lyset af den rene Ild, der brændte i deres Sjæle, og bar den, ganske ubevidst, midt i den trivielle og beregnende Verden, der ikke vidste, hvad det var, der lyste om dem og gjorde det, der før havde synes dunkelt, klart, og aabenbarede Mørke, hvor der før havde været glimrende Glans.

De tog ikke til det Hus, der havde været Jarlen af Dunstanwoldes, men tog til Hertugens eget, store Palads, og levede der pragtfuldt og gæstfrit. Det Kongelige Hus bærede dem med Besøg, alle de aandrige Hoveder kom hos dem; nogle af de Herrer, der skrive Vers, og ingenlunde ere utilbøjelige til at møde ædle Lorder og Ladyer, hvis Yndigheder og Elskelighed kunde være nyttige for dem som Materiale, kom dér. Det var ikke blot Mr. Addison, Mr. Steele, Dr. Swift og Mr. Pope*, der blev budt Velkommen i Hertugens statelige Værelser, men ogsaa andre, som vare ringere og endnu ikke havde vundet deres Sporer. Og i hvilken Grad disse tilbad Hendes Naade for den ædelmodige Venlighed, der dengang ellers ikke var Mode hos de fornemme Damer, før hun gjorde det dertil, kunde deres Oder og Digte knap nok udtrykke.

---

* *Joseph Addison*, født 1672, død 1719, Digter og glimrende Prosaskriver. *Sir Richard Steele*, født 1675, død 1729. Skribent og Komedieforfatter. *Dr. Swift*, født 1667, død 1745, stor Skribent, Forfatter af *Gullivers Rejser*. *Alexander Pope*, født 1688, død 1744, bekendt Digter.

»De ere saa fattige,« sagde hun til sin Mand.
 »De ere saa fattige, og dog er der i deres hung-
 rige Sjæle noget, der bedre kan taale Spot og
 Haan, end den sløve Tilfredshed, som hersker i
 andre. Jeg ved ikke, om det er en Forbandelse
 eller en Naade at blive født saaledes. Det er bit-
 tert, naar Fuglen, der flyver indeni dem, kun har
 smaa Vinger. Desto mere skulle de, der ere stærke,
 beskytte og trøste dem.«

Hun trøstede mange Mennesker. Det blev for-
 talt, at i de mørke Dele af Byen, hvor ingen andre
 Damer vilde vove at gaa ind for at give Almisser,
 gik hun og gjorde mange gode Gerninger i Hemme-
 lighed. I mørke Huler, hvor Tyve og Vagabonder
 klyngede sig sammen, gik hun ind i al sin Skøn-
 hed og Statelighed, og naar den straaledede for de
 stakkels Udskud, der levede der, forekom det dem,
 at det var Straaler fra en varm og gylden Sol.

Engang traf hun i et smudsigt Skur en stak-
 kels, døende Pige, der led af en væmmelig Syg-
 dom; og da hun stod ved de Pjalter, der udgjorde
 hendes Seng, hørte hun hende i sine Feberfantasier
 atter og atter at mumle en Mands Navn, og da
 hun spurgte nogle af de Tilstedeværende, hørte
 hun, at den Døende havde været en lille Skønhed
 fra Landet, der var bleven lokket til Byen af denne
 Mand, og efter nogle faa Ugers Forløb bleven
 smidt ud for at føde et lille Barn i Fattighuset og
 derefter synke ned i Lastens Dynd.

»Hvilket Navn nævner hun?« spurgte Hendes
 Naade den Kælling, der var nærmest ved hende
 og mindst stank af Brændevin. »Jeg vilde gerne
 være vis paa, at jeg hørte rigtig.«

»Det er Navnet paa en Herre, Deres Naade

sikkert maa kende,« sagde Kællingen; »det er Navnet paa en Gentleman. Og det er en, som jeg kender godt, thi jeg har hørt mere end en stakkels Pige mumle om ham i sine sidste Timers Delirium. Der var en, og jeg kendte hende, en smuk, lille, rosenkindet Glut i den Tid, hun levede paa Landet, knap 16 Aar gammel; hun blev forrykt af Kærlighed til ham og laa paa Gaden ved hans Dør og tiggede ham om at tage hende tilbage; men han kastede hende ud, til Politiet kom og jog hende bort. Og hun var saa gal af Kærlighed og Sorg, at hun dræbte sin lille Pige, som var født i Rendestenen, medens hun hulkede og raabte, at Barnet skulde ikke leve for at blive som hun og give Liv til andre. Og hun blev dømt til Døden og dinglede i Galgen ved Tyburn. Aa, Gud! hvor hun raabte hans Navn, da hun skumpepede afsted paa Kærren til Galgen, og da Bødlen lagde Rebet om hendes lille, gysende Hals! »Aa, John,« raabte hun, »John Oxon, Gud tilgive dig! Nej, det er Gud, der skulde have Tilgivelse for at lade dig leve og mig dø paa denne Maade.« Ja, det var et bittert Syn! Hun var saa lille og saa ung og saa angst. Bødlen kunde neppe holde paa hende. Jeg var midt i Skaren og raabte til hende, at hun skulde forsøge at staa stille, det vilde saa før være forbi. Men det kunde hun ikke. »Aa, John,« skreg hun, »John Oxon, Gud tilgive dig! Nej, det er Gud, som skulde tilgives, for at lade dig leve og mig dø paa denne Maade.«

Hendes Naade af Osmonde sørgede for den stakkels Pige, der laa dødssyg foran hende, lod hende bringe fra det smudsige Hul og flytte hen i et renligt Hus, og gik daglig hen og saa til hende,

indtil hun udaandede, medens hun holdt Hertuginde-
inden i Haanden og stirrede op i det dejlige Ansigt
og ind i de store, dybe Øjne, hvis straalende Glans
besad en saadan Kraft til at beskytte og trøste.

»Vær ikke bange, stakkels Sjæl,« sagde hun,
»vær ikke bange. Jeg vil blive hos dig. Snart vil
alt ende i en dyb Søvn, og naar Du vaagner, da
vil sikkerlig Kristus være der, Han, som døde, og
aftørrer alle Taarer. Hør mig sige det i en Bøn
for dig,« og hun bøjede sig forover og sagde blidt
og tydeligt ind i den Døendes Øre: »Han aftørrer
alle Taarer — Han aftørrer alle Taarer.«

Den store Kraft, hun i gamle Dage havde an-
vendt for at overvinde og underkue andre og for
at faa sin Villie, syntes nu at være en Kraft kun
til at beskytte de Lidende og opholde de Svage;
og det gjorde hun ikke alene i Elendighedens Bo-
liger, men ved det straalende Hof og i den fashio-
nable Verden; thi dér fandt hun ogsaa Lidelser og
Svaghed, saa meget bittere og sørgeligere, som den
ikke kunde raabe det ud. Hendes store Skønhed,
hendes ophøjede Rang, hendes Rigdoms Glans vilde
have gjort hende til en mægtig Beskytter, men det,
der betog alle, der henvendte sig til hende, var
det, som boede i hendes ædle Sjæl, Modet og
Kraften og Kærlighed til alle Mennesker, der led.
Naar hun mødte den sultne Tigger i den smudsige
Gyde, følte denne, som om Luften blev renere;
naar den fattige Digter paa Tagkammeret havde
staaet og talt lidt med hende, gik han tilbage til
sin Hule med lysende Øjne og varmt Hjerte og
troede, at de Ord, hans Muse nu vilde indgive
ham, vilde Verden nok lytte til.

Fra det Øjeblik, hun havde lindret John Oxons

Offers sidste Timer, satte hun sig til at udføre et Arbejde. Ingen vidste i Begyndelsen noget om det, undtagen hun selv og senere Anna; thi det udførtes i stor Hemmelighed. Fra den Kærling, der havde fortalt hende om den stakkels Pige, der blev hængt paa Tyburn, havde hun ved nærmere Udsøgning faaet adskilligt at vide; og fra andre, der troede, at det kun var en fornem Dames Nysgærrighed, fik hun saa mange forskellige Ting at høre, at hun kunde efterspore mange af de onde Virkninger, der vare en Følge af Oxons hjerteløse og slette Liv. Hver Gang, hun hørte om en Mand, Kvinde eller Barn, som havde lidt under John Oxons Synder, gik hun derhen for at hjælpe, bringe Lys, Trøst og Opmuntring. De stakkels Handelsmænd, hvem han havde røvet fra, fik deres Regninger betalte; de unge Mennesker, han havde ført paa onde Veje, bleve paa en hemmelighedsfuld Maade standsede i deres Letsind og førte ind paa bedre Veje. Kvinder, han havde forført og ødelagt, fik Hjælp og Udsigt til Fred og Lykke; Børn, han havde kastet faderløse ud i Verden uden Udsigt til Opdragelse, blev der af en mægtig, uset Haand draget Omsorg for. Den smukke Landsbypige, der var bleven frelst ved hans Død, blev beskyttet af Hendes Naade og levede uskyldigt paa Dunstanwolde; og takket være sin Ungdom, glemte hun Oxon, fik sine Kinders Roser igen og lærte at smile og haabe igen, som om han ikke havde eksisteret.

»Da det er mig, som har dræbt ham,« sagde Hertuginde til sig selv, »maa jeg leve det Liv, som jeg tog fra ham, og dersom jeg kan gøre det bedre, kan jeg maaske faa Tilgivelse — dersom

der er En, der vover at sige til det stakkels Væsen, Han har skabt: »jeg vil ikke tilgive.«

Overalt sagde man, at man havde aldrig set et saa smukt og ædelt Liv før, som Hertugen af Osmondés og hans Hustrus. Mere end alle de andre Herresæder elskede de Tower af Camylotte, hvor de havde tilbragt de første Maaneder af deres Ægteskab, og dér tilbragte de al den Tid, deres Pligter ved Hoffet og i Statens Tjeneste tillod dem. Det var virkelig et dejligt og prægtigt Herresæde, hvis statelige Taarn var bygget paa en Bakke, hvorfra der var Udsigt til det yndigste, engelske Landskab, Moser og Bakker, tætte Skove og brede Enge og Lyngskrænter, der skraanede ned mod det sølvklare Hav.

Her var denne dejlige Kvinde Slotsfrue og Dronning, Hustru for sin Mand, en saadan Hustru, som aldrig nogen dødelig Mand før havde ejet. Hun gav ham al sin store Skønhed som en øm, glad Tribut; det var, som om hun kun vurderede alle sine store Aandsgaver og sin Ynde som noget, der kunde være hans Fryd. I hans Husholdning i Byen og paa Landet herskede hun som en yndig Dronning, tilbødt og æret af enhver Mand eller Kvinde, der tjente hende og hendes Herre. Hun kom og gik mellem Folkene paa hans forskellige Herresæder som en Velgørenhedens Gudinde. Da hun i de første Maaneder af sit Ægteskab viste sig mellem dem, betragtede de simple Mennesker hende med Ærefrygt blandet med Frygt, da de havde hørt saa mange vilde Historier om hendes Ungdom i hendes Faders Hus, og om hendes stolte Optræden og bidende Vid i Londons fornemme Verden, dengang hun havde været Lady Dunstanwolde; men

da hun kom mellem dem, glemtes alt andet i deres Forundring over hendes Yndefuldhed og ædle Væsen.

»At se hende, en saa fornem og høj Dame, komme ind i en fattig Mands Hytte, med en saadan Holdning og se ud, som om en Guldkrone skulde sidde paa hendes sorte Haar, og saa høre hende tale saa blødt og se det Blik i hendes Øjne, som om hun kun var en tarvelig, nygift Pige, fuld af Glæde, og med et saa stort Hjerte, at hun ønsker, at alle Kvinder kunne være ligesaa lykkelige som hun selv, det er sandelig et dejligt Syn at se,« sagde Folkene, naar de talte om hende.

»Ja, og der er ingen Hytte for simpel for hende, og ingen Mand eller Kvinde er for stor en Synder for hende,« sagde man ogsaa.

»Har I hørt, hvorledes hun fandt Haylits stakkels Tøs liggende hulkende mellem Bregnerne i Towers Skov og standsede og knælte ned hos hende for at høre, hvad der var i Vejen? Den stakkels Tøs var kommet galt afsted, kun 14 Aar gammel; og da hendes Fader opdagede det, slog han hende og jog hende bort; og ved Solnedgang kom Hendes Naade gennem Skoven — hun plejer at gaa omkring og spadsere for Fornøjelse, som om hun ikke ejede fine Vogne — Pigen siger, at hun kom gennem den gyldne Aftenglans, som om hun havde været en af Guds Engle — og hun knælte og tog den stakkels Tøs i sine Arme — Arme saa stærke som en Mands, sagde Betty, men ømme og bløde, som en ung Moders — og hun talte til hende, saaledes som ingen dødelig Dame før har talt — at hun ikke med Sikkerhed vidste, hvad Guds sande Villie maatte være, eller om Hans

Love om Ægteskab vare de samme, som Menne- skene have lavet, hvor en Præsts bestemte Ord ere nødvendige; men hun vidste bestemt, at der var en Mand, hvis Navn var Kristus, og Han havde lært os Kærlighed og Barmhjertighed, og enten Han var Gud eller Menneske, havde han fortjent vor fulde Tillid, thi han blev hængt og døde den skrækkelige Død paa Korset for vor Skyld — for Hans Skyld maa vi alle elske og hjælpe hinanden — »jeg dig, stakkels Betty, og Du mig,« lød hendes Ord. Og saa gik hun til Pigens Fader og Moder og talte med dem, til hun fik dem til at græde og bede Betty om at komme hjem igen; og hun gik ogsaa til hendes Kæreste, Tom Beck, og fortalte ham saa rørende om den stakkels, kønne Tøs' Kærlighed til ham, der havde bragt hende i en saadan Elendighed, at hun genopvakte hans Kærlighed, hvad der ikke plejer at være let for Mændene ved en saadan Lejlighed, og en Uge senere gik han og Betty til Kirke sammen. og fæstede Bo i et Hus paa Godset, som Hendes Naade havde givet dem.«

»Jeg anvendte al min Kløgt og alle mine øm- meste Ord, Gerald, for at male et Billede, der kunde varme ham og blødgøre ham,« sagde Hen- des Naade, da hun sad hos Hertugen ved et stort Vindu, hvorfra de ofte betragtede Solnedgangen i Dalen nedenunder; »og jeg brugte det, hvormed jeg undertiden er saa stærk — jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det, men Folk bøje sig for det — det lykkedes mig at vække hans sløve Sjæl og Forstand. Hvis Skyld er det, at de ere sløve? Stakkels Knøs, han var født saadan, ligesom jeg er født stærk og lidenskabelig, og ligesom Du er født ædel

og ren. Jeg førte hans Tanker tilbage til Fortiden, da han havde været lykkelig ved at se Bettys lille, smilende, rødmussede Ansigt, naar han havde kysset hende og gjort Kur til hende i Høengene. Og det sagde jeg til ham — skønt jeg ikke har lært det af Præsterne — at naar det blev sagt, at han burde gøre en ærlig Kvinde ud af hende, saa var det min Mening, at hun havde været altfor ærlig lige fra Begyndelsen til at vide, at Verden ikke var det, og at endog den Mand, en Kvinde elskede af sin hele Sjæl, kunde være en Slyngel og ikke eje Ærlighed i sig. Og tilsidst — det var, da jeg talte til ham om Barnet — og da jeg lagde hele min Sjælskraft deri — brast han i Graad som en Skoledreng og sagde, at hun var en sød og god, lille Pige og havde elsket ham, og han havde elsket hende, og at det var en Skam, han havde opført sig saaledes, og han havde heller ikke ment det i Begyndelsen, men hun var saadan en enfoldig lille Person, og han havde været en Skurk; men naar han nu giftede sig med hende, vilde han blive kaldet en Tosse, og de andre vilde le ad ham. Saa blev jeg vred, Gerald, og jeg mærkede, at mine Øjne lynede, og jeg rettede mig op og talte vredt: »Lad dem vove det,« sagde jeg — »lad nogen Mand eller Kvinde vove det, og de vil faa at se, hvad Hans Naade vil sige!«

Osmonde drog hende til sit Bryst og saa smilende ind i hendes yndige Øjne.

»Nej, det er ikke Hans Naade, man behøver at beraabe sig paa,« sagde han; »det er Hendes Naade, de elske og frygte og ville adlyde; skønt det er det sødeste og kvindeligste, man kan tænke sig, at Du vil beraabe dig paa mig, naar Du selv

har Magten og kan styre alle Skabninger, du kommer i Nærheden af.«

»Nej,« sagde hun med et blødt, bønfyldt Udtryk, »lad mig ikke herske. Hersk Du for mig, eller hjælp mig blot; jeg længes saaledes efter at nævne dit Navn, at de kunne vide, at jeg kun taler i dit Navn som din Hustru.«

»Som er mig selv,« svarede han — »mit eget jeg.«

»Ja,« sagde hun med et lille Nik, »det véd jeg — at jeg er dig selv; og det er af den Grund, at den ene af os ikke kan være stolt uden at den anden er det; thi der er ingen anden, der er kun én. Og jeg har Uret i at sige: »lad mig ikke herske«, thi det er det samme som at sige: »Du maa ikke herske«. Jeg mente blot: »Gud give mig Kraft til at regere saa ædelt, som vor Kærlighed burde indgive mig.« Det er en Kvindes Natur at sige saadanne Ord til den Mand, der elsker hende, naar hun elsker ham, saaledes som jeg gør. Hendes Hjerter er saa fuld af Glæde, at hun maa fryde sig ved at nævne Navnet paa den Mand, paa hvem hun ikke kan lade være at tænke, den Mand, som er hendes Liv. Det er en Glæde for mig at nævne dit Navn, Gerald, som det vil være en Glæde« — og hun saa langt ud i den solforyldte Dal med et vidunderligt, himmelskt, sødt Smil — »ligesom det vil være en Glæde at nævne vort Barns — og lægge dets lille Mund til mit Bryst.«

»Søde Elskede!« raabte han, idet han greb hendes Haand for at se ind i hendes straalende Øjne — »min allerførreste Hjertes Skat!«

Hun vendte ikke sine yndige Øjne bort fra ham, men hun tog dem bort fra Solnedgangens

gyldne Glans og fra Skyerne, der dannede som en Port til Himlen, og de syntes at bringe tilbage med sig noget af den Glans langt borte. Hverken hendes Smil eller hun selv syntes i dette Øjeblik at høre til denne Jord. Hun aabnede sine skønne Arme, og han drog hende ind til sig, og saaledes stod de med Hjerte bankende mod Hjerte.

»Ja,« min Elskede,« sagde hun — »ja, min Elskede — og jeg har bedet, min Gerald, at jeg maa føde dig Sønner, der skulle blive Mænd som Du. Men naar jeg føder dig Døttre, vil jeg bede af min ganske Sjæl for dem — at de maa blive retfærdige og stærke og ædle, og at Livet maa begynde for dem, anderledes end det begyndte for mig.«

*

*

*

En Morgen paa en Foraarsdag, da Gøgene kikkede i Skovene, og Tjørnene blomstrede rigt med hvide og røde Blomster i alle Hække, ringede Klokkerne i det graa Kirketaarn paa Camylotte muntert og festligt og meldte alle i Landsbyen, at der var bleven født en Arving i Tower. Børnene standsede i deres Leg for at lytte, Folkene standsede ved deres Arbejde paa Marken og i Laden; fra Hytterne løb Kvinderne ud og tørte deres Arme, der vare vaade fra Vaskeballerne, og deres ærlige, rødmussede Ansigter lyste af glade Smil.

»Aa, det betyder sikkert, at det er godt overstaaet,« sagde de til hverandre; »og nu er der oprundet en lykkelig Dag for den stakkels Lady — skønt Gud skal vide, at hun bar det som en Dronning lige til det sidste, som om hun kunde have

udholdt at bære Byrden i endnu et Aar; og hun skæmmede sig ikke en Smule, som andre Kvinder gøre. Gud velsigne Moder og Barn, siger jeg!»

»Og det er en Arving,« sagde en anden. »Hun lovede os, at vi skulde faa det at vide næsten lige saa hurtigt som hun selv; og hun gav Ordre til, at gamle Rowe skulde kime og slaa et højt Klokkeslag imellem Kimmenen, dersom det var en Dreng, og to Slag, dersom det var en Pige. Kan Du høre, det er en Dreng; det ligner hendes Kløgt at finde paa den Maade at lade os det vide paa.«

I fire andre Landsbyer ringede Klokkerne lige saa højt og muntert, og Konerne talte sammen og velsignede Hendes Naade og hendes unge Barn, og Ølankre blev stukne an, og Oxer bleve stegte, og Arbejdet hørte op, og Dansen gik i det Grønne.

»Dette nyfødte Barn kommer sikkert til Lykke,« sagde de alle, »thi aldrig har nogen Kvinde været saaledes elsket, som hans Moder.«

I sin smukke Seng laa Hendes Naade, Hertuginde, med et Ansigt som Jomfru Marie, medens hendes Drengbarn drak ved hendes Bryst. Hertugen gik sagte op og ned, saa betaget af Lykke, at han ikke kunde staa stille. Da han først kom ind, sad hans Hustru oprejst i Sengen og lagde selv Sønnen i hans Arme.

»Ingen anden skal lægge ham dér,« sagde hun. »Jeg giver ham til dig. Han er et stort Barn, men han har ikke taget min Styrke fra mig.«

Han var visselig et stort Barn, selv i den første Time, med stærke Lemmer og et saa ædelt Ansigt, at Lægerne og Barnepigebetragtede ham forundret. Han var Afkommet af en stor Kærlighed, udsprunget

af ædle Legemer og store Sjæle. Dersom slige Magter alene skabte menneskelige Væsener, vilde Jorden blive befolket med Kæmper.

I det dæmpede Foraarssolskin og i den af Blomsterduft opfyldte Taushed, der kun blev afbrudt af Fuglenes Kvidren, der byggede Reder i Vedbenden, laa Hendes Naade og sov sødt med Sønnen hvilende i sin Arm, da Anna listede sig ind for at se hende og Barnet. Hele Natten havde hun knælet i sit Værelse. Nu knælte hun igen. Hun kyssede den Nyfødtes buttede, lille Rosenhaand, og Kniplingsstrimlerne paa hans Moders Natkjole. Hun turde ikke forstyrre dem.

»Sikkerlig tilgiver Gud,« hviskede hun — »for Kristi Skyld. Han vil ikke give dette lille Væsen nogen Straf at bære.«

Toogtyvende Kapitel.

Moder Anna.

Der kom ingen Straf. Det lille, spæde Væsen vokste, som en Blomst vokser fra en Knop til den fagreste Blomstring. Hans Moder blomstrede som han, og hun tilbragte sin Tid med at pleje ham ømt.

»Engang troede jeg, at jeg var under en Forbandelse,« sagde hun engang til Hertugen i en af deres fortrolige Timer; »men der er skænket mig

Kærlighed og et Barn, og nu ved jeg, at der ingen Forbandelse er over mig. Fylder jeg hele din Tilværelse, Gerald?»

»Den hele, den hele!« raabte han, »min søde, elskede Hustru!«

»Lader jeg ingen af dine Længsler uopfyldte, min Elskede, ingen Pligt uopfyldt, overfor dig, overfor Verden, overfor de menneskelige Lidelser, jeg kunde afhjælpe? Jeg beder Kristus med al ydmyg Inderlighed, at jeg ikke maa gøre det.«

»Han hører dine Bønner,« svarede han med Øjnene fulde af Taarer.

»Og denne hvide Sjæl, der er skænket mig fra den ydre Grænse — vi vide ikke hvor — den har ingen Plet; og det lille, menneskelige Legeme er vækket til Liv for at tjene den — tror du, Kristus vil hjælpe mig til at omslynge Sjæl og Legeme med en høj og ren Kærlighed, og hjælpe mig at lære det menneskelige Legeme at være værdig til Sjælen? Jeg vil ikke lære Legemet at foragte sig selv; det er saa smukt og ædelt og fuldt af Evne til at glæde sig. Han, som skabte det — i sit eget Billede — Han vil sikkerlig ikke, at det skulde foragte sig selv og sin egen Underfuldhed, men derimod ære den og glæde sig over den paa en ædel Maade; ikke anse Ungdommen for Daarskab og Manddommen for Synd, eller Alderdommen for noget andet end den milde Modning, der skrider frem? Jeg beder om en stor Sjæl og stor Aandrig-
hed og stor Kraft til at hjælpe dette skønne Men-
neskelegeme til at vokse og elske og leve.«

Disse Tanker vare blevne fødte med hende og havde hvilet indeni hende, da hun som et spædt Barn laa og kæmpede under sin døde Moders Lig.

Gennem hendes Barndoms og første Ungdoms Aars Mørke vare de kun vokste langsomt, da de bleve saa daarligt nærrede; men da Livets Sol faldt paa hende, syntes de at vokse frem og at bære smuk Frugt.

Det var ikke blot og bar Kærlighed, hun skænkte sine Børn — thi hun fødte flere, eftersom Aarene gik, til hun var Moder for fire Sønner og to Døttre, ligesaa kraftige og smukke, som hun selv. Hun gav dem stadig af sine egne Tanker, lærte dem at ære Menneskeheden og sig selv. Deres Kærlighed til hende lignede den, deres Fader havde til hende. Hun var den ædleste Skabning, de kendte; hendes Skønhed, hendes usigelige Kærlighed, hendes Sanddruhed fremførte for hendes Børns Øjne Tankerne om og Billedet paa Uforanderligheden hos Gud.

»Hvorfor er hun ikke Dronning?« spurgte den næst yngste Dreng engang sin Fader, da han havde været i London og set Hoffet og Kongehuset. »Dronningen er ikke saa smuk og stor som Moder, og Moder kunde saa godt regere hele Folket. Moder er altid retfærdig og retskaffen, og hun frygter intet.«

Anna var sjelden borte fra Clorindas Side. Hun havde levet et Liv, uforstyrret af alle ydre Ting, i sine hyggelige Værelser i Camylotte. Da Børnene fødtes, kom der en vidunderlig Glæde til hende.

»Vær Du ogsaa hans Moder,« sagde Hertuginde, da hun havde trukket Tæpperne tilside for at vise hende sin Førstefødte, der sov i hendes Arm. »Du blev skabt, Anna, til at være Moder for Konger.«

»Nej, thi saa vilde de være blevne mig skænkede,« svarede Anna.

»Jeg vil dele mine med dig,« sagde Hendes Naade og opløftede sit Madonna-Ansigt. »Kys mig, Søster — kys ogsaa ham og velsign ham. Dit Liv har været saa uskyldigt, at det maatte være godt, om Du vilde elske ham og vogte paa ham.«

Det var sødt at se den Klogskab, hun viste, ved at bibringe stakkels Anna den Følelse, at hun delte Moderskabet med hende. Hun var delagtig med hende i alle Pligter og i den ømmeste Omsorg. De badede og paaklædte Barnet hver Morgen tilsammen; det var deres høje Fest, hvori Barnepigerne ikke deltog uden ved at udføre de mindre Pligter. Hver Dag legede de med ham og lo, som Kvinder gøre i slige Timer, kyssede hans store, runde Lemmer, udbrød i Begejstring over hans Vækst, tilbad hans smaa, rosenfarvede Fødder og kvalte ham næsten med Kærtegn. Og saa lagde de ham til Ro, og Anna blev siddende ved Siden af, medens Hertuginde ammede ham ved sit Bryst, indtil hans lille, røde Mund aabnedes og langsomt gav Slip paa Brystet.

Da han kunde vakle omkring og begyndte at stamme faa Ord, bar Hertuginde ham en Morgen ind til Annas Værelse i Taarnet, for at de tilsammen kunde glæde sig over ham, som de plejede. Det var et smukt Syn at se hende bære Drengen i sin stærke og yndige Arm, som om han ikke vejede mere end en Rose, og han, trykket tæt op til hende og klyngende sig kælent til hende, kurre, medens hans brune Øjne straalte af Fryd.

»Han kommer for at aflægge dig Besøg, Anna,«

sagde hun. »Han er en stor Gentleman, og véd, at vi ere hans elskende Slaver. Han kommer for at sige dig det nye Ord, jeg har lært ham.«

Hun satte ham ned, og han stod og holdt fast paa Annas Knæ og viste sine Perletænder, medens han smilte sødt. Hans Moder knælte ved hans Side og begyndte at lokke for ham.

»Hvem er hun?« sagde hun og pegede med Fingeren paa Annas Ansigt, medens hendes eget var fuldt af yndig Frygt, for at Barnet ikke rigtig kunde huske sin Lektie. »Hvad er hendes Navn? Mammys Mand skal sige det« — og hun hviskede blidt med sine Læber tæt op til hans Øre.

Barnet saa op paa Anna med barnligt Skælmeri og Smil i sit Ansigt og fremstammede sødt —

»Mo — Mor — Anna,« sagde han; og da han saa var glad over sin Dygtighed, dansede han paa sine smaa Fødder, og gentog det atter og atter.

Clorinda løftede ham op og satte ham paa Annas Skød.

Ved Du, hvad han kalder dig?« sagde hun. »Det er kun en Mumlen, hans lille Tunge er ikke flydende nok til at tale tydeligt, men han siger det, saa godt han kan. Det er Moder Anna, han siger — det er Moder Anna.«

Og saa laa de i hinandens Arme med Barnet imellem sig, og han kyssede og klappede dem begge med smaa Glædesskrig, som om de kun var en og samme Skabning.

Hvert Barn, der fødtes, omfavnede de saadan og kyssede det, medens de igen omfavnedes og kyssedes af det; og ethvert af Børnene kaldte den blide, ugifte Kvinde »Moder Anna« og havde en særlig Forkærlighed for hende, da hun var den,

som alle Børnene syntes at flokke sig om med en uskyldig Mine af Beskyttelse og Venskab.

Dag for Dag undrede Anna sig mere og mere over sit Livs Lykke, og hvor hun før havde elsket, lærte hun nu at tilbede; thi det var virkelig Tilbedelse, der fyldte hendes Sjæl. Hun kunde ikke se tilbage uden at tro, at alle de Ængstelser og al den Frygt, der tidligere havde været, var en Drøm. Dette — dette var Sandhed — disse Dages Skønhed, deres Kærlighed, de ædle Gerninger, de søde Opmærksomheder og de ømme, blide Ord, der taltes. Denne dejlige Kvinde, der boede i sin Mands Hjerter, der skænkede ham al Livets og Kærlighedens Fryd, der herskede som en yndig Dronning i hans Hjem, der fødte ham ædle Børn og plejede dem med Ærgheds og Visdommens Geni — ja, dette var Sandhed!

Men Livskraften havde aldrig været stærk i Anna selv; hun havde sin Moders Natur, hun, som var død i sin Ungdom, knust af Livets grusomme Vægt; og for hende selv havde Livet ogsaa været en skrækkelig Ting. Hun havde ikke faaet skænket Villie til at kæmpe mod det, Skæbnen lod falde over hende, ikke Forstand til at ræsonnere og udvikle Problemer, heller ikke Kraft til at løse dem. Saa medens Hertuginde af Osmonde kun blev stateligere og smukkere med Aarene, blev hendes Søsters skrøbelige Legeme svagere og syntes at skrumpes ind med Alderen. Dog havde hendes Ansigt et underligt træt, sødt Udtryk, og hendes blide, trøtte Øjne syntes at se ind i Himlen. Hun bad meget og udførte mange Kærlighedsgerninger baade i Byen og paa Landet. Hun læste i opbyggelige Bøger og gik meget til Kirke, hvor hun sad med et ærefrygts-

fuldt Udseende under mangen en langtrukken og kedelig Prædiken, som hun vilde have anset det for en Vanhelligelse at høre paa uden med from Beundring. Det var hendes Vane at staa op midt om Natten og opsende Bønner i Mørkets Timer. Hun var en ydmyg Sjæl, som i høj Grad frygtede og skælvede for sin Gud.

»Jeg vaagner undertiden om Natten,« sagde den blonde, høje Pige, Daphne, engang til sin Moder, »og Moder Anna ligger og knæler og beder ved Siden af min Seng. Hun knæler og beder saaledes mangen en Nat ved enhver af vore Senge.«

»Det er fordi hun er saa from en Kvinde og elsker os saa højt,« sagde unge John, paa sin statelige, ædelmodige Maade. Slægten Osmonde havde aldrig før haft en saa smuk og fin Søn til Arving. Han ragede op over alle andre Drengene paa hans Alder, og hans yndige, ungdommelige Skikkelses Holdning var i og for sig mandig Ynde.

Byen og Hoffet kendte disse Børn og talte om deres Skønhed og Vækst, ligesom de havde talt om deres Moders.

»At være gift med en saadan Kvinde og være Fader til saadanne Børn er en Lykke, hver Mand burde bede Gud om,« sagde man. »Kærligheden er ikke bleven kraftløs og fordærvet hos dem. Deres Børn er selve deres Blomster. Hendes Øjne blive Aar for Aar dybere Søer af Kærlighed!«

Treogtyvende Kapitel.

„Paa En, der vil gøre Retfærdighed og forlanger, at Retfærdighed skal udvises mod enhver Ting, Han har skabt, og af enhver, der bærer Hans Billede.“

Det var paa den Tid, at Sir Jeffry endte sit Liv, og det paa en Maade, der ofte var bleven spaaet; og da hans sidste Time slog, var der kun en eneste, som kunde trøste ham, og det var den Datter, hvis Ungdom han havde ledet med en saadan LigeGYldighed og Ondskab.

Dersom han havde forundret sig over hende, da hun havde været Grevinde Dunstanwolde, saa betragtede han hende med den dybeste Ærefrygt, da hun var blevet Hendes Naade, Hertuginde af Osmonde. Hun havde aldrig været i Stand til at overtale ham til at besøge sig i sit Palads i London eller paa nogle af sine Herresæder paa Landet. »Det er altsammen altfor stort for mig, Deres Naade,« plejede han at sige; »jeg er en landlig Tølper og har jaget og drukket og levet altfor vildt til at tage mig godt ud blandt Herrer fra Byen. Jeg bliver altid fuld ved Middagsbordet, og naar jeg er beruset, er jeg ikke en Pryd for en Hertugindes Selskabssal. Men hvilken Kvinde Du er vokset til at være!« plejede han at sige og stirrede paa hende og rystede paa Hovedet. »Hver Gang, jeg ser paa dig, forundrer jeg mig, naar jeg tænker paa, hvilken Tøs Du var, og hvorledes Du vogtede dig for at falde paa din Vej. Der var nu f. Eks. John Oxon,« sagde han en Dag — »efter at Du havde giftet dig med Dunstanwolde, hørte jeg engang en nydelig Historie om Jack — at han

havde væddet med sine Venner i Byen — han var en pralende Djævel, den Jack — at han skulde komme til at besidde dig, skønt Du var saa stolt; og da hans Venner vidste, at han var en Løgner, sagde de, at hvis han ikke kunde bringe en ravn-sort Lok, 6 Fod lang, tilbage med sig og vise dem den, vilde han tabe Væddemaalet, thi de vilde ikke tro noget andet Bevis. Og tilsidst gjorde de Nar ad ham og haanede ham, da han kom tilbage og fortalte dem, at han havde havt en Lok, men han havde gemt den for Sikkerheds Skyld, da han var beruset, og kunde nu ikke finde den igen. De spottede og haanede ham i den Grad, at Kaarder bleve trukne, og der blev udgydt Blod. Men skønt han var en Skønhed og en Helvedes snedig Hund, var Du dog for klog for ham. Dersom Du ikke havde ejet et saa stort Vid og en saa stærk Villie, vilde Du ikke have været den største Hertuginde i England, Clo, og den fineste og fornemste Kvinde.«

»Nej,« svarede hun — »i de Dage — nej, lad os ikke tale om dem! Jeg vilde ønske, jeg kunde slette dem ud — slette dem ud!«

Eftersom Tiden gik, og Aarene, tilbragte i Drikkeri og Udsvævelser, begyndte at mærke endog hans store, kraftige Legeme, som kunde have holdt ud hos enhver anden langt udover de 70 Aar, drak Sir Jeffry stærkere og levede vildere, idet han undertiden blev drevet dertil af Kedsomhed, da hans simple Fornøjelser tabte deres Tiltrækning.

»Spiritus er ikke saa stærk, som den var i gamle Dage,« plejede han at knurre,« og der er færre Ting, der kan opvække Lystighed hos en Mand. Herre, hvilke storartede, herlige Nætter en Mand kunde have for 30 Aar siden!«

I sine Anstrengelser for at efterligne saadanne Nætter og Dage, overgav han sig mere og mere til nye Orgier; og en Aften efter en streng Dags Jagt, da han sad ved Bordenden med sine gamle Kammerater, bøjede han sig pludselig forover og stirrede med store Øjne paa en tom Stol i et mørkt Hjørne. Hans Ansigt blev purpurrødt og han gispede, og det rallede i hans Hals.

»Hvad er der i Vejen, Jeoff?« raabte gamle Lord Eldershawe, idet han med rystende Haand rørte ved hans Skulder. »Hvad stirrer han dog paa, som om han var bleven afsindig?«

»Jack!« raabte Sir Jeoffry med Øjne, der stirrede, til de næsten traadte ud af hans Hoved. »Jack! hvad siger Du? Jeg kan ikke høre.«

Næste Øjeblik sprang han op, idet han skreg og stødte med sine Hænder ligesom for at tilbage-drive noget.

»Hold dig tilbage!« hylte han. »Der er grønt Skimmel paa dig. Hvor har Du været, at Du er bleven saa skimlet? Hold dig tilbage! Hvor har Du været?«

Hans Venner ved Bordet foer op og stirrede blegnende paa ham; han skreg saa højt og forfærdeligt, greb sig med Hænderne i Haaret og faldt tilbage i Stolen, rasende, stirrende, gribende om sig, eller huggende sit Hoved ned mod Bordet for at skjule sit Ansigt, og saa straks efter hæve det op igen, som om han ikke kunde modstaa, trods sin Rædsel, atter at se derhen. Det var umuligt at berolige ham. Han brølte og kæmpede med dem, der vilde holde paa ham. Han svor, at John Oxon var der — Jack, der stedse listede sig nærmere hen til ham, med sit Ansigt og sine smukke Klæder

aldeles fugtige og skimlede. Han slog med sine Hænder ud i Luften og faldt tilsidst paa Gulvet og rullede sig om med Fraaden om Munden.

Efter store Anstrengelser lykkedes det dem tilsidst at bære ham til hans Kammer; men det tog alle deres Kræfter, der kunde komme ham nær, at afholde ham fra at gøre Ende paa sig selv. Ved Daggry stode hans gode Venner hos ham med sønderrevne Klæder og deres Ansigter badede i Sved. Doktoren, der var sendt Bud efter, rystede paa Hovedet og rynkede Panden, da han saa ham.

»Han er en død Mand,« sagde han, »og det er kun et Under, at det ikke er sket før. Han er gennemtrukket af Drik og indvendig raadden som Følge af et slet Levnet, og desuden har han ikke længere Ungdommens Kraft. Han dør nu som Følge af det Liv, han har ført.«

Man kunde ikke vente, at hans gode Kammerater vilde forsømme deres Hjem og deres Fornøjelser og overvære disse Rædsler mere end en Nat. Det Syn, han frembød, skulde ikke bringe dem i godt Humør.

»Herre,« sagde Sir Chris Crowell, »at se ham rive i sit eget Kød og skrige og bande, er nok til at gøre en Mand ædru for Resten af sine Dage;« og hans store Krop rystede af Rædsel.

»Uf!« sagde han. »Gud give, at det maa tage en bedre Ende med mig. Han vrider sig som i Helvedes Ild.«

»Der er kun En paa Jorden, som kan gøre noget for ham,« sagde Lord Eldershawe. »Det er den smukke Clo, som er Hertuginde; men jeg tør sværge paa, at hun vil komme og passe ham. Selv

dengang, hun var en lovløs Djævel af et Barn, havde hun sin Maade at holde paa sine Venner og ikke frygte noget.«

Efter at de havde holdt Raad sammen, sendte de Bud efter hende, og efter saa mange Timers Forløb, som det tog at køre fra London, holdt hendes Vogn for Døren. Ved den Tid var hele Husets Befolkning rædselsslagen og i haabløs Forvirring, og det kvindelige Tyende skjulte sig i Krogene. De af Folkene, der kunde komme afsted for at arbejde i Staldene eller paa Marken, ilede bort, thi ingen havde Styrke til at blive, hvor de kunde høre den Afsindiges Skrig og vilde Hyl.

Da Hendes Naade traadte ind i Huset, gik hun med sin Kammerpige lige til sit Værelse og kom kort efter ud derfra, efter at have aftaget sin kostbare Dragt, klædt i en Kjole af stærkt, blaat Lærred, med Haaret flettet tæt ind til Hovedet og uden andre Smykker paa sine hvide Hænder end hendes Bryllupsring. En Tjenestepige kunde være saaledes paaklædt; men hendes tarvelige Dragt fremhævede hendes Højde og Styrke i den Grad, at det blotte Syn af hende fremkaldte en Slags Ærefrygt hos Tjenestefolkene, der saa hende gaa forbi.

Hun behøvede ikke at lade sig føre, men gik lige efter den rædsomme Lyd af Skrigen og Hysten, til hun naaede Døren til Værelset, hvor hendes Fader laa. Paa den store, uordentlige Seng vred Sir Jeffry sig og forsøgte at sønderrive sit næsten stive, senestærke, store Legeme. To af Staldkarlene forsøgte at holde fast paa ham.

Hertuginde gik hen til Sengen og lagde sin stærke, hvide Haand paa hans rystende Skulder.

»Fader!« sagde hun med en saa klar Stemme

og med en fast, befalende Klang, som maatte kunne have naaet selv en død Mands Øre, sagde Folkene senere, »Fader, det er Clo!«

Sir Jeffry drejede Hovedet om og stirrede paa hende med stive Øjne.

»Hvem siger, at det er Clo?« raabte han. »Det er Løgn! Hun var altid en værre Djævel end nogen anden, skønt hun kun var en smuk Tøs! Selv Jack kunde ikke faa Bugt med hende. Hun overvandt ham, og hun vilde overvinde ham nu. Det er en Løgn.«

Hele denne Dag og Nat igennem var det Hendes Naades hvide Arm, der frelste ham fra at knuse sin Hjerne. De to Karle kunde ikke have holdt ham, og naar han var paa sit højeste Raseri, lagde de Mærke til, at hans blodunderløbne Øjne nu og da kastede et Blik paa det dejlige Ansigt, der bøjede sig over ham. Lyden af Ordet »Clo« havde ramt hans Hjerne og vakt et Ekko derinde.

Hun sendte Karlene bort, for at de kunde hvile sig, og lod andre hente i deres Sted; men selv vilde hun ikke forlade Sengen. Det var forunderligt at se hendes Styrke og Tapperhed, der ikke lod sig overvinde. Da Doktoren kom igen, fandt han hende dér, og han forandrede sin barske og uvillige Optræden i Nærværelse af Hertuginde, som i tætsluttende Lærredskjole havde en saa kongelig Mine.

»De burde ikke have forladt ham,« sagde hun strengt, »skønt jeg selv kan se, at der ikke er meget Haab. Tror De, at Hans Naade og jeg vilde have fundet os i, at han skulde dø alene, dersom vi ikke kunde være naaet herhen?«

Disse Ord »Hans Naade og jeg« forandrede

hele Sagen, og alt, hvad Mennesker formaar, blev gjort; men Lægen var mest urolig for Hertuginde, der ikke vilde tage nogen Hvile, og hvis ædle Gemal med Rette vilde blive vred, dersom hendes kostbare Sundhed tog nogen Skade.

»Hans Naade véd, hvad jeg er kommet for at gøre, og hvorledes jeg vil gøre det,« sagde Hertuginde bestemt. »Havde Statsanliggender ikke fængslet ham, vilde han have været her ved min Side.«

Hun beholdt sin Plads ved hans Seng hele den næste Nat, og den var værre end den første — da Paroksysmerne bleve rædselsfuldere og rædselsfuldere; thi Jack syntes kun at være en Alen borte og udstrakte en grønskimlet Haand, paa hvilken Knoglerne viste sig gennem Kød, medens han smilede skrækkeligt.

Til sidst lød det ene Skrig efter det andet, indtil den Syge havde strakt sit skælvende Legeme i en Bue, der kun hvilte paa Hovedet og Hælene; saa faldt han udmattet ned, medens alt hans Kød skælvede. Da vinkede Hertuginde til Karlene, der holdt paa ham, at de skulde gaa bort. Hun satte sig ned paa Sengekanten tæt ved sin Faders Legeme og lagde sine to Hænder fast paa begge hans Skuldre og holdt ham saaledes, medens hun bøjede sig over ham og saa ind i hans vilde Ansigt, som om hun vilde indtrykke al sin vidunderlige Villiestyrke paa selve hans Sjæl.

»Fader,« sagde hun, »se paa mit Ansigt. Du kan, dersom Du vil. Se paa mit Ansigt. Du vil da se, at det er Clo — og hun vil blive hos dig.«

Hun holdt sit Blik stift fæstet paa selve hans Pupiller. Og skønt hans Øjne først ligesom be-

stræbte sig for at undgaa hendes Blik, blev hans Anstrengelse dog holdt i Tømme af hendes Fasthed, og de vendte tilsidst tilbage, og hendes store Øjne fastholdt dem. Han drog et dybt Aandedrag, halvt afbrudt af Hulken, og laa saa stille og stirrede op paa hende.

»Ja,« sagde han, »det er Clo! det er Clo!«

Sveden begyndte at rulle ned ad hans Pande, og Taarerne ned ad hans Kinder. Og han udbrød i en klagende Graad som et Barn.

»Clo — Clo,« sagde han, »jeg er i Helvede!«

Hun lagde sin Haand paa hans Bryst og fæstede sine Øjne med al sin Villiekraft paa ham.

»Nej,« svarede hun; »Du er paa Jorden, og i din egen Seng, og jeg er her hos dig og vil ikke forlade dig.«

Hun gjorde igen et Tegn til Karlene, som stod og stirrede gysende paa hende, medens de dog i selve Luften om hende følte den Trolddom, som den Syge havde givet efter for.

»Det var ingen menneskelig Kvinde, som sad dér,« sagde de senere i Stalden til de andre Folk. »Det var noget mere. Havde en saadan Villiekraft været i et andet Væsen, vilde en Mands Haar have rejst sig paa hans Hoved ved Synet deraf.«

»Gaa nu,« sagde hun til dem, »og send Pigerne herind at gøre Værelset istand.«

Hun havde set nok af Delirium og Død, naar hun udførte sine Barmhjertighedsgerninger, til at vide, at hans Kraft nu var svunden, og at Døden nu vilde indtræde. Hans Seng og Værelset blev gjort istand, og tilsidst laa han i rent Linned. Snart efter syntes hans Øjne at synke ind i Hovedet og

stirre ud af Hulninger, og hans Hud blev askegraa, men stedse stirrede han kun paa sin Datters Ansigt.

»Clo,« sagde han tilsidst, »bliv hos mig! Clo, gaa ikke fra mig!«

»Jeg vil ikke gaa,« svarede hun.

Hun drog en Stol tæt ind til Sengen og tog hans Haand. Den laa knortet med svuldne Aarer i hendes bløde Haand, og med sin anden Haand klappede hun den blidt.

Hans Aandedræt blev svagere og hurtigere, og Skrækken i hans Øjne tiltog.

»Hvad er det, Clo?« sagde han. — »Hvad er det?«

»Det er Svaghed,« svarede hun ham beroligende. »Du vil snart sove.«

»Ja,« sagde han med et hulkende Aandedræt. »Det er forbi.«

Hans store Legeme syntes at falde sammen, han svandt helt ind i Sengklæderne.

»Hvilken Dag i Aaret er det idag?« spurgte han.

»Den tiende August,« svarede hun.

»Idag for 69 Aar siden blev jeg født,« sagde han, »og nu er det forbi.«

»Nej,« sagde hun — »nej — Gud give —«

»Jo,« sagde han, »det er forbi. Gid der var endnu 69 Aar! Hvilken en Mand var jeg ikke, da jeg var 20 Aar! Jeg ønsker ikke at dø, Clo. Jeg ønsker at leve — at leve — leve og være ung« — stønnede han — »med stærke Muskler og sundt Legeme. 69 Aar — og de ere svundne!«

Han klyngede sig til hendes Haand og stirrede paa hende med forfærdede Øjene. Gennem hele sit Liv havde han kun været et stort, stærkt, menneskeligt Legeme; og nu var han kun det samme

Legeme, udslidt og ved Dødens Porte. Han havde aldrig tænkt paa noget andet menneskeligt Væsen end sig selv; ingen anden end sig selv havde han nogensinde elsket — og nu laa han ved Enden af Livet, kun lyttende tilbage efter de onde Aar, der vare svundne.

»Ingen kan bringe dem tilbage,« sagde han gysende. »Ikke engang Du, Clo, der er saa stærk. Ingen — ingen! Kan Du bede, Clo?«

»Ikke som Præsterne bede,« svarede hun. »Jeg tror ikke paa en Gud, der kun fordrer Ros og Berømmelse.«

»Hvad tror Du da paa?«

»Paa En, der vil vise Retfærdighed og som forlanger, at Retfærdighed skal vises mod enhver Ting, som Han har skabt, og af enhver, der bærer Hans Billede — ja, og ogsaa Barmhjertighed — men altid Retfærdighed, thi Retfærdighed er Barmhjertighedens højeste Jeg.«

Hvem kender den menneskelige Sjæls Mysterier — hvem kender den menneskelige Hjernes Arbejde? Gud, som alene er retfærdig. Denne Mands Sjæl, der i alle sine Tilskyndelser var saa nær ved et simpelt Dyrs, naaedes visselig af en eller anden fjern, ufødt Bevidsthed, som satte den svagt i Røre ved disse tydelige Ord, der blev talt.

»Clo, Clo!« raabte han, »Clo, Clo!« Og i Rædsel greb han endnu fastere paa hende; »hvad mener Du! I alle mine 69 Aar —«

I alle sine 69 Aar havde han aldrig vist noget Menneske Retfærdighed, og ingen Kvinde Barmhjertighed, da han ikke havde tænkt paa andre end paa Jeffry Wildairs; og denne Sandhed naaede

noget utydeligt hans længe slørede Hjerne og vaagne nede op dér.

»Ned paa Knæ, Clo!« stønnede han — »ned paa Knæ!«

Det Udtryk, der kæmpede i hans døende Ansigt, var saa skrækkeligt, at hun i samme Øjeblik sank ned paa sine Knæ, idet hun holdt hans foldede Hænder i sine op imod sit Bryst.

»Du skabte ham, saaledes som han blev født til Din Verden,« bad hun; »tag Dig nu af det, som Du skænkede Liv — og Død. Vis ham i denne Time, som Du ogsaa har skabt, at Du er ikke Mennesket, som vil have Hævn, men den Retfærdighed, som er Gud!«

»Da — da,« stønnede han — »da vil han fordømme mig!«

»Han vil veje dig,« sagde hun; »og Han vil skille det, som Hans egen Haand har skabt, fra det, som skabtes af dine egne forsætlige og egen-sindige Synder — og saaledes vil Han sikkerlig lære dig, hvorledes Du skal sone.«

»Clo,« raabte han igen — »din Moder — hun var kun en Kvinde, og hun døde alene — jeg viste ikke Retfærdighed mod hende! — Daphne! Daphne!« Og han rystede under Sengklæderne, gysende lige til Fødderne, og hans Ansigt blev endnu mere askegraat og indfaldent.

»Hun elskede dig engang,« sagde Clorinda. »Hun var en blid Sjæl og vil ikke glemme, at hun elskede. Hun vil vise dig Barmhjertighed.«

»Hun var alene under alle Fødslerne, mumlede han, »og hun gik ogsaa ene gennem Døden — Fødsel og Død! Daphne, min Pige —«. Hans

Stemme svandt hen i Intet, og han stirrede ud i Rummet og stønnede.

Hertuginde sad ved hans Side og holdt hans Haand. Hun rørte sig ikke, skønt han tilsidst syntes at falde i Søvn. To Timer senere begyndte han at bevæge sig. Han drejede langsomt Hovedet paa Puden, til hans Blik hvilede paa hende, der saa paa ham. Det var, som om han var vaagnet for at se paa hende.

»Clo!« raabte han, og skønt hans Stemme kun var en Hvisken, var der baade Forundring og urolige Spørgsmaal deri — »Clo!«

Men hun rørte sig ikke; med et fast Blik mødte hendes store Øjne hans. Og medens de saaledes saa paa hinanden, strakte hans Legeme sig ud, hans Øjelaag faldt i — og han var død.

Fireogtyvende Kapitel.

Duerne sad paa Vindueskarmen og kurrede sagte.

Da de havde levet ti lykkelige Aar, døde Anna. Hun havde ingen voldsom Sygdom, det var kun, som om hun gennem disse lykkelige Aar gradevis mistede Livet. Hun var bleven magrere og blegere, og hendes blide Øjne vare blevne større og mere bønfoldende. Det var Sommer, og de vare paa Camylotte, da hun en yndig Dag kom ind fra Blomsterhaven med Hænderne fulde af Roser og satte sig ned hos sin Søster i hendes Frokoststue,

og, idet hun spredte alle Blomsterne i sit Skød, besvimede hun.

Da hun kom til Bevidsthed, saa hun op paa Hertuginde med et underligt Blik, som om hendes Sjæl var vandret tilbage fra et fjernt Sted.

»Lad mig blive bragt i Seng, Søster,« sagde hun. »Jeg vil ligge rolig. Jeg staar ikke mere op.«

Udtrykket i hendes Ansigt var saa overjordisk, og saa fuldt af noget hemmelighedsfuldt, at Hendes Naades Hjerte standsede sine Slag; thi paa en underlig Maade følte hun, at Enden var kommet.

De bar hende til hendes Taarnværelse og lagde hende i Sengen; der saa hun sig rundt og tilsidst paa sin Søster.

»Det er et yndigt, fredeligt Værelse,« sagde hun. »Og de Bønner, jeg har bedet herinde, ere blevne besvarede. Idag saa jeg Moder, og hun fortalte mig det.«

»Anna! Anna!« udbrød Hendes Naade, der bøjede sig over hende og forskrækket saa ind i hendes Ansigt; thi skønt hendes Ord lød som Feberfantasi, var der ingen Forvildelse i hendes Øjne. Og dog — »Anna, Anna! Du fantaserer, min Kæreste,« udbrød Hertuginde.

Anna sendte hende et vidunderligt, sødt Smil. »Maaske jeg gør det,« sagde hun. »Jeg ved det virkelig ikke, men jeg er meget lykkelig. Moder sagde mig, at alt var forbi, og at jeg ikke havde begaaet nogen Uret. Hun havde et smukt, ungt Ansigt med Øjne, der syntes altid at have set ind i Himlens Stjerner. Hun sagde, at jeg havde ikke begaaet nogen Uret.«

Hertuginde lagde sit Hoved ned paa Pudene, idet en Taarestrøm rullede ned ad hendes Kinder.

»Uret!« sagde hun — »Du! dyrebare Sjæl — Du, Kvinde af Kristi Hjerte, hvis der nogensinde var en. Du var saa svag, og jeg var saa stærk; og naar jeg ser tilbage, saa synes det, at alt det Gode, der gjorde mig værdig til at blive Hustru og Moder, det har jeg lært fra din Enfold!«

Gennem Taarnvinduet og Vedbenden, der slyngede sig om det, saas den blaa Sommerhimmels Skønhed; hvide, lette Skyer gled hen over dens saphirblaa Klarhed. Annas Øjne fæstede sig paa Himlen med en ophøjet Æmhed, indtil hun brød Tausheden.

»Snart vil jeg være borte,« sagde hun. »Snart vil alt være ladet tilbage. Og jeg ønskede at fortælle dig, at mine Bønner ere blevne besvarede — og det skulle visselig ogsaa dine blive.«

Ingen kan sige, hvad der fik Hertuginde til at falde paa Knæ, men hun selv vidste det. Hun saa noget i det døende Ansigt, som viste hende, at den Døende ikke mere vilde skjule noget.

»Anna! Anna!« raabte hun. »Søster Anna mine Børns, Moder Anna! Du har vidst det — Du har vidst det i alle disse Aar, og Du har skjult det!«

Hun sænkede sit dronningagtige Hoved og skjulte dets Bleghed i Lagnets Folder.

»Ja, Søster,« sagde Anna, »og det lige fra det allerførste. Jeg fandt et Brev tæt ved Solskiven — jeg gættede — jeg elskede dig — og jeg kunde ikke andet end beskytte dig. Mangen en Dag holdt jeg Vagt inde i Rosenhaven — mangen en Dag — og Nat med — Gud tilgive mig — og Nat med. Naar jeg vidste, at der var skjult et Brev, plejede jeg at opholde mig i Nærheden, da jeg vidste, at

min Nærværelse vilde holde andre borte. Og naar Du nærmede dig — eller han — gled jeg bort og ventede skjult bag Rosenhækken — for at jeg, dersom jeg hørte Skridt, kunde advare Eder. Søster, jeg var kun din Skildvagt, og derfor knælte jeg paa min Post og bad.«

»Min Skildvagt!« raabte Clorinda. »Og da Du vidste alt, beskyttede Du mig Nat og Dag og bad Gud om Barmhjertighed mod min afsindige Galskab og Kvindedaarskab!« Og Hertuginde stirrede forundret paa hende, idet hun fældte brændende, ydmyge Taarer.

»Jeg bad om Guds Barmhjertighed, naar jeg knælte, ligesaa godt for mit eget stakkels Jeg som for dig, Søster,« sagde Anna. »I lang Tid vidste jeg det ikke — jeg var saa uvidende — men, ak! jeg elskede ham ogsaa! — jeg elskede ham ogsaa! Jeg har ikke elsket nogen anden Mand i alle mit Livs Dage. Han var uværdig til en Kvindes Kærlighed — og jeg var altfor ringe for ham til at kaste et Blik paa; men jeg var en Kvinde, og Gud skabte mig saaledes.«

Clorinda greb hendes kolde Haand.

»Almægtige Gud,« raabte hun, »Du elskede ham!«

Anna flyttede sig paa Pudren og drog sig nærmere hen til hende, til hendes hvide Læber vare tæt ved Søsterens Øre.

»Den Nat,« stønnede hun — »den Nat, da Du bar ham — i dine Arme — —«

Da gennemfoer der Hertuginde en Gysen, og hun løftede Hovedet og stirrede med et forstenet Ansigt paa hende.

»Hvad! hvad!« raabte hun.

»Ned ad den mørke Trappe,« vedblev den gispende Stemme, »til Kælderen langt borte — jeg var paa Post igen.«

»Du var paa Post — Du?« stønnede Hertugin-
inden.

»Paa den Trappe, der førte ned til Tjenestefolkernes Værelser — for at jeg kunde standse dem — hvis noget forstyrrede dem, og de skulde aabne deres Døre — for at jeg kunde sende dem tilbage og fortælle dem — at det var mig.«

Da bøjede Hertuginen sig nærmere ind til hende, idet hendes Hænder greb fat i Sengetæppet, og hendes Øjne opspærredes.

»Anna, Anna,« udbrød hun, »Du vidste, hvilken rædselsfuld Ting jeg vilde skjule! og saa det? Du vidste, at han var dér!«

Anna laa paa Pudren med Blikket fæstet gennem det vedbendomslyngede Taarnvindue paa den blaa Himmel og de lette Bomuldsskyer. En Flok snehvide Duer fløj frem og tilbage forbi det, og en af dem sad paa Vindueskarmen og kurrede. Alt var varmt og duftende af Sommerens Sødme. Der syntes intet at være mellem hende og den hvælvede blaa Himmel, og der var intet jordisk i Nærheden, undtagen Duens fuldtonende Kurren og Latteren af Hertuginens Børn, som strømmede op fra Blomsterhaven nedenunder.

»Jeg ligger paa Brinken,« sagde hun — »paa Brinken, Søster, og maaske min Sjæl er altfor nær ved Guds rene Retfærdighed til at jeg kan frygte, som Menneskene frygte, og dømme, som Jorden dømmes. Moder sagde, at jeg gjorde ingen Uret. Ja, jeg vidste det altsammen.«

»Og vidende det,« raabte hendes Søster, »kom Du til mig den Eftermiddag!«

»For at være ved det, som laa skjult, saa jeg kunde holde de andre borte. Da jeg var et stakkels Væsen, frygtsomt og svagt —«

»Svagt! svagt!« raabte Hertuginde, medens hendes Taarer strømmede — »ja, jeg har vovet at kalde dig det, dig, der har en Løvindes Hjerter. Aaa, søde Anna — Du svag!«

»Det var Kærlighed,« hviskede Anna. »Din Kærlighed var stærk, og det samme var min. Den anden Kærlighed var ikke for mig. Jeg vidste, at hele mit lange Kvindeliv skulde henglide uden den — thi Kvindens Liv er langt, ak! hvis Kærligheden ikke kommer til det; og jeg sagde til mig selv — idet jeg paa mine Knæ bad om Tilgivelse — at dersom jeg ikke fik Lov at smage Kærlighed, skulde Du gøre det. Og da jeg dog var en stakkels, ufuldkommen Skabning, hvad gjorde det saa, om jeg gav min Sjæl for dig — og for Kærlighed, der er saa stor og behersker den hele Verden? Se til Duerne, Søster, se paa dem, der flyve mod den blaa Himmel — og Moder sagde, at jeg gjorde ingen Uret.«

Hendes Haand var vaad af de Taarer, der faldt fra hendes Søster, Hertuginde, der knælte, holdt den, kyssede den og græd.

»Du vidste det, Elskede! Du vidste det!« raabte hun.

»Ja, jeg vidste det altsammen,« sagde Anna — »hvorledes han pinte dig, og din forfærdelige Rædsel. Og da han tiltvang sig Adgang til det panelede Værelse paa hin skæbnesvangre Dag, vidste jeg, han kom for at bibringe dig et eller andet skrækeligt Slag. Og jeg ventede i Dødsangst paa mit

Værelse. Og da det varede saa længe, listede jeg mig ned, idet jeg bad om, at jeg paa en eller anden Maade maatte komme mellem Eder — og jeg gik ind i det panelede Værelse!»

»Og hvad — hvad saa Du?« spurgte Hertuginde skælvende. »Du maa have set noget, ellers kunde Du ikke have vidst noget.«

»Ja,« sagde Anna, »og jeg hørte!« og hendes Bryst hævede sig.

»Hørte!« raabte Clorinda. »Barmhjertige Gud!«

»Der var ingen i Værelset, og jeg stod der alene. Der var saa stille, at jeg blev angst; det forekom mig som Gravens Stilhed; og saa kom der en Lyd — et langt, skælvende Aandedrag — kun ét — og saa —«

Erindringen stod altfor levende for hende, og hun faldt rystende tilbage i Sengen.

»Jeg hørte Lyden, som noget faldt, og en død Haand faldt paa Gulvet — udstrakt, med Haandfladen opad, kiggende frem under Sofaens Frynser.«

Hun slyngede sine matte Arme om Søsterens Hals, og da Clorinda slyngede sine om hende, idet hun stønnende aandede, klyngede de sig tæt til hinanden.

»Hvad gjorde Du saa?« raabte Hertuginde i en vild Hvisken.

»Jeg bad Gud hjælpe mig til at beholde min Forstand — og knælte ned — og saa under Sofaen. Jeg lagde den døde Haand tilbage, idet jeg højt sagde: »Du maa ikke besvime, Du maa ikke besvime, Du skal ikke besvime — hjælp mig, Gud! hjælp mig, Gud!« — og jeg saa — det purpurrøde Mærke — hans opvendte Øjne — hans smukke Lokker udsprede; og jeg mistede Kræfterne og

faldt om og laa der et Minut — og vidste, at det skælvende Aandedrag havde været det sidste Suk fra ham, og at hans Haand var falden ned ved sin egen Vægt.«

»Aa Gud! Aa Gud! Aa Gud!« raabte Clorinda atter og atter.

»Hvorledes skete det — hvorledes skete det?« sagde Anna gysende og klyngede sig til hende. »Hvorledes skete det? Jeg, som er saa svag, har lidt saa meget — jeg har bedt saa inderligt! Gud vil forbarme sig — men denne Viden har bragt mig Døden; og før jeg dør, beder jeg dig fortælle mig, hvorledes det skete, for at jeg kan fortælle Sandheden for Guds Trone.«

»Aa Gud! Aa Gud! Aa Gud!« stønnede Clorinda — »Aa Gud!« og da hun havde raabt dette og saa op, var hun kridhvid som Døden, og hendes Øjne lignede en Hjorts, der sætter sig til Modværge.

»Vent, vent!« raabte hun med en pludselig Gysen, thi en ny Tanke, som underlig nok ikke tidligere var faldet hende ind, kom til hende. »Du troede, at jeg myrdede ham?«

En krampagtig Hulken gennemrystede stakkels Annas Bryst, og Taarer strømmede ned ad hendes magre Kinder, medens hendes bløde Hænder ynkeligt klyngede sig til hendes Søster.

»I alle disse Aar har jeg ingenting vidst,« hulkede hun — »Søster, jeg har ikke vidst andet, end at jeg fandt ham skjult dér, en død Mand, hvem Du baade hadede og frygtede i højeste Grad.«

Med Hænderne hvilende paa Sengekanten holdt Clorinda hendes Legeme i Vejret med et saadant Udtryk af Forundring, Kærlighed og medlidende,

ærefrygtsfuld Tilbedelse i sine store Øjne, at hun selv var værdig til Tilbedelse.

»Du troede, at jeg myrdede ham, og dog elskede Du mig,« sagde hun. »Du troede, at jeg myrdede ham, og dog skærmede Du mig og gav mig Lejlighed til at leve, og til at angre, og til at faa Kærlighedens højeste Sødme at kende. Du troede, at jeg myrdede ham, og dog havde din Sjæl Barmhertighed med mig. Nu tror jeg paa Gud, thi kun Gud kunde skabe et saa ædelt Hjerte.«

»Og Du — gjorde det ikke —« udbrød Anna, idet hun løftede sig paa Albuen, med stønnende Bryst og Øjnene udvidede af et Lys, som fra Himlens Stjerner. »Aa, Søster, Elskede — takket være Kristus, som døde!«

Hertuginde rejste sig og stod høj og rank med udstrakte Arme.

»Jeg tror, at det var Gud Selv, der gjorde det,« sagde hun, »skønt det var mig, der førte Slaget. Han gjorde mig afsindig og rasende, han plagede mig og saarede mig i mit Hjertes Inderste. Han forhaanede mig med det onde Ord, som Naturen ikke tillader nogen Kvinde at taale, og han gjorde det i min Gerald's Navn, beraabende sig paa ham. Og saa slog jeg ham med min Pidsk, uden at vide af noget, uden at se noget, idet jeg kun slog som et tirret Dyr. Han faldt — han faldt og laa der — og alt var gjort.«

»Men ikke med morderisk Tanke — kun paa Grund af Vanvid og ved et grusomt Tilfælde — et grusomt, grusomt Tilfælde. Og der er intet Blod paa din Haand af din egen, fri Villie.« Anna stønnede og sank tilbage paa Pudden.

»Jeg sværger med den hellige Ed,« sagde Clorinda og talte med sammenbidte Tænder, »at dersom jeg ikke havde elsket, dersom Gerald ikke havde været min Sjæls Liv, og jeg hans, vilde jeg have staaet rolig og leet af denne Djævels Trusler. Skulde jeg have været bange? Du kender mig. Var der noget paa Jorden eller i Himlen eller i Helvede, jeg frygtede, før Kærligheden besejrede mig? Det vilde kun have ildnet mit Blod og gjort mig rasende med det Raseri, der vover alt. »Fortæl det overalt,« vilde jeg have raabt til ham. »Fortæl det til hele Verden, Kujon og Udskud, hvis Ondskab alle Mennesker kende, og se, hvorledes jeg skal optræde og køre gennem London med oprejst Hoved. Saaledes som jeg optraadte, da jeg satte Rosenkransen paa mit Hoved, saaledes vil jeg da optræde. Og Du skal se, hvad der kommer!« Dette vilde jeg have sagt, og jeg vilde have holdt det, og vilde have været stolt deraf. Men jeg kendte Kærligheden, og der var en Angst, jeg ikke kunde bære — Angsten for, at min Gerald skulde se paa mig med andre Øjne, og føle, at noget af hans berettigede Løn var gaaet tabt. Og jeg var aldeles afsindig og besejret. Jeg tænkte selv ikke i mit vildeste Raseri paa at gøre Ende paa hans elendige Liv, skønt jeg tænkte paa at dræbe mig selv; men da Skæbnen førte det Slag for mig, saa svor jeg, at hans Lig skulde ikke altid plette mit Liv. Det skulde det ikke — det skulde det ikke — thi det var selve Skæbnen, der havde fordømt mig til Ødelæggelse. Og dér laa Liget indtil Nat. Thi jeg udfandt, at da jeg havde saa usædvanlige Kræfter af en Kvinde at være, kunde jeg bære hans Lig i mine Arme til den yderste Ende af den Labyrint

af Kældere, som jeg havde givet Ordre til skulde afspærres fra de andre og mures til. Og da alle sov, gjorde jeg det — kun Du sov ikke, stakkels Anna — kun Du ikke! — Og der lagde jeg Liget, og dér ligger det endnu den Dag i Dag — noget slet, der er smuldret til en Haandfuld Støv.«

»Det var ikke Mord,« hviskede Anna — »nej, det var det ikkel!« Hun saa paa sin Søster med bævende Læber. »Og dog elskede jeg ham engang — i Aarevis elskede jeg ham,« hviskede hun sagte. Og hos hver Kvinde er der altid noget af det, en Moder føler — hendes Haand, der holdt Søsterens, rystede, og hendes stakkels Læber skælvede — »Søster, jeg saa ham igen!«

Hertuginde flyttede sig tættere hen mod hende og spurgte stønnende: »Igen!«

»Jeg kunde ikke faa Ro,« sagde den stakkels Stemme. »Han havde været saa ond, han var saa smuk og saa uværdig til Kærlighed — og han var død, ingen vidste det, ingen Haand kærtegnede ham, ingen beklagede ham, fordi han var et saa slet Menneske; thi det er sandelig en Ynk, naar Døden kommer, og man ikke kan angre noget. Og han laa saa haardt, saa haardt paa Stenene!«

Hendes Tænder klaprede, og med dybe Aandedrag, der afbrødes af fortvivlet Hulken, slyngede Hertuginde sine Arme om hende og trak hende tættere ind til sig.

»Søde Anna,« sagde hun gysende — »Søde Anna — kom til dig selv — Du fantaserer.«

»Nej, jeg fantaserer ikke,« sagde Anna. »Det er Sandhed. Der har ikke været en eneste Nat i disse mange Aar, uden jeg atter har husket det — og set det. Natten efter, at Du havde baaret ham

derned — jeg bad indtil Midnat, da alle sov fast — og saa listede jeg mig ned — paa nøgne Fødder, for at ingen skulde høre mig — og tilsidst fandt jeg Vejen i det dybe Mørke — idet jeg følte mig frem langs Væggene, til jeg naaede den længst bortliggende Dør i Stenmuren — og saa tændte jeg mit Lys og aabnede den.«

»Anna,« raabte Hertuginde — »Anna, se ud gennem Taarnvinduet paa den blaa Himmel — den blaa Himmel!«

Men paa Annas Pande var der bristet en kold Sved ud.

»Han laa der i sin Grav — det var et lille, mørkt Sted med sine Stenmure — hans lyse Lokker vare i Uorden.« Anna vedblev hviskende: »Stedet paa hans Tinding var sort — og jeg syntes ikke længer, hans Ansigt saa spottende ud, det saa visselig ud, som det saa paa en mørk, forfærdelig Ting, som gjorde ham Spørgsmaal. Jeg knælte ned og ordnede hans Lokker, og jeg foldede hans Hænder og forsøgte at lukke hans Øjne, men de vilde ikke lade sig lukke, men stirrede paa det, der udspurgte ham. Og da jeg havde elsket ham saa højt, kysede jeg hans stakkels Kind, som en Moder kunde have gjort, at han ikke skulde staa udenfor, uden at have bragt en eneste øm Mennesketanke med sig. Og jeg bad, aa, Søster — bad for hans stakkels Sjæl af hele min egen Sjæl. »Hvis der er en eneste ædel Ting eller en mild og god Ting, han nogensinde har gjort i sit Liv,« bad jeg, »Jesus, husk det — Kristus, forglem det ikke. Vi, der ere Mennesker, gøre saa lidt, der er ædelt — aa, en eneste god Handling maa tælle med.«

Hertuginde laa op til Annas Bryst,

og hun hulkede — hulkede og græd som et lille sønderknust Barn.

»Aa, Du kække, ædle, barmhjertige, skønne Sjæl!« raabte hun. »Du har elsket, som Kristus elskede, og Han vil høre dine Bønner. Da Du har bedet saadan, vil Han ogsaa finde en god Handling at kunne støtte sin Barmhjertighed paa.«

Hun løftede sit dejlige, taarevædede Ansigt og foldede Hænderne som til Bøn.

»Og jeg — og jeg,« raabte hun, »har jeg ikke bygget et Tempel paa hans Grav? Har jeg ikke forsøgt at leve et smukt Liv, saaledes som Kristus bød mig? Har jeg ikke elsket og udvist Barmhjertighed og hjulpet dem, der lide Smerte? Har jeg ikke fyldt en stor Mands Dage med Velsignelse og Kærlighed og hustruelig Tilbedelse? Har jeg ikke skænket ham ædle Børn, opdraget dem i Elskelighed og lært dem at elske alt, Gud har skabt, selv Dyrene, som forgo, da de ogsaa maa lide som alt? Har jeg ladet noget ugjort? Aa, Søster, jeg har bedt saa inderlig, at jeg ikke maatte lade noget ugjort. Skønt jeg ikke kunde tro, at den Ene, der styrede alt, kunde være barmhjertighedsløs, har jeg dog bedt Ham — som sikkerlig maa være til — skønt vi ikke forstaa det — at lære mig Tro paa noget Større end mit eget stakkels Jeg, paa noget, som ikke er af denne Verden. Sig det til Kristus selv, naar Du ser ham Ansigt til Ansigt — sig det til Ham, det beder jeg dig! Anna, Anna, se ikke saa underlig ud gennem Vinduet paa den blaa Himmel, Du søde Sjæl, ak! se paa mig!«

Thi Anna laa paa sin Pude og smilede saaledes, at det var et Under at se. Det syntes, som om hun smilte til de hvide Duer, der fløj under

den blaa Himmel. Et Øjeblik stod Hertuginde og betragtede hende, og saa bevægede hun sig og vilde gaa for at kalde en af Pigerne, der ventede udenfor, ind; men skønt Anna ikke flyttede sine Øjne fra Taarnvinduet, talte hun dog svagt.

»Nej — bliv,« hviskede hun. »Jeg gaar bort — stille — bliv.«

Clorinda faldt igen paa Knæ og lagde sine Læber tæt til Annas Øre. Dette var Døden, dog frygtede hun den ikke — det var en Sjæl, der rejste bort, og medens den drog bort, syntes den at være saa smuk og elskelig, at hun kunde gøre den sit sidste Spørgsmaal — sit største — vidende, at denne Sjæl nu var saa nær ved Gud, at dens Svar maatte blive Ro.

»Anna, Anna,« hviskede hun, »bør han — min Gerald, vide det? Bør jeg — bør jeg fortælle ham alt? Hvis jeg bør, vil jeg — paa mine Knæ.«

Duerne kom flyvende ned fra den blaa Himmel og satte sig paa Vindueskarmen og kurrede. — Annas Svar var lige saa sagte som hendes Aandedræt, og hendes rolige Øjne vare fyldte af Glæde over, hvad hun saa, men hvad ingen anden kunde se.

»Nej,« fremaandede hun sagte. »Sig ham intet. Hvad behøves det? Vent, og lad Gud selv fortælle ham det — Han, som forstaar.«

Saa standsede hendes blide Aandedrag, og hun laa stille, med Øjnene endnu aabne og smilende mod Blomsterne og Duerne, der sad paa Vindueskarmen og sagte kurrede og kurrede.

*

*

*

Det var hendes Søster, Hertuginde, der selv klædte hende til hendes sidste Søvn og pyntede Værelset — ingen anden Haand fik Lov til at røre ved hende. Og da det var gjort, var Taarnværelset fuldt af gyldent Solskin, og Duerne vedblev at flagre om Vinduet og kurre, som om de talte kærligt til hverandre om det, der laa derinde i Værelset.

Saa kom Børnene ind med Armene fulde af Blomster og blomstrende Kviste. Man havde kun fortalt dem smukke Ting om Døden, og da de kun kendte disse smukke Forestillinger, tænkte de blot paa Døden som paa en gylden Dør, der aabnedes. De traadte sagte ind, som det var en Dronnings Værelse, de betraadte, og medens de talte i en hviskende, øm Tone, spredte de alle deres Blomster ud over Sengen — læggende dem rundt om hendes Hoved, paa hendes Bryst og i hendes Hænder og strøede dem ud i tætte Dynger overalt.

»Hun ligger i et Lysthus og smiler til os,« sagde et af Børnene. »Hun er bleven ligesaa smuk som Du, Moder, og hendes Ansigt straalere som den klare Morgenstjerne.«

»Hun elsker os, som hun altid gjorde,« sagde det blonde Barn, Daphne; »hun vil aldrig ophøre med at elske os, og hun vil være vor Engel. Nu have vi vor egen Engel.«

Da Hertugen, der havde været borte i 2 Dage, kom tilbage, førte Hertuginde ham ind i Taarnværelset, og de stod Haand i Haand og stirrede paa Dødens Fred.

»Gerald,« sagde Hertuginde med sin ømme Stemme, »hun smiler, gør hun ikke?«

»Ja,« var Osmondes Svar — »ja, Elskede, som

om hun smilte til Gud, der har smilet til hende selv -- trofaste, ømme Kvindehjerter!»

Den Haand, han holdt i sin, trykkede hans fastere. Den anden lagde sig skælvende paa hans Skulder.

»Hvor trofast og hvor øm, min Gerald,« sagde Clorinda, »véd kun jeg. Hun er min Helgen -- søde Anna, hvem jeg vovede at behandle saa ligegyldigt i mine stakkels, forvildede Dage. Gerald, hun kender alle mine Synder, og hun har idag baaret dem til Gud paa sine rene Hænder og bedt om Hans Tilgivelse for dem. Hun selv havde ingen.«

»Og da hun har gjort det, den elskede Sjæl, ligger hun her midt mellem sine Blomster og smiler,« sagde han, og han løftede hendes hvide Haand op og trykkede den mod sit Bryst.

*

*

*

Medens Annas Legeme sov under det bløde Grønsvær og Blomsterne, og det, der var hende selv, fik Guds Himmel i Eje, saa opfyldtes de Glæder, hendes jordiske Tilværelse havde længtes efter, og de fuldstændiggjortes mere og mere for hvert Aar, der gik, i alle deres Liv, som hun havde elsket saa højt. Aldrig havde nogen Kvinde udført saa ædle Gerninger og udvist saa stor en Visdom og et Ædelmod som den store Hertuginde, blev der sagt. Ingen, der var svag, var i Fare, dersom hun brugte sin Styrke til at hjælpe dem; ingen Mand eller Kvinde var fortabt, naar hun forsøgte at frelse dem. Hun paatog sig saa store Arbejder, som ingen Kvinde før havde gjort; og hun fejlede aldrig --

hendes Villie var saa stærk, hendes Forstand saa klar, hendes Hjerte saa fuldkomment ædelt. Fattig og Fyrste, Adelsmand og Bonde ærede hende og hendes Mand, og alle undrede sig over deres Lykke. Det syntes, at de havde lært Livets Betydning og den sande Maade at hædre Kærlighed paa, og dette lærte de deres Børn. Da de vare gamle af Dage, gik de bort fra Jorden ligesaa smukt og fredeligt, som naar Solen gaar ned; og ved deres Forfædres Gravsted er der oprejst en Mindesten med følgende Indskrift:

»Her sover ved sin Ægtemands Side den re-
neste og ædleste Kvinde, Gud nogensinde har skabt.
Hendes kyske og skønne Livs høje og ædle Gerninger
sove dog ikke, men leve og vokse og ville vedblive
dermed, saa længe Jorden bestaar.«
